

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

„Всеизвестен майстор на съвременния криминален роман.“

— Лос Анжелис Таймс —

ОТМЕНЕНА ПРИСЪДА

БАРД

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ОТМЕНЕНА ПРИСЪДА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Опитният адвокат Мики Холър (Адвокатът с линкълна) никога не е предполагал, че може да работи за прокуратурата. Това все пак се случва, когато въз основа на ДНК експертиза отменят присъдата на детеубиеца Джейсън Джесъп, прекарал в затвора двацет и четири години. Холър е сигурен, че Джесъп е виновен и приема да води обвинението по новото дело, при условие че сам избере своя следовател — детектива Хари Бош.

Но това дело има сериозен политически аспект и Холър трябва да се изправи срещу прочут адвокат. Бош успява да издири изчезнала свидетелка, чиито показания са били решаващи за първата присъда, но вече не са актуални. Освободеният под гаранция Джесъп е любимец на пресата, но поведението му нощем кара Холър и Бош да се опасяват от най-страшното — че убиецът може да нанесе нов удар.

Романът „Отменена присъда“ е най-безпощадният трилър на Майкъл Конъли и е написан с дълбочината, ритъма и проникателността, спечелили на този автор най-големите награди в света на съспенса.

ПЪРВА ЧАСТ
АРЕСТАНТСКОТО ДЕФИЛЕ

1.

ВТОРНИК, 9 ФЕВРУАРИ, 13,43 Ч.

При предишното си ходене в „Уотър Грил“ седях на една маса с клиент, който хладнокръвно и умишлено беше убил жена си и нейния любовник, като бе застрелял и двамата в лицето. Беше ме наел не само да го защитавам в съда, но и напълно да го реабилитирам и да възстановя доброто му име в обществото. Сега обядвах с човек, с когото трябваше да съм още по-предпазлив — Гейбриъл Уилямс, окръжния прокурор на Лос Анджелис.

Беше свеж зимен следобед. Седях с Уилямс и шефа на кабинета му — разбирай негов доверен политически съветник — Джо Ридел. Бяха ми определили среща в един и половина, когато повечето адвокати щяха да са се върнали в Съдебната палата и прокурорът нямаше да излага на показ флирта си с представител на тъмната страна. С други думи, с мен, Мики Холър, защитника на прокълнатите.

„Уотър Грил“ беше приятно място за обяд в града. Чудесна храна и обстановка, раздалечени маси, позволяващи уединени разговори, и избор на вина, с който едва ли можеше да се похвали друго заведение в центъра. От ония ресторанти, в които не си сваляш сакото и келнерът ти разстила черна салфетка в скута, за да не се налага да го правиш сам. Двамата от прокуратурата си бяха поръчали мартини за сметка на данъкоплатците от окръга, а аз останах на безплатната чаша вода, която заведението предлагаше. На Уилямс му трябваша две глътки джин и една маслинка, докато стигне до причината да се крием пред очите на всички.

— Имам предложение за теб, Мики.

Кимнах. Ридел ми беше казал това, когато ми се обади сутринта, за да уговори обяда. Бях се съгласил да се срещнем и веднага грабнах телефона — опитах се да събера вътрешна информация относно възможния характер на предложението. Даже първата ми бивша жена, която работеше в Окръжна прокуратура, не знаеше нищо по въпроса.

— Цял съм слух — отвърнах аз. — Не се случва често самият окръжен прокурор да поиска да ти направи предложение. Знам, че не може да се отнася за никой от клиентите ми — те не са достойни за такова височайше внимание. А и в момента вода само няколко дела. Труден период.

— Е, добре се справяш — похвали ме Уилямс. — Наистина не се отнася за никой от клиентите ти. Имам едно дело, което бих искал да поемеш.

Отново кимнах. Сега разбирах. Всички мразят адвокатите, докато не им потрябват. Не знаех дали Уилямс има деца, но със съответното усърдие трябваше да е научил, че не работя с непълнолетни. Затова предположих, че е за жена му. Навярно кражба от магазин или шофиране в нетрезво състояние, което той се опитваше да прикрие.

— Кой се е издънил?

Прокурорът и Ридел се спогледаха усмихнати.

— Няма такова нещо — отвърна Уилямс. — Предложението ми е следното. Искам да те взема на работа, Мики. Искам да дойдеш в Окръжна прокуратура.

Виж, това, че могат да ме назначат за прокурор, изобщо не ми беше хрумнало сутринта, когато обмислях телефонния разговор с Ридел. Бях член на адвокатската колегия повече от двайсет години. През това време си бях спечелил подозрителността и недоверието на прокурорите и полицията и въпреки че отношението им към мен не можеше да се сравнява с това към гангстерите от Никърсън Гардънс, квартал, известен с уличните си банди, не съм си и представял, че мога да се влея в техните редове. Чисто и просто, те нямаше да ме искат и аз нямаше да ги искам. Ако не се броят споменатата ми бивша жена и природеният ми брат, детектив от Лосанджелиското полицейско управление, не бих застанал с гръб към нито един от тях. Особено към Уилямс. Той първо беше политик и чак после — прокурор. Това го правеше още по-опасен. Макар че в началото на юридическата си кариера за кратко беше работил като прокурор, в продължение на две десетилетия той си вадеше хляба като адвокат по гражданско право, преди да се кандидатира за поста окръжен прокурор и да го заеме в момент на силни настроения срещу полицията и прокуратурата. Бях

впрегнал цялата си предпазливост още от мига, в който салфетката кацна в скута ми.

— Да ме вземеш на работа ли? — попитах. — Като какъв точно?

— Като извънреден прокурор. Само за един случай. Искам да поемеш делото на Джейсън Джесъп.

Изгледах го продължително и за малко да се изсмея. Това приличаше на някакъв хитро подготвен майтап. Но после разбрах, че не е така. Не те канят в „Уотър Грил“ само за да се измайтапят.

— Искаш да започна съдебно преследване срещу Джесъп? Доколкото знам, няма за какво. Това дело е като гъска без криле. Остава само да я застреляш и да я изядеш.

Уилямс поклати глава, сякаш се опитваше да убеди в нещо не мен, а самия себе си.

— Идния вторник се навършва годишнина от убийството. Ще обявя, че възнамеряваме да възбудим нов процес срещу Джесъп. И искам да стоиш до мен на пресконференцията.

Отпуснах се назад в стола си и ги загледах. През по-голямата част от съзнателния си живот се бях взирал в отсрещния край на съдебната зала в опит да разчета изражението на съдебни заседатели, съдии, свидетели и прокурори. И ми се струва, че доста се бях ошлайфал в това. Сега обаче не можех да разчета изражението нито на Уилямс, нито на неговия адютант, а те седяха на няма и метър от мен.

Детеубиецът Джейсън Джесъп беше прекарал близо двайсет и четири години в затвора — допреди месец, когато Върховният съд на Калифорния отмени присъдата му и върна делото в Лосанджелиския окръжен съд — или за нов процес, или за сваляне на обвиненията. До анулирането се стигна след двайсетгодишна правна борба, водена главно от килията на Джесъп със собствената му химикалка. Съставяйки апелации, жалби, молби и всевъзможни други документи, самозваният адвокат не беше успял с щатските и федералните съдилища, но накрая привлече вниманието на юристи, работещи по проекта „Генетично правосъдие“. Те поеха каузата му и накрая се сдобиха със заповед за генетично изследване на семенната течност, открита по роклята на детето, за чието удушаване беше осъден Джесъп.

Съдебният процес срещу него се беше състоял по времето преди ДНК експертизата да се използва в наказателни дела. Извършеното

след толкова много години изследване установи, че откритата по роклята сперма не е Джесъп, а на неизвестен индивид. Въпреки че съдилищата многократно бяха потвърждавали присъдата му, тази нова информация наклони везните в негова полза. Върховният съд на щата се позова на резултатите от ДНК анализа и други противоречия в доказателствения материал и съдебната документация и отмени присъдата.

С това информацията ми по случая „Джесъп“, общо взето, се изчерпваше, а и тя произхождаше главно от репортажите във вестниците и разговорите из съдебните коридори. Не бях виждал пълния текст на съдебната заповед, но бях чел части от нея в „Лос Анджелис Таймс“ и знаех, че унищожителното решение на Върховния съд до голяма степен отразява отдавнашните твърдения на осъдения, че е невинен, и обвиненията му срещу полицията и прокуратурата в неправомерни действия. Като адвокат, не мога да кажа, че не се радвах да видя как, в резултат на отмяната на присъдата, прокуратурата се пържи на раздухания от медиите огън. Наречете го злорадството на потиснатия. Нямахме никакво значение, че делото не е мое и че сегашното ръководство на прокуратурата не е имало нищо общо с него през осемдесет и шеста. Победите на защитата са толкова малко, че винаги има смисъл да се радваме на чуждия успех и поражението на властта.

Решението на Върховния съд беше обявено предната седмица и оттогава течеше шейсетдневният срок, през който прокуратурата трябваше или да възбуди нов процес, или да свали обвиненията от Джесъп. И като че ли не минаваше нито ден, без той да се появи по новините. Даваше многобройни интервюта по телефона и лично от затвора „Сан Куентин“, в които заявяваше невинността си и обвиняваше полицията и прокуратурата, които го бяха пратили там. Беше си осигурил подкрепата на няколко холивудски звезди и професионални спортисти и вече водеше гражданско дело срещу градските и окръжните власти, с искане за обезщетение от милиони долари за дългите години, несправедливо прекарани зад решетките. В тази медийна епоха Джесъп разполагаше с постоянен форум и го използваше, за да си спечели ореола на народен герой. Когато накрая излезеше от затвора, щеше да е известна личност.

Не бях запознат с подробности по делото, но бях останал с впечатлението, че Джемс е невинен човек, подложен на четвъртвековни мъчения, и заслужава да получи всичко, което успее да извоюва. Знаех обаче достатъчно, за да съм наясно, че щом резултатите от ДНК анализа са в негова полза, делото е изгубено предварително, и идеята за нов съдебен процес ми се струваше упражнение по политически мазохизъм, каквото едва ли можеше да се очаква от мозъчния тръст на Уилямс и Ридел.

Освен ако...

— Знаеш нещо, което не ми е известно, нали? — предположих аз. — Нито на „Лос Анджелис Таймс“.

Прокурорът се усмихна самодоволно и се наведе напред, за да ми поднесе отговора.

— С помощта на „Генетично правосъдие“ Джемс успя да докаже само, че откритата по роклята на детето ДНК не е негова. Като просител, не е длъжен да установи на кого е.

— И ти си я проверил в базата данни.

Уилямс кимна.

— Да. И имаме резултат.

И толкова.

— Е, на кого е?

— Няма да ти разкрия това, освен ако не се съгласиш да поемеш делото. Иначе трябва да го пазя в тайна. Ще ти кажа обаче, че откритието ни води до тактика за процеса, която може да неутрализира въпроса за ДНК и да остави всичко останало от делото, включително веществените доказателства, почти непокътнато. Първия път не е имало нужда от ДНК експертиза, за да бъде осъден. Няма да ни трябва и сега. Както и през осемдесет и шеста, ние смятаме, че Джемс е виновен в това престъпление, и аз ще наруша дълга си, ако не се опитам да го осъдя, независимо от шансовете за осъдителна присъда, потенциалните политически последици и обществените настроения.

Изрече всичко това така, сякаш гледаше камерите, а не мен.

— Тогава защо сами не поемете обвинението? — полюбопитствах аз. — Защо се обръщаш към мен? За теб работят триста кадърни прависти. Сещам се за една от тях, която ти завря във ваннайската прокуратура — тя веднага ще се съгласи. Защо се обръщаш към мен?

— Защото обвинението не може да дойде от самата прокуратура. Сигурен съм, че си чел или чувал изявленията. Върху процеса са хвърлени съмнения, нищо че никой от хората ми не е бил на работа по онова време. Затова трябва да вкарам в играта външен човек, независим юрист, който да се изправи в съда. Някой...

— Точно затова е Главна прокуратура — прекъснах го аз. — Щом ти трябва независим юрист, обърни се към тях.

Просто го дразнех, и тримата го знаехме. Гейбриъл Уилямс в никакъв случай нямаше да помоли щатската главна прокуратура да се намеси. Това щеше да пресече бодливата тел на политическата граница. В Калифорния постът на главния прокурор е избран и всички политически наблюдатели в града го смятаха за следваща спирка на Уилямс по пътя му към губернаторството или някой друг политически връх. Той за нищо на света нямаше да даде на потенциален политически съперник дело, което може да се използва срещу него, независимо от давността. В политиката, съдебната зала и живота човек не дава на противника си тоягата, с която може да бъде напердашен по задника.

— В този случай няма да се обръщаме към Главна прокуратура — категорично заяви Уилямс. — Затова искам да го поемеш ти, Мики. Ти си известен и уважаван адвокат. Смятам, че обществеността ще те приеме като независим в това дело, ще ти вярва и ще приеме осъдителната присъда, която ще спечелиш.

Докато се взирах в Уилямс, дойде келнер, за да вземе поръчката ни. Без да откъсва очи от мен, прокурорът му каза да се разкара.

— Не съм следил внимателно тази история — осведомих го аз. — Кой е адвокатът на Джесъп? Ще ми е трудно да се изправя срещу колега, когото познавам добре.

— В момента го представляват само правистът от „Генетично правосъдие“ и адвокатът по гражданското му дело. Не е наел друг, защото е убеден, че няма да го съдим.

Кимнах. Бяхме преодолели поредния проблем.

— Само че го очаква изненада — продължи Уилямс. — Ще го доведем тук и ще възбудим нов процес. Той го е извършил, Мики, и не ти трябва да знаеш друго. Едно момиченце е мъртво и прокурорът няма нужда от повече. Поеми делото. Направи нещо за обществото и за самия себе си. Кой знае, може даже да ти хареса и да поискаш да

останеш при нас. Тогава определено ще се отнесем благосклонно към желанието ти.

Сведох очи към ленената покривка и се замислих за последните му думи. За момент неволно си представих как дъщеря ми седи в съдебната зала и ме гледа да представлявам Народа, вместо обвиняемия. Уилямс продължаваше да говори, без да подозира, че вече съм взел решение.

— По очевидни причини не мога да ти платя по твоята тарифа, но се съмнявам, че ако приемеш, ще го направиш заради парите. Мога да ти дам кабинет и секретарка. Мога да ти осигуря и всякакви криминалистични изследвания. Най-доброто от всеки...

— Не искам кабинет в Окръжна прокуратура. Трябва да съм независим и напълно анонимен. Никакви обеда повече. Ще направим изявлението и после ще ме оставиш на мира. Аз ще решавам какво да правя по делото.

— Добре. Използвай своя офис, стига да не съхраняваш доказателствения материал там. И естествено, сам ще взимаш решенията.

— И ако се съглася, сам ще си избира помощник и следовател от ЛАПУ. Хора, на които мога да се доверя.

— Помощникът ти от моята служба ли ще е, или външен?

— Трябва ми вътрешен човек.

— Тогава предполагам, че имаш предвид бившата си съпруга.

— Точно така, ако се съгласи. И ако някак успеем да постигнем осъдителна присъда, ще я изтеглиш от Ван Найс и ще я върнеш в „Тежки престъпления“, където ѝ е мястото.

— По-лесно е да се каже, отколкото...

— Такава е сделката. Или приемаш, или не.

Уилямс погледна Ридел и видях, че мнимият адютант едва забележимо му кимна.

— Добре — обърна се към мен прокурорът. — В такъв случай явно трябва да приема. Ако спечелиш, ще я върна. Съгласен съм.

Той протегна ръка през масата и аз я стиснах. Той се усмихна, аз — не.

— Мики Холър от името на Народа — произнесе Уилямс. — Добре звучи.

„От името на Народа.“ Трябваше да ми стане приятно. Трябваше да се почувствам участник в нещо благородно и справедливо. А всъщност имах лошото чувство, че съм пресякъл някаква своя вътрешна граница.

— Чудесно — отвърнах.

2.

ПЕТЪК, 12 ФЕВРУАРИ, 10,00 Ч.

Хари Бош се приближи до рецепцията на Окръжна прокуратура на осемнайсетия етаж в Съдебната палата. Съобщи името си и каза, че има среща в десет с окръжния прокурор Гейбриъл Уилямс.

— Срещата ви е в заседателна зала А — осведоми го рецепционистката, след като провери в компютъра си. — Влезте през онази врата, завийте надясно и продължете до дъното на коридора. Пак надясно — и отляво ще видите залата. Пише на вратата. Очакват ви.

Ключалката на вратата в облицованата с дървена ламперия стена зад нея забръмча и Бош влезе, удивен от факта, че го очакват. Откакто предния следобед получи призовката от Окръжна прокуратура, така и не успя да установи за какво се отнася. В секретността на прокуратурата нямаше нищо странно, но обикновено изтичаше все някаква информация. До този момент дори не знаеше, че ще се срещне с повече от един човек.

Като последва дадените му упътвания, той стигна до вратата с надпис „Заседателна зала А“, почука веднъж и чу женски глас:

— Влез.

Вътре видя жена, която седеше сама на маса с осем стола зад купчина документи, папки, снимки и лаптоп. Привлекателна, с тъмна къдрава коса, обрамчваща лицето ѝ, тя му се стори смътно позната, но не се сецаше откъде. Имаше остри очи, които го фиксираха още с влизането му, и приятна, почти любопитна усмивка. Все едно знаеше нещо, което не му е известно. Носеше обичайния за прокурорките тъмносин костюм. Хари предположи, че е от Окръжна прокуратура.

— Детектив Бош?

— Аз съм.

— Заповядайте, седнете.

Той изтегли един стол и се настани срещу нея. На масата видя снимка на детски труп в отворен контейнер за смет. Момиченце, облечено в синя рокличка с дълги ръкави. Беше босо и лежеше върху

купчина строителни отпадъци и други боклуци. Белите ръбове на снимката бяха пожълтели от времето.

Жената скри фотографията под една папка и му подаде ръка през масата.

— Мисля, че не се познаваме. Аз съм Маги Макфърсън.

Беше чувал името, но не се сецаше откъде.

— Аз съм прокурор в Окръжна прокуратура и ще бъда втори обвинител в делото срещу Джейсън Джесъп. Първи обвинител...

— Срещу Джейсън Джесъп ли? — прекъсна я детективът. — Ще го съдите пак?!

— Да. Ще го обявим следващата седмица и ви моля дотогава да го пазите в тайна. Съжалявам, че първият ни обвинител закъснява за сре...

Вратата се отвори и Бош се обърна. В залата влезе Мики Холър. Хари ахна. Не защото не го познаваше. Двамата бяха природени братя. Само че в присъствието му там нямаше никаква логика. Холър беше адвокат по наказателни дела и мястото му беше в Окръжна прокуратура, колкото на котка — в кучкарник.

— Знам — каза Холър. — Мислиш си „Каква е тая работа, по дяволите?“.

Мики усмихнато заобиколи от страната на Макфърсън и придърпа един стол. И тогава Бош си спомни откъде му е познато името на прокурорката.

— Вие двамата... Бяхте женени, нали?

— Да — потвърди Холър. — Осем прекрасни години.

— И какво, тя ще съди Джесъп, а ти ще го защитаваш, така ли? Това не е ли конфликт на интереси?

Сега вече адвокатът направо се ухили.

— Щеше да е конфликт на интереси, ако бяхме на противоположни страни, Хари. Обаче ние не сме. Обвинители сме. Заедно. Аз съм първи обвинител, Маги ми е помощничка. И искаме да ни бъдеш следовател.

Бош тотално се обърка.

— Чакай малко, ти не си прокурор. Това няма...

— Назначен съм за независим обвинител, Хари. Всичко е законно. Нямаше да седя тук, ако не беше. Ще съдим Джесъп и искаме да ни помогнеш.

— Доколкото съм чувал за случая, никой не може да ви помогне — каза Бош. — Освен ако не ми кажеш, че Джесъп е фалшифицирал ДНК теста.

— Не, не твърдим такова нещо — отвърна Макфърсън. — Ние също направихме анализ и всичко съвпада. Резултатите са верни. ДНК материалът по роклята на жертвата не е от него.

Бош премести поглед от нея към Холър и после обратно. Явно нещо му се губеше.

— От кого е тогава?

Преди да отговори, прокурорката се озърна към бившия си съпруг.

— От втория ѝ баща — каза тя. — Сега е покойник, но според нас има обяснение за това как спермата му се е озовала върху роклята на доведената му дъщеря.

Холър напрегнато се наведе напред.

— Обяснение, което ни позволява пак да осъдим Джесъп за убийството на детето.

Бош се замисли за миг и пред очите му се появи собствената му дъщеря. Знаеше, че някои злодеи просто трябва да бъдат спрени, независимо от трудностите. Убийците на деца заемаха челно място в този списък.

— Добре — каза той. — С вас съм.

3.

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ, 13,00 Ч.

Не бяха ремонтирали конферентната зала в Окръжна прокуратура, откакто я бяха използвали за брифинги по делото „Чарлз Менсън“^[1]. Избледнялата дървена ламперия и увисналите знамена в ъгъла бяха ставали фон на хиляди пресконференции и придаваха на всичко овехтял вид, който контрастираше с действителната сила и мощ на институцията. Щатският обвинител не беше онеправданият в никое начинание и все пак изглеждаше, че службата няма пари дори за едно пребоядисване на помещението.

Тази обстановка обаче свърши добра работа при обявяването на решението за нов процес срещу Джесъп. Навярно за пръв път в тоя свещен храм на правосъдието обвинението беше онеправданата страна. Имаше реална опасност новият процес срещу Джейсън Джесъп да завърши с провал. Застанал до Гейбриъл Уилямс пред морето от камери, прожектори и репортери, най-последно осъзнах, че съм допуснал ужасна грешка. Моето решение да поема делото, с надеждата да се докарам пред дъщеря си, бившата си жена и самия себе си, щеше да доведе до катастрофални последици. Щях да се издъня с гръм и трясък.

Присъствах на уникален момент. Медиите се бяха събрали, за да отразят края на историята. Окръжна прокуратура със сигурност щеше да обяви, че няма да възбуди нов процес срещу Джейсън Джесъп. Можеше и да не поднесе извинение, но поне щеше да признае, че няма доказателства, че не е имало за какво да осъдят този човек, хвърлен зад решетките за толкова години. Случаят щеше да бъде приключен и в очите на закона и обществото Джесъп най-последно щеше да е свободен и невинен.

Рядко се случва всички медии да се заблудят едновременно и когато се случи, те не реагират добре. Ала нямаше съмнение, че Уилямс е успял да ги прати за зелен хайвер. Миналата седмица бяхме действали тайно — събрахме екипа и прегледахме все още наличния

доказателствен материал. Не изтече нито дума, което вероятно се случваше за първи път в Съдебната палата. Макар че забелязах първите следи от подозрение да сбърчат челата на репортерите, които ме познаха при влизането ни, тъкмо Уилямс нанесе съкрушаващото кроше. Без да губи време, той застана зад отрупаната с микрофони и дигитални диктофони катедра.

— В неделя сутринта преди двацет и четири години дванайсетгодишната Мелиса Ланди бе отвлечена от двора на дома ѝ в Хенкок Парк и брутално убита. Следствието бързо стигна до заподозрян на име Джейсън Джесъп. Арестуваха го и го осъдиха на доживотен затвор без право на помилване. Преди две седмици Щатският върховен съд отмени тази присъда и върна делото в моята служба. Тук съм, за да обявя, че Лосанджелиската окръжна прокуратура ще съди повторно Джейсън Джесъп за смъртта на Мелиса Ланди. Обвиненията в похищение и убийство остават. Прокуратурата възнамерява отново да преследва господин Джесъп с цялата строгост на закона.

Той замълча за миг, за да придаде на думите си съответната тежест.

— Както знаете, Върховният съд установи нередности при първото съдебно преследване — които, естествено, са допуснати повече от две десетилетия преди сегашното ръководство. За да избегна политически конфликти и всякакви бъдещи обвинения в незаконосъобразни решения, назначих независим извънреден обвинител, който ще поеме делото. Мнозина от вас познават човека, който стои от дясната ми страна. Майкъл Холър от двацет години е известен адвокат в Лос Анджелис, безпристрастен и уважаван член на адвокатската колегия. Той прие назначението и от днес е натоварен с отговорността за случая. Нашата институция има политика да не води делата в пресата, но с господин Холър ще отговорим на няколко въпроса, стига да не се отнасят за конкретни факти и доказателства по делото.

Избухна хор от гласове, които ни обсипаха с въпроси. Уилямс вдигна ръка, за да въдвори тишина в залата.

— Един по един, моля. Да започнем с вас.

Той посочи една жена на първия ред. Не си спомнях името ѝ, но знаех, че работи в „Таймс“. Уилямс си имаше приоритети.

— Кейт Солтърс от „Таймс“ — услужливо се представи репортерката. — Можете ли да ни обясните как стигнахте до решението отново да съдите Джейсън Джесъп, след като резултатите от ДНК експертизата доказаха невинността му?

Преди да влезем в залата, окръжният прокурор ми беше казал, че той ще направи изявлението и ще отговаря на всички въпроси, освен ако не са конкретно отправени към мен. С други думи, даде ми ясно да разбера, че ще командва парада. Аз обаче реших още отначало да му дам да разбере, че делото ще бъде мое.

— Аз ще отговоря — изпреварих го и се наведох към катедрата с микрофоните. — Проведеният от „Генетично правосъдие“ ДНК тест доказва само, че откритата по дрехите на жертвата телесна течност не е на Джейсън Джесъп. Това не го прави невинен в извършване на престъплението. Има разлика. ДНК анализът дава само допълнителна информация, която съдебните заседатели да вземат предвид.

Изправих се и видях, че Уилямс ми хвърля поглед, с който сякаш казваше: „Не се ебавай с мен“.

— На кого е ДНК материалът? — извика някой от публиката.

Окръжният прокурор побърза да отговори:

— Засега няма да коментираме доказателствата по делото.

— Защо поемаш този случай, Мики?

Гласът се разнесе от дъното на залата, зад прожекторите, и не можех да видя собственика му. Надвесих се над микрофоните, накланяйки тялото си така, че Уилямс трябваше да отстъпи назад.

— Чудесен въпрос. За мен определено е необичайно да съм от срещната страна на пътеката, така да се каже. Смятам обаче, че този случай си заслужава. Аз съм служител на закона и горд член на Калифорнийската адвокатска колегия. Ние се заклеваме да служим на правосъдието и справедливостта, като спазваме конституцията и законите на тази страна и на щата. Едно от задълженията на юриста е да прегръща справедливата кауза без лични съображения. Тази кауза е такава. Някой трябва да говори от името на Мелиса Ланди. Запознах се с доказателствения материал по случая и съм убеден, че заемам страната на справедливостта. Мярката за това е доказателство отвъд всякакво основателно съмнение. Мисля, че тук има такова доказателство.

Уилямс се приближи, постави длан върху ръката ми и любезно ме измести от микрофоните.

— Не искаме да се задълбочаваме повече по отношение на доказателствата — бързо заяви той.

— Джесъп вече е прекарал двайсет и четири години в затвора — се обади Солтърс отново. — Ако не бъде осъден за предумишлено убийство, сигурно ще си остане с излежаното време. Господин Уилямс, наистина ли си струва разходите и усилията да съдите пак този човек?

Още преди да довърши въпроса, разбрах, че с окръжния прокурор имат уговорка. Тя му подхвърляше лесни топки, които той отбиваше с лекота, и така щеше да изглежда добър и справедлив по новините в единайсет и в утрешния вестник. Репортерката щеше да получи своя дял от сделката под формата на вътрешна информация за доказателствата и стратегията на обвинението. В този момент реших, че това си е моето дело, моят процес, моята сделка.

— Това няма никакво значение — високо обявих от мястото си встрани от катедрата.

Всички погледи се насочиха към мен.

— Би ли говорил на микрофоните, Мики?

Същият глас иззад прожекторите. Явно ме познаваше, за да ме нарича така. Отново се наклоних към микрофоните, изтласквайки Уилямс като баскетболен нападател, устремил се към рикошираща топка.

— Убийството на дете е престъпление, което трябва да бъде преследвано с цялата строгост на закона, независимо от вероятностите и рисковете. Тук няма гаранция за победа. Но решението не се базираше на това. Мярката е основателното съмнение и съм сигурен, че ще се справим с него. Според нас всички улики доказват, че този човек е извършил това ужасно престъпление, и няма значение колко време е минало, нито колко дълго е лежал в затвора. Той трябва да бъде съден. Дъщеря ми е съвсем малко по-голяма, отколкото е била Мелиса... Знаете ли, хората забравят, че по време на първия процес обвинението е пледирало за смъртна присъда, но съдебните заседатели препоръчали да не бъде наложена такава и съдията му дал доживотен затвор. Това е било тогава, а сега си е за сега. Ние отново ще искаме по това дело да бъде издадена смъртна присъда.

Уилямс постави ръка на рамото ми и ме избута от микрофоните.

— Хм, да не избързваме — рече той. — Окръжна прокуратура още не е взела решение дали ще искаме смъртна присъда. Това ще стане на по-късен етап. Но господин Холър каза нещо много вярно и много тъжно. В нашето общество няма по-тежко престъпление от убийството на дете. Трябва да направим всичко по силите и възможностите си, за да потърсим справедливост за Мелиса Ланди. Благодаря ви, че дойдохте на тази пресконференция.

— Чакайте малко — извика един репортер от средните редове. — Ами Джесъп? Кога ще го доведат тук за процеса?

Уилямс опря длани от двете страни на катедрата с небрежен жест, целящ да не ме допусне до микрофоните.

— По-рано тази сутрин господин Джесъп е бил предаден на лосанджелиската полиция и в момента го превозват от „Сан Куентин“. Ще го откарат в градския затвор и делото ще продължи. Присъдата му е анулирана, но обвиненията срещу него не са свалени. Засега нямаме повече информация за вас.

Окръжният прокурор се отдръпна назад и ми даде знак да се насоча към изхода. Изчака да тръгна натам и да се отдалеча от микрофоните, след което ме последва и прошепна в ухото ми на излизане:

— Направи го пак, и ще те застрелям на място.

— Какво да направя? Да отговоря на някой от твоите предварително уговорени въпроси ли?

Излязохме в коридора. Там чакаха Ридел и Фернандес — официалният говорител на прокуратурата. Уилямс обаче ме поведе встрани от тях и продължи да ми шепне:

— Ти наруши сценария. Ако го направиш пак, с нас е свършено.

Спрях и се обърнах. Той едва не се блъсна в мен.

— Виж, аз не съм ти някаква марионетка. Ти ме нае като независим обвинител, забрави ли? Отнасяй се с мен като с такъв, иначе ще се озовеш с тоя горещ картоф в ръце без ръкавици за фурна.

Уилямс просто ме зяпаше гневно. Очевидно не успях да му въздействам.

— А каква беше онази глупост за смъртното наказание? — попита той. — Изобщо не сме го обсъждали и не си получил разрешение да говориш такива неща.

Той беше по-едър от мен, по-висок и използваше тялото си, за да нахлуе в личното ми пространство, да ме притисне до стената.

— Това ще стигне до Джесъп и ще го накара да се замисли — поясних аз. — И ако имаме късмет, ще поиска да сключим споразумение. Тогава цялата тая работа ще стане излишна, включително гражданският му иск. Ще ти спести пари. За това става въпрос, чат ли си? За парите. Ще имаме осъдителна присъда и той няма да води гражданско дело. Ти и градските власти ще спестите няколко милиона.

— Това няма нищо общо. Става въпрос за справедливост и трябваше да ме предупредиш за намеренията си. Не можеш да изнудваш собствения си шеф.

Физическата заплаха бързо изгуби въздействието си. Поставих длан на гърдите му и го отблъснах от себе си.

— Ти не си ми шеф. Аз нямам шеф.

— Така ли? Още сега мога да те пръждосам.

Посочих вратата на конферентната зала.

— Да, много добре ще изглежда — да уволниш независимия обвинител, когото току-що лично си назначил! Никсън не направи ли същото по време на „Уотъргейт“? Много им помогна. Е, защо не се върнеш да им го съобщиш? Сигурен съм, че вътре е останала някоя и друга камера.

Осъзнал затруднената ситуация, в която се намираше, Уилямс се поколеба. Бях го притиснал до стената, без дори да помръдна. Ако ме уволнеше, щеше да изглежда пълен глупак, абсолютно неизбираем. Наведе се към мен и като сниши глас още повече, ми отправи най-древната заплаха от наръчника по мъжкарски двубои. Бях готов за нея.

— Не се ебавай с мен, Холър.

— Тогава ти не се ебавай с моето дело. Това не ти е предизборна кампания, нито пък е заради парите. Това е убийство, шефе. Ако искаш да ти осигуря осъдителна присъда, просто не ми се пречкай.

Подхвърлих му кокал, наричайки го „шефе“. Уилямс стисна устни и дълго се взира в мен.

— Смятам, че се разбрахме — каза накрая.

Кимнах.

— Да, струва ми се.

— Преди да даваш изявления за медиите по това дело, първо ще искаш одобрение от прокуратурата. Ясно?

— Дадено.

Уилямс се обърна и се отдалечи по коридора. Антуражът му го последва. Останах на мястото си и ги изпратих с поглед. Всъщност бях твърдо против смъртното наказание. Не че някога мой клиент е бил екзекутиран или дори съден по такова дело. Просто вярвах в идеята, че просветеното общество не трябва да убива своите.

Ала, кой знае защо, това не ми попречи да използвам заплахата със смъртно наказание като лост. Докато стоях сам в коридора, си помислих, че това навярно ме прави по-добър прокурор, отколкото си бях представял, че мога да бъда.

[1] Нашумял съдебен процес в началото на 70-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

4.

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ, 14,43 Ч.

Това обикновено беше най-хубавият момент в един случай — пътуването към центъра с кола, на задната седалка на която седи окован с белезници заподозрян. Нямаше нищо по-приятно. Естествено накрая евентуално щеше има отплата — с постигане на осъдителна присъда. Да присъстваш в съдебната зала, когато четат присъдата — да гледаш как действителността шокира и после умъртвява очите на осъдения. Но пътуването беше за предпочитане, по-непосредствено и лично. Бош винаги му се наслаждаваше. Преследването е приключило и случаят преминава от безмилостната скорост на следствието към отмерения ритъм на съдебния процес.

Този път обаче беше различно. Бяха изтекли два тежки дни и Бош не се наслаждаваше на нищо. Предния ден с партньора му Дейвид Чу отидоха в Корта Мадера, настанаха се в мотел край 101-во шосе и пренощуваха там. На сутринта продължиха за „Сан Куентин“, представиха съдебна заповед, по силата на която трябваше да им бъде предаден Джейсън Джесъп, после взеха затворника за обратния път до Лос Анджелис. По седем часа насам и обратно, с партньор, който приказваше много. Седем часа на връщане със заподозрян, който не приказваше достатъчно.

В момента навлизаха в долината Сан Фернандо, на час път от градския затвор в центъра. Бош го болеше гърбът от толкова часове зад волана. Мускулът на десния прасец го стягаше от натискането на педала за газта. Служебната кола нямаше автопилот.

Чу му беше предложил да шофира, но Хари отказа. Партньорът му с религиозна ревност спазваше ограничението на скоростта, дори на магистралата. Бош предпочиташе болките в гърба пред още един час път и свързаната с него нервност.

Той шофираше в неловко мълчание, замислен за делото, което сякаш се развиваше отзад напред. Занимаваше се с него едва от няколко дни, дори не беше имал възможност да се запознае с всички

факти, а ето че караше на задната седалка окования заподозрян. Все едно първо бе извършен арестът, а следствието щеше да започне чак след като го вкарат в градския затвор.

Бош си погледна часовника и прецени, че планираната пресконференция вече трябва да е свършила. Имаше среща с Холър и Макфърсън в четири, за да продължат работата по случая. Но докато приключеше с Джесъп, щеше да закъснее. Освен това трябваше да се отбие в архива на ЛАПУ и да вземе двата кашона, които го очакваха там.

— Какво има, Хари?

Бош се озърна към Чу.

— Всичко е наред.

Нямаше намерение да говори пред заподозрения. Пък и с Чу бяха партньори от по-малко от година. Струваше му се твърде рано Чу да разчита поведението му. Не искаше младият детектив да разбере, че вярно е доловил безпокойството му.

— Не е наред т'ва, че няма ник'ви доказателства — обади се от задната седалка Джесъп — първите му думи, откакто бе поискал да спрат за тоалетна край Стоктън. — Не е наред т'ва, че цялата тая работа е скалпена и той не ще да участва в нея.

Бош го погледна в огледалото. Джесъп седеше леко прегърбен, защото ръцете му бяха закопчани и заключени за верига, която продължаваше до оковите на глезените му. Главата му беше обръсната — рутинна затворническа практика сред мъжете, които се надяваха да сплашат другите. Бош предположи, че при Джесъп се е получило.

— Нали не искаше да говориш, Джесъп? Ти сам се позова на това си право.

— Аха, точно така. Просто ще млъкна, ебати, и ще чакам адвокатата си.

— Адвокатът ти е в Сан Франциско, тъй че на твое място не бих го чакал със затаен дъх.

— Той се е обадил на някой. „Генетично правосъдие“ имат хора из цялата страна. Бяхме готови за т'ва.

— Нима? Готови сте били, значи? Искаш да кажеш, че си си събрал всичко от килията, защото си смятал, че ще те прехвърлят, така ли? Или защото си бил убеден, че си отиваш вкъщи?

Джесъп не отговори на този въпрос.

Бош излезе на 101-во шосе, което щеше да ги преведе през прохода Кахуенга и Холивуд, преди да стигнат до центъра.

— Как всъщност се свърза с „Генетично правосъдие“, Джесъп? — попита той, за да завърже отново разговор. — Ти ли се обърна към тях, или те към теб?

— По уебсайта бе, човек. Пратих им апелацията си и те видяха к'ва кретения е моето дело. Поеха го и ей ме тука. Ако си мислите, че ще спечелите, тотално ще се преобете. Веднъж вече ме пратихте в пандиза, шибани копелета. Няма да ви огрее пак. След два месеца всичко туй ще свърши. Лежах двайсет и четири години. К'во са още няк'ви си два месеца. Тъй само ще продам правата за книгата си още по-скъпо. Май всъщност трябва да съм благодарен на тебе и окръжния прокурор за т'ва.

Бош отново хвърли поглед към огледалото. Обикновено обожаваше приказливите заподозрени. Те най-често сами се вкарваха в затвора. Джесъп обаче беше прекалено хитър и предпазлив. Внимателно подбираше думите си, не говореше за самото престъпление и нямаше да допусне грешка, която Хари да използва.

В огледалото видя, че Джесъп зяпа през прозореца. Нямаше как да познае за какво си мисли. Очите му изглеждаха мъртви. На шията му, точно над яката, се подаваше краят на затворническа татуировка. Приличаше на част от дума.

— Добре дошъл в Лос Анджелис, Джесъп — без да се обръща към него, каза Чу. — Май отдавна не си идвал тук, а?

— Майната ти, шибан китаец — озъби му се арестантът. — 'Сичко т'ва скоро ще свърши и тогаз ще изляза и ще се кефя на плажа. Ше си 'зема сърф и ще яхам вълните.

— Не разчитай на това, убицецо — предупреди го младият детектив. — Гепили сме те за ташаците.

Бош разбираше, че Чу се опитва да го предизвика, да го накара да се изпусне. Само че подхождаше аматьорски, а Джесъп беше прекалено опитен, за да се върже.

Макар и след шест часа почти пълно мълчание, този разговор започваше да омръзва на Хари. Той включи радиото и хвана края на репортаж за пресконференцията на прокуратурата. Увеличи го, за да може Джесъп да го чува, а Чу — да млъкне.

— Уилямс и Холър отказаха да коментират доказателствения материал, но намекнаха, че не са толкова впечатлени от ДНК експертизата, колкото Щатският върховен съд. Холър потвърди, че откритата по роклята на жертвата ДНК не е на Джесъп, но посочи, че това не го оневинява автоматично. Холър е известен адвокат и за пръв път ще представлява обвинението в дело за убийство. Тази сутрин по нищо не личеше да изпитва каквито и да е колебания. „Ние отново ще искаме по това дело да бъде издадена смъртна присъда.“

Бош намали звука и погледна в огледалото. Джесъп продължаваше да зяпа навън.

— Какво ще кажеш за това, Джесъп? Той ще иска смъртна присъда.

— Само се перчи тоя задник — отегчено отвърна затворникът. — Пък и в тоя щат вече не екзекутират никой. Знаеш ли к'во значи „отделение на смъртниците“? Значи, че ти дават самостоятелна килия и можеш да гледаш к'во дават по телевизията. Значи по-голям достъп до телефон, храна и посещения. Мама му стара, надявам се да поиска смъртна присъда, бе човек. Ама няма значение. Т'ва са пълни глупости. Цялата тая работа е глупост. Заради парите е.

След последните думи се възцари дълго мълчание, докато Бош най-после лапна въдицата.

— Какви пари?

— Мойте. Само глей, те ще ми предложат споразумение. Адвокатът ме предупреди. Ше искат да приема споразумението и ше пледират, че излежаното време ми стига, та да не се налага да ми изплатят паричките. Ей за т'ва е 'сичко, ебати, а вие двамата сте едни прости превозвачи, мамка му.

Бош мълчеше. Чудеше се дали е вярно. Джесъп съдеше градските и окръжните власти за милиони. Дали повторният процес бе просто политически ход, целящ да спести пари? И градът, и окръгът се самоосигуряваха. Съдебните заседатели обичаха да наказват безлики корпорации и бюрокрации с неприлично големи суми. Съдебни заседатели, убедени, че прокуратурата и полицията несправедливо са хвърлили невинен човек в затвора за двайсет и четири години, щяха да са невероятно щедри. Една осемцифрена присъда щеше да е катастрофална и за градския, и за окръжния бюджет, дори да си поделяха сметката.

Но ако успееш да сключат сделка с Джесъп и той се признаеше за виновен, за да си осигури свободата, гражданското дело щеше да бъде прекратено. И той щеше да изгуби парите за книгата и филма, на които разчиташе.

— Звучи логично, нали? — рече арестантът.

Бош погледна в огледалото, видя, че Джесъп го наблюдава, и отново насочи вниманието си към пътя. Усети, че телефонът му вибрира, и го извади от самото.

— Искаш ли аз да се обадя, Хари? — попита Чу.

С което му напомняше, че е незаконно да разговаряш по телефон, докато шофираш. Бош не му обърна внимание и отговори. Търсеше го лейтенант Гандъл.

— Наблизо ли си, Хари?

— Тъкмо отбивам от сто и първо.

— Добре. Просто исках да те предупредя. Пред затвора се е събрала цяла тълпа репортери. Среши се.

— Ясно, но вероятно ще оставя партньора ми да се покаже пред камерите.

Той се озърна към Чу, без да му обяснява нищо.

— Както решиш — отвърна Гандъл. — А после?

— Той се позова на правото си да не говори, тъй че просто ще го вкараме в затвора. След това трябва да се срещна с прокурорите. Имам въпроси към тях.

— Сигурни ли са, че могат да осъдят този тип, Хари?

Бош погледна в огледалото. Джесъп отново зяпаше през прозореца.

— Не знам, лейтенант. Когато разбере, ще ти кажа.

Няколко минути по-късно влязоха в задния паркинг на затвора. На рампата пред входа чакаха неколцина оператори с телевизионни камери. Чу се поизправи на седалката.

— Арестантското дефиле, Хари.

— Да. Ти ще го вкараш.

— Хайде да идем двамата.

— Не, аз оставам.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Само гледай да не ми забравиш белезниците.

— Ясно.

Паркингът беше задръстен с репортерски ванове, чиито антени бяха готови за директно излъчване. Но бяха оставили мястото точно пред рампата свободно и Бош спря там.

— Добре, готов ли си, Джемсън? — попита Чу. — Време е за шоу.

Арестантът не отговори. Младият детектив слезе и отвори задната врата.

Бош остана да наблюдава спектакъла от колата.

5.

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ, 16,14 Ч.

Една от най-хубавите последици от брака ми с Маги Макфърсън беше това, че никога не ми се налагаше да се изправям срещу нея в съда. Разводът пораждаше конфликт на интереси, който неведнъж ме е спасявал от професионален провал и унижение. Тя наистина беше най-добрият прокурор, когото съм виждал да пледира в съда. Ненапразно я наричаха Маги Страшната.

Сега за пръв път щяхме да сме екип и да седим един до друг на една и съща маса в съда. Само че това, което по-рано ми се струваше толкова обещаващо, да не споменавам потенциалната полза за Маги, вече започваше да се превръща в доста тромав и ръждясал механизъм. На Маги не ѝ харесваше да е втори обвинител. И имаше защо. Тя беше професионален прокурор и бе пратила зад решетките десетки престъпници — от наркопласъори и джебчии до изнасилвачи и убийци. Самият аз бях участвал в десетки процеси, но никога като обвинител. Маги трябваше да е помощничка на новак и тази идея не ѝ допадаше.

Седяхме на голямата маса в заседателна зала А и бяхме пръснали документите по делото пред себе си. Въпреки разрешението на Уилямс да работя в собствения си офис, в момента това не беше практично. Нямах друг офис, освен дома си. Обикновено движех нещата от задната седалка на своя линкълн „Таун Кар“, което не вършеше работа в „Народът срещу Джейсън Джесъп“. Бях поръчал на секретарката си да ни уреди временен офис в центъра, обаче това щеше да се случи най-рано след няколко дни. Ето защо временно седяхме там, забили очи в пода и целите настръхнали.

— Маги, откровено си признавам, че когато става дума за съдебно преследване на престъпници, не съм достоен даже да ти нося обяда — казах аз. — Обаче тук става дума за политика и съдебно преследване на престъпници и аз съм назначен за първи обвинител. И толкова. Или го приемаме, или не. Аз се съгласих и помолих ти да си ми помощничка. Ако смяташ, че ние не...

— Просто не ми харесва идеята да ти нося куфарчето — прекъсна ме тя.

— Няма такова нещо. Виж, пресконференцията и външният вид са едно, но е ясно, че трябва да работим като отбор. Ти ще водиш следствието колкото и аз, може би дори повече. На процеса няма да е различно. Заедно ще разработим стратегия и тактика. Но ще трябва да ми имаш малко доверие. Аз си знам работата в съдебната зала. Просто този път ще седя на другата маса.

— Тъкмо тук грешиш, Мики. На масата на защитата носиш отговорност само за един човек. За клиента си. Когато си прокурор, представляваш народа и тази отговорност е много по-тежка. Ето защо го наричат „тежест на доказване“.

— Както и да е. Ако искаш да кажеш, че изобщо не бива да го правя, не се обръщаш към когото трябва. Иди малко по-нататък по коридора и разговаряй с шефа си. Обаче ако ме отстранят от делото, ще отстранят и теб, и тогава ще си останеш във Ван Нейс, докато се пенсионираш. Това ли искаш?

Тя не отговори, което само по себе си означаваше много.

— Добре тогава — продължих. — Хайде да се опитаме да го направим, без да се хващаме за косите, става ли? Не забравяй, че не съм тук да събирам точки с осъдителни присъди и да правя кариера. За мен всичко приключва с това дело. Значи и двамата искаме едно и също. Да, ти ще трябва да ми помагаш, но в същото време ще помагаш и на...

Телефонът ми завибрира. Бях го оставил на масата. Не познах номера на дисплея, но отговорих само за да прекъсна разговора с Маги.

— Холър.

— Ей, Мик, как се справих?

— Кой се обажда?

— Стикс.

Стикс беше оператор на свободна практика и снимаше репортажи за местните информационни канали. Понякога и за големите. Познавах го толкова отдавна, че даже не си спомнях истинското му име.

— С какво си се справил, Стикс? Зает съм в момента.

— На пресконференцията. Аз те провокирах.

Явно Стикс ми беше подхвърлял въпросите иззад прожекторите.

— А, да, да, страхотно се справи. Благодаря ти.

— Сега ще се погрижиш за мен по това дело, нали? Ще ме предупреждаваш, ако има нещо за мен, нали? Нещо изключително.

— Добре, не се безпокой, Стикс. Ще те предупреждавам. Но сега трябва да затварям.

Прекъснах връзката и оставих телефона на масата. Маги пишеше нещо на лаптопа си. Като че ли временното недоволство беше преминало и се колебаех дали отново да повдигна въпроса.

— Обади се един приятел, който работи за новинарските канали. Може по някое време да ни е полезен.

— Не бива да вършим нищо непочтено. Обвинението има много по-строги етични норми от защитата.

Поклатих глава. Не можех да ѝ надвия.

— Това са глупости, а и нямам предвид да вършим нещо непо...

Вратата се отвори и в залата заднишком влезе Хари Бош с два кашона в ръце.

— Извинявайте за закъснението — каза той и стовари кутиите на масата. По-голямата беше от архива, в който се съхраняваха доказателствените материали. Предположих, че по-малката съдържа полицейското досие от първоначалното следствие.

— Трябваша им три дни да открият кашона с делото за убийството. Беше на осемдесет и пети ред вместо на осемдесет и шести.

Детективът ме погледна, после премести поглед към Маги и отново към мен.

— Е, какво съм пропуснал? Да не е избухнала война в нашия щаб?

— Обсъждахме тактиката на обвинението и се оказа, че сме на противоположни мнения.

— Мога да си представя.

Той се настани на стол в края на масата. Виждах, че има още какво да каже. Вдигна капака на големия кашон, извади три класъора и ги остави на масата, после свали кашона на пода.

— Знаеш ли, Мик, като ще изчистваме противоречията си... Мисля, че преди да ме въвлечеш в тая сапунена опера, трябваше да ми обясниш някои неща.

— Какви например, Хари?

— Например това, че става дума за пари, а не за убийство.

— Какви ги говориш? За какви пари?

Бош просто продължи да ме гледа, без да отговори.

— Гражданския иск на Джесъп ли имаш предвид? — попитах аз.

— Да. Днес по пътя имах интересна дискусия с Джесъп. Накара ме да се замисля и ми хрумна, че ако го принудим да сключи споразумение с нас, гражданският иск срещу града и окръга автоматично ще падне, защото човек, който се признава за виновен в убийство, няма да може да води дело и да твърди, че несправедливо е хвърлен в затвора. Затова ми се ще да знам каква всъщност е нашата роля. Опитваме се да изправим заподозрян в убийство пред съда или просто да спестим на града и окръга няколко милиона?

Забелязах, че Маги се поизправя на стола си. Явно мислеше за същото.

— Майтапиш се — рече тя. — Ако това...

— Чакайте, чакайте — намесих се аз. — Хайде да се поуспокоим. Според мен нещата не стоят така. Не че не съм мислил за това, обаче Уилямс не ми е споменавал и дума за споразумение. Каза ми да се готвя за процес. Всъщност той смята, че ще се стигне до процес по същата причина, която току-що споменахте. Джесъп за нищо на света няма да приеме споразумение, защото така ще изпусне гърнето със злато. Няма да има нито книга, нито филм, нито обезщетение. Ако иска парите, трябва да се яви на процес и да спечели.

Маги бавно кимна, сякаш преценяваше добре аргументирана хипотеза. Бош обаче изобщо не изглеждаше удовлетворен.

— Но откъде знаеш какви са намеренията на Уилямс? Ти си външен човек. Може да са те назначили, навили и насочили в нужната посока и сега да седят и гледат резултата.

— Той е прав — прибави Маги. — Джесъп дори няма защитник. Още щом си вземе адвокат, ще започне да уговаря споразумението.

Вдигнах ръце в успокоителен жест.

— Вижте, на днешната пресконференция обявих, че ще искаме смъртна присъда. Направих го само за да видя реакцията на Уилямс. Той не го очакваше и после ме притисна в коридора. Каза ми, че такова решение не зависело от мен. Отговорих му, че това е само стратегия,

че искам Джесъп да се замисли за споразумение. И Уилямс се изненада. Не го беше предвидил. Ако си е мислил за споразумение само за да се справи с гражданския иск, щях да го прочета по лицето му. Бива ме да чета изражения.

Виждах, че още не съм убедил Бош.

— Спомняш ли си ония двамата от Хонконг, които искаха да те качат на първия самолет за Китай миналата година? Веднага схванах намеренията им и ги изиграх.

Видях по очите му, че омеква. Китайската история му напомняше, че има дълг към мен, който сега ми изплащаше.

— Добре — каза той. — Какво ще правим?

— Ще приемем, че Джесъп иска процес. Когато си вземе адвокат, ще узнаем със сигурност. Но отсега започваме да се готвим, защото, ако трябваше аз да го защитавам, нямаше да се откажа от съкратен процес. Щях да се опитам да лиша прокуратурата от време за подготовка, за да не може да намери нужните хора или да им запуши устата.

Погледнах датата на часовника си.

— Ако съм прав, имаме четирийсет и осем дни до процеса. И ни предстои много работа.

Спогледахме се и известно време поседяхме в мълчание. После прехвърлих топката на бившата си жена.

— През по-голямата част от миналата седмица Маги преглежда материалите на обвинението от първото дело. Хари, знам, че нещата, които носиш сега, в много отношения се дублират с тях, но предлагам първо тя да ни разкаже за процеса през осемдесет и шеста. Мисля, че така ще получим добра първоначална представа какво трябва да направим този път.

Бош кимна одобрително и аз дадох знак на Маги да започне. Тя придърпа лаптопа пред себе си.

— Добре, първо няколко основни неща. Тъй като обвинението искало смъртно наказание, изборът на съдебни заседатели бил най-дългата част от процеса. Почти три седмици. Самият процес продължил седем дни и после още три за разглеждане на първоначалните решения. След това обсъждането на смъртната присъда траело две седмици. Но само седем дни свидетелски показания и доказателства ми се струват прекалено малко в дело за

предумишлено убийство. Всичко е било твърде нагласено. А защитата... е, почти е нямало защита.

Маги ме изглежда така, сякаш съм виновен за слабата защита на обвиняемия, въпреки че през осемдесет и шеста още не бях завършил следването си.

— Кой му е бил адвокат? — попитах аз.

— Чарлз Бърнард — отвърна бившата ми жена. — Проверих в Калифорнийската колегия. Няма да го защитава той. Умрял е през деветдесет и четвърта. Гари Линц, прокурорът, също вече е покойник.

— Не си ги спомням и двамата. Кой е бил съдия?

— Уолтър Саквил. Отдавна е пенсионер, но го помня. Беше много строг.

— Имал съм няколко случая при него — обади се Бош. — Не приемаше глупости и от двете страни.

— Продължавай — казах аз.

— Добре. Версията на обвинението е следната. Семейство Ланди — тоест нашата жертва Мелиса, която била на дванайсет, нейната тринайсетгодишна сестра Сара, майката Риджайна и пастрокът Кенсингтън — живеели на Уиндзор Булевард в Хенкок Парк. Къщата се намирала на една пряка северно от „Уилшър“, в близост до Обединената Божия църква „Света Троица“, на чиито две неделни утринни служби по онова време се събирали около шест хиляди души. Хората паркирали колите си из целия Хенкок Парк, за да отидат на черква. По-точно, докато на местните жители не им писнало кварталът им всяка неделя да се задръства с автомобили и се обърнали към общината. Успели да уредят през уикенда паркирането да е разрешено само за тях. Трябвало да имаш стикер, за да паркираш на улиците, включително на „Уиндзор“. Това отворило вратата за наети от градските власти фирми с „паяци“, които патрулирали като акули в неделя сутрин. Имали право да вдигнат всяка кола без съответния стикер на предното стъкло. И така най-после стигаме до Джейсън Джесъп, нашия заподозрян.

— Който е шофирал „паяк“ — добавих аз.

— Точно така. Той бил шофьор във фирмата „Аардварк Тоуинг“. Хитро име, гарантирало им първото място в телефонния указател по онова време, когато хората все още използвали такива.

Озърнах се към Бош и по реакцията му разбрах, че е от онези, които все още използват телефонни указатели, а не интернет. Маги не забеляза нищо и продължи:

— Във въпросната сутрин Джесъп патрулирал в Хенкок Парк. В двора на Ланди строели басейн. Кенсингтън Ланди бил музикант, озвучавал филми и тогава печелел доста добре. Та строели басейн и в задния двор имало грамаден изкоп и купчини пръст. Родителите не искали момичетата да играят там. Смятали, че е опасно, пък и онази сутрин децата били облечени за черква. Къщата има голям преден двор. Пастроукът казал на момичетата да си поиграят няколко минути навън, преди да тръгнат за службата. По-голямата, Сара, трябвало да наглежда Мелиса.

— В „Света Троица“ ли са ходели? — попитах аз.

— Не, в „Светото сърце“ в Бевърли Хилс. Така или иначе децата били навън само петнайсетина минути. Майката още била горе и се приготвяла, а пастроукът, който също трябвало да хвърля по едно око на момичетата, гледал телевизия вътре. Спортните репортажи по „И Ес Пи Ен“, или каквото са давали тогава. Съвсем забравил за децата.

Бош поклати глава. Знаех точно какво изпитва. Не съдеше бащата. Всъщност разбираше как може да се е случило. Този ужас е познат на всеки родител, който е наясно, че дори съвсем малка грешка може да струва адски скъпо.

— По някое време чул писъци — продължи Маги. — Изскочил навън и заварил по-голямото момиче, Сара, на двора. Тя пищяла, че някакъв мъж е отвел Мелиса. Пастроукът изтичал на улицата да я търси, ала от нея нямало и следа. Просто изчезнала.

Бившата ми жена замълча за миг, за да се овладее. И тримата имахме малки дъщери и разбирахме, че в онзи момент животът на всички от семейство Ланди просто се е прекършил.

— Обадили се в полицията, която реагирала бързо. Това все пак бил Хенкок Парк. Първите съобщения били разпратени за минути. Пристигнали детективи.

— Значи всичко се е случило посред бял ден, така ли? — попита Бош.

Маги кимна.

— В десет и четирийсет. Семейство Ланди щели да ходят на службата в единайсет.

— И никой друг не е видял нищо?

— Не забравяй, това е Хенкок Парк. Високи плетове, огради, уединение. Хората там ги бива да се изолират от външния свят. Никой не видял нищо. Никой не чул нищо, докато Сара не почнала да пищи, а тогава вече било късно.

— Около дома на Ланди имало ли е ограда или плет?

— Жив плет, висок метър и осемдесет, от север и юг, но не и откъм улицата. Навремето се предполагало, че Джемсъп е минал оттам с камиона, видял е момичето само на двора и е действал импулсивно.

Известно време седяхме в мълчание, замислени за мъчителната непредвидимост на съдбата. Камион минава покрай къща. Шофьорът вижда момиченце, само и уязвимо. И в миг решава, че може да го отвлече безнаказано.

— А как са стигнали до него? — наруши тишината Бош.

— Детективите пристигнали на местопрестъплението за по-малко от час. Главният се казвал Доръл Клоустър, партньорът му — Чад Стайнър. Проверих. Стайнър е мъртъв, а Клоустър е пенсионер и е в напреднал стадий на Алцхаймер. Няма да ни е от полза.

— По дяволите! — изсумтя Хари.

— Както и да е, отишли там и действали бързо. Разпитали Сара и тя описала похитителя като боклукчия. С други думи, носел мръсен гащеризон като на служителите от чистотата. Момичето чуло боклукчийската кола на улицата, но не я видяло през храстите, където се било скрило от сестра си — играели на криеница. Само че било неделя и боклукчийски коли не минавали. Пастроукът чува това, събира две и две и споменава за „паяците“, които патрулират по улиците в неделя сутрин. Това става най-добрата им следа. Детективите взимат списъка с фирмите изпълнители и започват да обикалят гаражите.

— Уилшърският коридор се покривал от три фирми. Едната била „Аардварк“. Отиват там и установяват, че в участъка работят три коли. Викат шофьорите и Джемсъп е един от тях. Другите двама се казват Дерек Уилбърн и Уилям Клинтън — без майтап. Разделят ги и ги разпитват, обаче не излиза нищо подозрително. Проверяват им досиетата и Джемсъп и Клинтън се оказват чисти, но две години преди това Уилбърн е арестуван за опит за изнасилване, без да се стигне до присъда. Това било достатъчно, за да го вземат за разпознаване, но

момиченцето все още липсва и няма време за формалности, няма време за организиране на разпознаването.

— Сигурно са го закарали в къщата — предположи Бош. — Не са имали избор. Трябвало е да действат бързо.

— Точно така. Но Клоствър знаел, че стъпва по тънък лед. Можел да накара момиченцето да идентифицира Уилбърн, само че тогава щял да изгуби в съда, задето е задал насочващ въпрос, нали разбирате, „Това ли е онзи мъж?“. Затова направил следващото най-добро нещо, което можел да стори. Закарал и тримата шофьори, както били по гащеризони, в дома на Ланди. И тримата били двайсетинагодишни бели мъже. Всички носели фирмените гащеризони. Детективът нарушил процедурата, за да спечели време, с надеждата, че ще открие момиченцето живо. Спалнята на Сара Ланди била на втория етаж от предната страна на къщата. Клоствър качва детето в стаята му и му казва да погледне през прозореца към улицата. През щорите. После се обажда по радиостанцията на партньора си, който кара тримата да слязат от двете патрулни коли. Обаче Сара не разпознава Уилбърн. Посочва Джесъп.

Маги прегледа документите пред себе си и провери следствената хронология, преди да продължи:

— Разпознаването е направено в един часа. Страшно бързо. Момиченцето е изчезнало преди малко повече от два часа. Започват да разпитват Джесъп, но той не им казва нищо. Отрича всичко. Все още работят по него и не стигат доникъде, когато се получава сигналът. В контейнер за смет зад кинотеатъра „Ел Рей“ на „Уилшър“ е открит труп на момиченце. Това било на десетина преки от „Уиндзор“ и дома на Ланди. По-късно щяло да се установи, че причина за смъртта е удушаване с ръце. Мелиса не била изнасилена и в устата и гърлото й нямало сперма.

Тук Маги прекъсна обобщението си. Погледна ни и кимна мрачно, отдавайки почит на жертвата.

6.

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ, 16,48 Ч.

На Бош му харесваше да я гледа и слуша как говори. Усещаше, че делото вече я е завладяло. Маги Страшната. Естествено, че ще ѝ викат така. Нещо повече, така мислеше за себе си самата тя. Занимаваха се с това дело по-малко от седмица, но той го беше разбрал няма и час след като се запознаха. Маги знаеше тайната. А именно, че не става дума за закони и процедури. Нито за юриспруденция и стратегия. А да вземеш онова тъмно нещо, което знаеш, че е някъде там навън, и да го вкараш вътре. Да го направиш свое. Да го изковеш на вътрешен огън и да го превърнеш в нещо остро и здраво, което да хванеш в ръце и с което да се биеш.

Безпощадно.

— Джесъп поискал адвокат и престанал да дава показания — продължи обобщението Макфърсън. — Първоначално делото било построено около разпознаването на заподозрения от по-голямата сестра и уликите, открити в „паяка“. Три косъма на жертвата, намерени между седалката и облегалката. Сигурно я е удушил там.

— По тялото на момичето нищо ли е нямало? — попита Бош. — Нито от Джесъп, нито от колата?

— Нищо, което да може да се използва в съда. Открили ДНК материала по роклята два дни по-късно, когато ѝ правили оглед. Роклята всъщност била на Сара и Мелиса я взела назаем за деня. По ръба от предната страна установили наличие на малко количество семенна течност. Анализирали я, но, разбира се, по онова време в наказателните дела не се използвала ДНК експертиза. Определили кръвната група, А положителна, втората най-разпространена сред хората. Трийсет и четири процента от населението са с такава. Както и Джесъп, но това само го включвало в групата на заподозрените. Прокурорът решил да не го използва като доказателство в съда, защото така просто щял да даде на защитата възможност да посочи на

съдебните заседатели, че само в окръг Лос Анджелис в тази група влизат над един милион мъже.

Бош я видя отново да хвърля поглед към бившия си съпруг. Сякаш той беше виновен за целящите да объркат съдебните заседатели маневри на всички адвокати по света. Хари започваше да добива представа защо се е разпаднал бракът им.

— Направо не е за вярване колко далече сме стигнали — обади се Холър. — Днес водят и решават дела само въз основа на ДНК.

— Нататък — каза Макфърсън. — Прокуратурата разполагала с веществени доказателства — космите — и свидетел. Имало и възможност — Джесъп познавал квартала и работел там в деня на убийството. Що се отнася до мотива, при проучване на миналото му установили, че е бил физически малтретиран от баща си и проявявал психопатично поведение. Много от тези неща излезли в съда по време на фазата на смъртната присъда. Но — и ще го кажа, преди да си направиш прибързани заключения, Холър — не бил осъждан.

— Нали спомена, че нямало сексуално насилие? — попита Бош.

— Нямало следи от проникване или сексуално насилие. Но това несъмнено било сексуално мотивирано престъпление. Извършителят за кратко упражнявал контрол в свят, в който му се струвало, че не контролира почти нищо. Действал импулсивно. Навремето семенната течност, открита по роклята на момичето, била част от същия пъзел. Предполагало се, че е убил детето и после е мастурбирал, почиствайки всичко, освен малко количество сперма. Петното, изглежда, било вторично пренесено върху плата. Не било капка, а зацапване.

— Което се обяснява от новата идентификация на ДНК — прибави Холър.

— Може би — каза Макфърсън. — Но хайде да обсъждаме новите доказателства после. Сега говоря за това с какво са разполагали и какво са знаели през хиляда деветстотин осемдесет и шеста.

— Добре. Продължавай.

— Това е всичко за доказателствата, но не и за материалите на обвинението. Два месеца преди процеса им се обажда арестантът, който лежи в килията до Джесъп в окръжния. Той...

— Затворнически доносници — отново я прекъсна Холър. — Никога не ми се е случвало такъв да каже истината, но пък и не знам някой прокурор да не го е използвал въпреки това.

— Може ли да продължа? — възмутено попита Макфърсън.

— Да, моля — отвърна Холър.

— Феликс Търнър, наркопласьор рецидивист, който бил толкова редовен посетител на окръжния, че го направили чистач, защото познавал ежедневните процедури не по-зле от надзирателите. Носел и храната на затворниците в изолатора. Та той съобщава на следователите, че Джесъп му разказал подробности, каквито можел да знае само убиецът. Разпитали го и се оказало, че наистина му е известна информация за престъплението, която не била публично разгласена. Например, че обувките на жертвата били събути, че не била изнасилена, че се е избърсал в роклята ѝ.

— И те му повярвали и го направили свой главен свидетел — не се сдържа Холър.

— Повярвали му и го включили в списъка на свидетелите. Не като главен. Но неговите показания били важни. Обаче четири години по-късно „Таймс“ публикува на първа страница изобличителна статия за Феликс Търнър Горелката, професионален затворнически доносник, който дал показания за обвинението в шестнайсет дела за период от седем години, спечелвайки си съществено намаление на обвинения и присъди, както и други привилегии, като самостоятелни килии, добра работа и големи количества цигари.

Бош си спомняше скандала. Той беше разтърсил Окръжна прокуратура в началото на деветдесетте и бе довел до промени в използването на затворнически информатори като свидетели в съдебни процеси. Една от многобройните плесници, понесени от местните органи на закона през онова десетилетие.

— Журналистическото разследване дискредитирало Търнър. В материала пише, че използвал външен частен детектив, който събирал информация за престъпления и му я съобщавал. Както може би си спомняте, това промени правилата за използване на сведения, дошли до нас от затвора.

— Само че недостатъчно — заяви Холър. — Не се стигна до пълна забрана на използването на затворнически доносници, а трябваше.

— Може ли просто да се съсредоточим върху нашия случай? — На Макфърсън явно ѝ беше омръзнало Холър постоянно да си дава мнението.

— Естествено — отвърна той. — Да се съсредоточим.

— Добре, та когато „Таймс“ разкрил всичко това, Джесъп отдавна бил осъден и лежал в „Сан Куентин“. Разбира се, той подал жалба, в която обвинявал полицията и прокуратурата в неправомерни действия. Това не довело до нищо — всички апелативни инстанции заключили, че макар използването на Търнър за свидетел да било огромна грешка, неговото въздействие върху съдебните заседатели нямало такава тежест, че да промени решението им. Останалите доказателства били повече от достатъчни.

— И толкова, просто ей така са стигнали до такова заключение! — възмути се Холър.

— Интересен факт е, че една година след разобличаването му в „Таймс“ Феликс Търнър бил намерен убит в Западен Холивуд — добави Макфърсън. — Извършителят така и не бил разкрит.

— Заслужил си го е, ако питате мен — обади се Холър.

Това изказване доведе до прекъсване на дискусиата. Бош го използва, за да насочи разговора отново към доказателствата и да зададе някои въпроси, които му бяха хрумнали.

— Космите още ли са налични?

На Макфърсън й трябваше известно време, за да се върне от Търнър към доказателствения материал.

— Да, при нас са. Делото е отпреди двайсет и четири години, но винаги подлежи на обжалване. И тъкмо в това Джесъп всъщност ни е направил услуга със своето адвокатстване от затвора. Постоянно подавал молби и жалби. Ето защо и доказателственият материал от процеса не е унищожен. Естествено това накрая му позволило да направи ДНК анализ на отрязаната от роклята проба, но все още пазим всички доказателства от процеса и ще можем да ги използваме. Джесъп още от първия ден твърдял, че космите на седалката са подхвърлени от полицията.

— Съмнявам се, че на новия процес защитата му ще е много различна, отколкото през осемдесет и шеста и в жалбите му — рече Холър. — Момичето е сбъркало при разпознаването в досъдебната фаза и оттам нататък бързо се е стигнало до присъда. Поради липса на каквито и да било веществени доказателства полицията е подхвърлила косми от жертвата в „паяка“ на Джесъп. Тоя номер не е минал пред съдебните заседатели през осемдесет и шеста, но това е преди Родни

Кинг и бунтовете през деветдесет и втора, случая „О. Джей Симпсън“, скандала „Рампарт“ и всички други проблемни случаи, които се стовариха над полицейското управление оттогава. Сега сигурно ще има много силен ефект.

— Тогава какви шансове имаме? — попита Бош.

Преди да отговори, Холър се озърна към Макфърсън.

— Въз основа на това, което знаем засега, мисля, че щях да имам по-голям шанс, ако бях от другата страна на пътеката.

Погледът на Макфърсън стана мрачен.

— Ами тогава може би трябва да се върнеш от другата страна.

Холър поклати глава.

— Не, аз сключих сделка. Може да е лоша, но ще я спазя. Пък и не ми се случва често да съм на страната на силата и справедливостта. Може да свикна с това — даже и при загубена кауза.

Той се усмихна на бившата си жена, но тя не му отвърна със същото.

— Ами сестрата? — попита Бош.

Макфърсън насочи поглед към него.

— Свидетелката ли? Това е вторият ни проблем. Ако е жива, трябва да е на трийсет и седем. Въпросът е как да я открием. Родителите не могат да ни помогнат. Истинският ѝ баща починал, когато била седемгодишна. Майка ѝ се самоубила на гроба на сестра ѝ три години след убийството. А пастрокът се алкохолизирал, получил чернодробна недостатъчност и умрял преди шест години, докато чакал трансплантация. Накарах един от нашите следователи да направи бърза проверка в базата данни и се оказа, че следите на Сара Ланди се губят в Сан Франциско приблизително по времето, когато е починал вторият ѝ баща. Същата година изтекла пробацията ѝ за притежаване на наркотици. Архивът показва, че се е омъжвала и развеждала два пъти и многократно е арестувана за дрога и дребни престъпления. И после, както казах, е изчезнала от радара. Или е умряла, или се е „поправила“. Даже да си е сменила името, все щяха да останат някакви данни, ако я бяха арестували през последните шест години. Обаче няма нищо.

— Ако не я намерим, не ни остава друго — рече Холър. — Ще ни трябва жив човек, който обвинително да насочи показалец през тия двайсет и четири години и да каже: „Той беше!“

— Съгласна съм — отвърна Макфърсън. — Тя е ключът. Трябва да заяви на съдебните заседатели, че навремето не е сбъркала. Че тогава е била сигурна, че е сигурна и сега. Ако не успеем да я открием и да я накараме да го направи, ни остават само космите на жертвата и почти нищо друго. Те ще разполагат с резултатите от ДНК експертизата и с този коз ще бият всичко останало.

— А ние ще се издъним с гръм и трясък — добави Холър.

Маги не отговори, нямаше и нужда.

— Не се притеснявайте, ще я открия — окуражи ги Бош.

Двамата го погледнаха. Не беше време за празни приказки. Той говореше сериозно.

— Ако е жива, ще я открия — повтори детективът.

— Добре — рече Холър. — Това ще е най-важната ти задача.

Бош извади връзката с ключовете си и отвори закаченото за нея джобно ножче, с което отрязва червения печат на кашона с доказателствения материал. Нямаше представа какво има вътре. Използваните в процеса преди двайсет и четири години доказателства все още се съхраняваха от Окръжна прокуратура. В тази кутия се пазеха неща, които не бяха представени в съда.

Той си сложи чифт латексови ръкавици, които извади от джоба си, и отвори кашона. Най-отгоре лежеше книжна торба с роклята на жертвата. Това го изненада. Предполагаше, че дрехата е била показана на процеса, макар и само заради съчувствената реакция на съдебните заседатели.

От разтворената торба се разнесе мирис на мухъл. Детективът извади роклята, като я държеше за горната част. И тримата мълчаха. Едно момиченце беше носило тази рокля, когато го бяха убили. Синя, с по-тъмно синя панделка отпред. От предния долен край беше изрязано парче с големина четирийсетина квадратни сантиметра — мястото на петното от семенна течност.

— Защо е тук? — попита Бош. — Защо не са я покачали в съда?

Холър не каза нищо. Макфърсън се наведе напред и се вгледа в роклята, докато обмисляше отговора си.

— Според мен... не са я показали заради изрязаното парче. Ако я бяха показали, защитата щеше да постави въпроса за него. Това е щяло да доведе до анализа на кръвната група. Обвинението е решило да не я използва при представянето на веществените доказателства. Сигурно

са разчитали на снимките от местопрестъплението, на които роклята се е виждала. Оставили са на защитата да я представи, а тя не го е направила.

Бош сгъна роклята и я остави на масата. В кашона имаше и чифт черни лачени обувки. Сториха му се съвсем мънички и тъжни. Имаше още една книжна торба, в която бяха белъто и чорапите на жертвата. В придружаващия лабораторен доклад се съобщаваше, че вещите са проверени за телесни течности, косми и влакна, но такива не са открити.

На дъното на кашона имаше пластмасова кутийка, съдържаща сребърна верижка с висулка. Бош я разгледа през найлона и видя, че фигурката е Мечо Пух. В друго пликче имаше ластична гривна с морскосини мъниста.

— Това е.

— Трябва да ги пратим на криминалистите, за да ги проверят пак — предложи Макфърсън. — Не се знае, технологиите доста са напреднали за двайсет и четири години.

— Ще го направя — обеща Бош.

— Между другото, къде са открити обувките? — попита прокурорката. — На снимките от местопрестъплението не са на краката на жертвата.

Той провери в списъка с вещите, залепен от вътрешната страна на капака.

— Според това тук са намерени под трупа. Трябва да са се изули в колата, може би когато я е душил. Убиецът е хвърлил в контейнера първо тях, а после тялото.

Образите, породени от предметите в кашона, бяха внесли мрачно настроение сред екипа на обвинението. Бош започна внимателно да връща всичко вътре. Накрая постави пликчето с верижката.

— На колко години беше дъщеря ви, когато заряза Мечо Пух? — попита той.

Холър и Макфърсън се спогледаха. Адвокатът не отговори.

— На пет-шест — отвърна Макфърсън. — Защо?

— И моята, струва ми се. Но това дванайсетгодишно момиче го е носело на верижка. Питам се защо.

— Може би заради онзи, от когото го е получила — предположи Холър. — Хейли, нашата дъщеря, още носи една гривна, която ѝ

подарих преди около пет години.

Бившата му жена го изглежда така, сякаш оспорваше твърдението му.

— Не постоянно — побърза да добави той. — От време на време. Понякога, когато я взимам. Може верижката да е от истинския баща на Мелиса.

От компютъра на Макфърсън се разнесе тих сигнал и тя си провери имейла.

— От Джон Ривас е, колегата, който отговаря за следобедните съдебни заседания в Отдел сто — след малко съобщи тя. — Джесъп вече си има адвокат и Джон се опитва да го включи в списъка за заседание за освобождаване под гаранция. Ще го докарат с последния автобус от градския затвор.

— Кой е адвокатът? — попита Холър.

— Ще паднеш! Клайв Ройс Хитрия поема случая безвъзмездно. По препоръка на „Генетично правосъдие“.

Бош беше чувал това име. Любимец на медиите, топадвокатът Ройс никога не пропускаше възможност да застане пред камера и да каже всичко онова, което нямаше право да каже в съда.

— Естествено, че го поема безвъзмездно — изсумтя Холър. — Ще си го изкара по друг начин. С интервюта и първи страници във вестниците — на Клайв не му пука за нищо друго.

— Никога не съм участвала в дело срещу него — отбеляза Макфърсън. — Нямам търпение.

— Джесъп наистина ли е включен в списъка?

— Още не. Но Ройс разговарял със секретаря. Ривас пита дали искаме той да го поеме. Щял да възрази срещу освобождаването под гаранция.

— Не, ние ще го поемем — заяви Холър. — Да вървим.

Макфърсън затвори компютъра си, а Бош постави капака на кутията с доказателствения материал.

— Ще дойдеш ли? — попита го Холър. — За да видиш врага.

— Съвсем наскоро прекарах седем часа с него, забрави ли?

— Според мен той няма предвид Джесъп — поясни Макфърсън.

Бош кимна.

— Не, ще пропусна. Отивам да занеса тези неща на криминалистите и ще се заема с издирването на нашата свидетелка.

Ще ви съобщя, когато я открия.

7.

ВТОРНИК, 16 ФЕВРУАРИ, 17,30 Ч.

Отдел 100 беше най-голямата зала в Съдебната палата, запазена за сутрешни и следобедни заседания за определяне на гаранция — двете входни точки на местната съдебна система. Всички обвинени в извършване на престъпление трябваше да бъдат изправени пред съдия в рамките на двацет и четири часа и в Съдебната палата това изискваше голямо помещение с много места в галерията, където да седят роднините и приятелите на обвиняемите. Залата се използваше за първо явяване пред съда след ареста, когато близките все още имаха наивни представи за дългото, опустошително и тежко пътуване, на което се отправяше обвиняемият. Не беше необичайно да присъстват майката, бащата, съпругата, снахата, лелята, чичото и дори един-двама съседни, дошли да демонстрират подкрепата си и възмущението си от ареста. След осемнайсет месеца, когато делото със скърцане стигаше до финала с произнасяне на присъдата, обвиняемият имаше късмет, ако дойдеше поне скъпата му стара майчица.

Другата страна на портала обикновено беше също толкова претъпкана — с прависти от всевъзможен вид. Прошарени ветерани, отегчени служебни защитници, зализани корпоративни адвокати и ловки прокурори, всички наблъскани в оградената зона или изправени пред стъклената стена на стаята за арестантите и шепнещи на клиентите си.

Този мравуняк се ръководеше от съдия Малкъм Файърстоун, седнал със сведена глава и щръкнали остри рамене, които с всяка изминала година все повече се доближаваха към ушите му. Черната му тога им придаваше вид на свити криле и съдията изобщо приличаше на лешояд, нетърпеливо очакващ да се нахрани с кървавите останки, изхвърлени от съдебната система.

Файърстоун провеждаше следобедното заседание за определяне на гаранции, което започваше в три и продължаваше, докато го налагаше списъкът на арестантите — понякога до късно вечерта. Той

беше юрист, който обичаше нещата да се движат. В Отдел 100 трябваше да действаш бързо, иначе рискуваш да те изпреварят. Тук правосъдието представляваше конвейер, който никога не спираше. Файърстоун искаше да се прибере вкъщи. Адвокатите и прокурорите искаха да се приберат вкъщи. Всички искаха да се приберат вкъщи.

Влязох в залата заедно с Маги и веднага видях камерите в ограденото пространство отляво, точно срещу стъкленото помещение, в което вкарвах по шестима арестанти. Този път не ме заслепяваха прожектори и забелязах моя приятел Стикс да монтира триногата си. Той ме видя и ми кимна. Отговорих му.

Маги ме потупа по ръката и посочи мъж, който седеше на масата на обвинението с още трима прависти.

— Онзи в края е Ривас.

— Ясно. Иди се виж с него, докато поговоря със секретаря.

— Няма нужда да го правиш, Холър. Ти си прокурор, забрави ли?

— Да бе! Страхотно! Бях забравил.

Насочихме се към масата на обвинението и Маги ме запозна с Ривас. Прокурорът беше съвсем млад, навярно завършил известен юридически факултет само преди няколко години. Предположих, че си плете кошницата в Окръжна прокуратура и чака благоприятен момент да се изкачи по стълбата и да се махне от ада на заседанията за определяне на гаранция. За което нямаше да му помогне фактът, че идвам от отсрещната страна на пътеката да взема златната ябълка от сегашните дела на службата. По езика на тялото му долових неговата предпазливост. Не бях на масата, на която трябваше. Аз бях лисицата в курника. И знаех, че ще потвърдя подозренията му още преди да свърши това заседание.

След беглото ръкостискане се огледах за Клайв Ройс и го открих да седи до парапета. Разговаряше с млада жена, сигурно негова сътрудничка. Бяха се навели един към друг и гледаха в разтворена папка с дебел сноп документи. Приближих се с протегнатата ръка.

— Клайв Ройс, британският адвокат! Как я караш, старче?

Той вдигна очи и добре загорялото му лице моментално се набръчка в усмивка. Като съвършен джентълмен, Клайв се изправи, преди да стисне дланта ми.

— Как си, Мики? Много съжалявам, че по това дело ще сме на различни страни.

Знаех, че съжалява, но не чак толкова. Ройс беше изградил кариерата си, избирайки печеливши случаи. Нямах да рискува безвъзмездно да поеме дело, при това привличащо медийното внимание, ако не смяташе, че ще си осигури безплатна реклама и поредната победа. Беше тук, за да спечели, и зад усмивката му имаше два реда остри зъби.

— И аз. И съм сигурен, че ще ме накараш да съжалявам за деня, в който съм пресякъл пътеката.

— Е, явно и двамата изпълняваме обществения си дълг, нали така? Ти помагаш на окръжния прокурор, а аз предоставям безвъзмездно услугите си на Джесъп.

Ройс още говореше с британски акцент, въпреки че през повече от половината от петдесетте си години беше живял в Съединените щати. Акцентът му придаваше културен и изискан вид, контрастиращ с практиката му да защитава хора, обвинени в отвратителни престъпления. Носеше костюм от габардин с жилетка. Плешивото му теме също беше добре загоряло и гладко, а брадата му — боядисана и оформена до последния косъм.

— И така може да се каже — отвърнах.

— О, къде са ми обноските? Мики, това е моята сътрудничка Денис Грейдън. Ще ми помага в защитата на господин Джесъп.

Тя се изправи и твърдо ми стисна ръката.

— Приятно ми е да се запознаем — казах аз.

Огледах се да видя дали Маги е наблизо, за да ги запозная, но тя се съвещаваше с Ривас на прокурорската маса.

— Е, успя ли да включиш клиента си в списъка? — попитах Ройс.

— Да, той ще е първи от следващата група. Вече бях отзад при него и сме готови да искаме освобождаване под гаранция. Чудех се обаче, тъй като имаме няколко минути, дали може да поговорим в коридора?

— Естествено, Клайв. Хайде да вървим.

Ройс инструктира помощничката си да изчака в залата и да ни повика, когато вкарат следващата група обвиняеми в стъклената

клетка. Последвах го през портала и по пътеката между претъпканите редове в галерията. Излязохме през въртящата се врата в коридора.

— Искаш ли да си вземем по чаша чай? — предложи той.

— Едва ли ще имаме време. За какво става въпрос, Клайв?

Той скръсти ръце и придоби сериозен вид.

— Трябва да ти кажа, Мик, че нямам намерение да те излагам. Ти си ми приятел и колега адвокат. Обаче просто си заел губещата страна, нали? Какво възнамеряваш да правиш?

Усмяхнах се и се озърнах наоколо. Никой в оживения коридор не ни обръщаше внимание.

— Искаш да кажеш, че клиентът ти е готов да се признае за виновен, за да се измъкне, така ли?

— Напротив. Няма да има никакви пазарлъци. Окръжният прокурор е взел грешно решение и е съвсем ясно, че това е само маневра, в която те използва. Трябва да те предупредя, че ако настоиш да изправиш Джейсън Джесъп на процес, ще се изложиш. Просто трябваше да ти го кажа, от професионална любезност.

Преди да успее да отговоря, Грейдън излезе от залата и бързо се насочи към нас.

— Някой от първата група не е готов, затова са прехвърлили Джесъп в нея и тъкмо го изведоха.

— Веднага идваме — отвърна Ройс.

Жената се поколеба, но разбра, че шефът ѝ иска тя да се върне вътре, и бързо влезе в залата. Ройс отново насочи вниманието си към мен, но аз го изпреварих.

— Оценявам твоята любезност и загриженост, Клайв. Но ако клиентът ти иска процес, ще го има. Ние сме готови и ще видим кой ще се изложи и кой ще се върне в затвора.

— Чудесно тогава. Очаквам го с нетърпение.

Последвах го вътре. Съдът заседаваше и по пътя видях Лорна Тейлър, моята секретарка и втора бивша жена, да седи в края на един от претъпканите редове. Надвесих се над нея и прошепнах:

— Ей, какво правиш тук?

— Трябваше да дойда, за да видя звездния миг.

— Как изобщо разбра? Аз научих едва преди петнайсет минути.

— Предполагам, че в „Кей Ен Екс“ също са научили тогава. Аз вече бях в центъра да търся офис и чух по радиото, че Джесъп ще се

яви в съда, затова дойдох.

— Е, благодаря, че дойде. Как върви търсенето? Наистина трябва да се махна от тая сграда. Съвсем скоро.

— След заседанието ми остава да видя още три места. Това ще е достатъчно. Ще ти съобщя окончателния си избор утре, става ли?

— Да, това е...

Чух секретаря да вика името на Джесъп.

— Виж, трябва да вървя. По-късно ще поговорим — казах на Лорна.

— Дай им да разберат, Мики!

Мястото до Маги на масата на обвинението ме очакваше. Ривас се беше преместил на реда срещу портала. Ройс стоеше до стъклената клетка и шепнеше нещо на своя клиент. Джесъп носеше оранжев гащеризон — затворническата униформа — и изглеждаше спокоен и смирен. Кимаше на всичко, което му казваше адвокатът. Стори ми се по-млад, отколкото предполагах. Сигурно бях очаквал всички тия години в затвора да са взели своето. Знаех, че е на четирийсет и осем, но изглеждаше на не повече от четирийсет. Даже нямаше онази типична затворническа бледност. Кожата му беше светла, но имаше здрав вид, особено до прекалено почернелия Ройс.

— Къде ходиш? — прошепна ми Маги. — Мислех, че ще трябва да се оправям сама.

— Просто излязох да поговоря с адвоката. Имаш ли обвиненията под ръка? В случай че се наложи да ги прочета за протокола.

— Няма да се наложи да ги четеш. Само трябва да се изправиш и да кажеш, че според теб има вероятност Джесъп да се укрие и че представлява опасност за обществото. Той...

— Но аз не смятам, че има вероятност да се укрие. Неговият адвокат току-що ми каза, че са готови за процес и не са склонни да преговарят за споразумение. Той иска парите и единственият начин да ги получи, е да се изправи пред съда — и да спечели.

— И какво от това?

Бившата ми жена смаяно впери поглед в натрупаните пред нея папки.

— Магс, твоята философия е да оспорваш всичко и да не отстъпваш. Мисля, че тук това няма да успее. Имам стратегия и...

Тя се обърна и се наведе към мен.

— Тогава просто ще те оставя да се оправяш сам със своята стратегия и плешивото си приятелче от другата страна на пътеката.

После отблъсна стола си назад, стана и грабна куфарчето си от пода.

— Маги...

Тя изхвърча през портала и се насочи към изхода на залата. Проследих я с поглед, знаех, че макар да не ми харесва резултатът, е трябвало да установя границите на нашите прокурорски отношения.

Извикаха името на Джесъп и Ройс се представи за протокола. После се изправих аз и произнесох думите, които никога не бях очаквал да кажа.

— Майкъл Холър от името на Народа.

Дже съдия Файърстоун вдигна очи от катедрата и се втренчи в мен над очилата си за четене. Навярно за пръв път от седмици в залата му се случваше нещо необикновено. Закоравял адвокат представляваше Народа.

— Е, господа, тук имам съобщение, че искате да обсъдим освобождаване под гаранция.

Преди двацет и четири години бяха обвинили Джесъп в убийство и похищение. Отменяйки присъдата му, Върховният съд не сваляше обвиненията. Това решение зависеше от Окръжна прокуратура. Така че сега той пак се обвиняваше в същите престъпления и неговото пледиране за невинен отпреди двацет и четири години продължаваше да е в сила. Трябваше да се определи съдия за процес. Искането за освобождаване под гаранция обикновено се оставяше за тогава, само че Джесъп ускоряваше нещата чрез Ройс, като се обръщаше към Файърстоун.

— Ваша светлост, моят клиент вече е бил обвинен преди двацет и четири години — каза Ройс. — Бихме искали да обсъдим освобождаването му под гаранция и да дадем ход на това дело. Господин Джесъп е чакал много дълго да получи свобода и справедливост. Той няма намерение да се откаже от правото си на съкратен процес.

Знаех, че Ройс ще направи този ход, защото и аз бих постъпил така. Всеки обвиняем в престъпление има право на съкратен процес. Процесите най-често се забавят по искане на защитата или по взаимно съгласие, когато и двете страни се нуждаят от повече време за

подготовка. Прилагайки тактика на натиск, Ройс не се отказваше от ускорен процес. След като делото и доказателствата бяха с двайсет и четири годишна давност — да не споменавам, че в момента местонахождението на главния свидетел беше неизвестно, — щеше да е не само разумно, но и естествено да се постави обвинението в цайтнот. С отмяната на присъдата от Върховния съд часовникът беше започнал да тиктака. От този момент Народът имаше шейсет дни да изправи Джесъп на процес. Дванайсет от тях вече бяха изтекли.

— Мога да дам делото на секретаря за определяне на съдия — отвърна Файърстоун. — И предпочитам определеният съдия да разгледа въпроса за освобождаване под гаранция.

Ройс се замисли за миг, преди да отговори, и съвсем леко се завъртя към камерите.

— Ваша светлост, клиентът ми е лежал несправедливо в затвора двайсет и четири години. И това не са само мои думи, такава е мнението на Щатския върховен съд. Сега го доведоха тук, за да го изправят на нов процес. Целият този замисъл няма нищо общо с правосъдието, а с пари и политика. Целта е да се избегне отговорността за незаконното отнемане на свободата на моя клиент. С отлагане за друго заседание ще се продължи с нарушаването на справедливостта, на което Джейсън Джесъп е жертва от над две десетилетия.

— Много добре.

Файърстоун изглеждаше ядосан. Конвейерът беше спрял. Съдията имаше списък, който сигурно отначало бе включвал повече от седемдесет и пет имена, и искаше да отметне всички навреме, за да се прибере за вечеря преди осем. Ройс щеше много да забави нещата с искането си да се обсъди дали Джесъп трябва да бъде освободен до процеса. Но и Ройс, и Файърстоун ги очакваше голяма изненада. Ако Негова светлост не се прибереше навреме за вечеря, причината нямаше да съм аз.

Ройс настоя съдията да пусне Джесъп под СГ, което означаваше, че от него няма да се искат пари, а просто ще го освободят под „собствена гаранция“. Това беше само началото. Той всъщност очакваше свободата на клиента му да бъде обвързана с конкретна цифра, ако изобщо се стигнеше дотам. Заподозрените в убийство не ги пускаха под СГ. В редките случаи, когато в дела за убийство изобщо се

определяше гаранция, сумата обикновено беше доста солена. Нямаше значение дали Джесъп може да събере парите от проекта, който го поддържаше, или от сделките за книга и филм, за чиито права уж преговаряше.

Ройс завърши искането си с твърдението, че нямало опасност Джесъп да се укрие, по същата причина, която бях изтъкнал пред Маги. Той нямал интерес да бяга. Имал интерес да се бори, за да изчисти името си след двайсет и четири години несправедливо затворничество.

— В момента господин Джесъп няма друга цел, освен да остане тук и веднъж завинаги да докаже, че е невинен и че е платил кошмарна цена за грешките и простъпките на Окръжна прокуратура.

Докато адвокатът говореше, аз наблюдавах Джесъп в стъклената клетка. Той знаеше, че камерите са насочени към него, и беше заел поза на справедливо негодувание. Въпреки усилията си обаче не можеше да скрие гнева и омразата в очите си. Двайсет и четири години в затвора ги запечатваха завинаги там.

Файърстоун си записа нещо и ми даде думата. Изправих се и зачаках съдията да ме погледне.

— Давайте, господин Холър — подкани ме той.

— Ваша светлост, стига господин Джесъп да покаже документ за местожителство, обвинението не възразява срещу освобождаването му под гаранция.

Файърстоун дълго ме зяпа, докато смели, че отговорът ми е диаметрално противоположен на оня, който бе очаквал. Когато всички присъстващи прависти осъзнаха цялото значение на думите ми, в залата се възцари пълна тишина.

— Правилно ли ви разбрах, господин Холър? — попита съдията. — Вие не възразявате срещу освобождаване под СГ в дело за убийство, така ли?

— Точно така, ваша светлост. Убедени сме, че господин Джесъп ще се появи на процеса. Иначе няма да изкара никакви пари от него.

— Ваша светлост! — извика Ройс. — Възразявам срещу това господин Холър да пълни протокола с такива предубедени твърдения, насочени единствено към присъстващите медии. В момента моят клиент няма друга цел, освен...

— Разбирам, господин Ройс — прекъсна го Файърстоун. — Но мисля, че и вие достатъчно играхте за пред камерите. Да оставим нещата така. По липса на възражение от страна на обвинението, освобождавам господин Джесъп под негова собствена гаранция, щом представи на секретаря документ за местожителство. Господин Джесъп не бива да напуска окръг Лос Анджелис без разрешение на съда, към който бъде насочено това дело.

Той предаде делото на съдебния секретар за определяне на друг отдел за процеса. Най-после бяхме излезли от орбитата на съдия Файърстоун. Можеше пак да пусне конвейера и да се прибере вкъщи за вечеря. Взех папките, които Маги беше оставила на масата, и си тръгнах. Ройс се бе върнал на мястото си до парапета и прибираше документите си в кожено куфарче. Неговата млада сътрудничка му помагаше.

— Как беше, Мик? — попита ме той.

— Кое, да съм обвинител ли?

— Да, прекосяването на пътеката.

— Не много по-различно, да ти кажа честно. Днес всичко си беше чиста процедура.

— Ще те изпекат на шиш, задето остави да пуснат клиента ми на свобода.

— Да вървят на майната си, ако не разбират от майтап. Само гледай да не направи някоя беля, Клайв. Иначе наистина ще си изпатя. Както и той.

— Не се бой, ще се грижим за него. Той е най-малкият ти проблем, нали разбираш.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах много доказателства, не можеш да откриеш главната свидетелка, а ДНК експертизата ще разбие на пух и прах цялата теза на обвинението. Ти си капитанът на „Титаник“, Мики, и Гейбриъл Уилямс те направи такъв. Кое то ме кара да се питам с какво те е шантажирал.

От всичко, което каза, се чудех само за едно. Откъде знаеше за изчезналата свидетелка. Естествено не го попитах, нито отговорих на заяждането му за шантажа на ОП. Държах се като всички ония свръхсамоуверени прокурори, срещу които се бях изправял.

— Кажи на клиента си да се забавлява, докато е на свобода, Клайв. Защото, щом излезе присъдата, пак ще го приберат на топло.

Ройс се усмихна и рязко затвори куфарчето си. После смени темата.

— Кога може да поговорим за материалите на обвинението?

— Когато поискаш. Ще започна да ги подготвям утре сутрин.

— Добре. Хайде да ги обсъдим по-скоро, Мик, съгласен ли си?

— Както казах, по всяко време, Клайв.

Той тръгна към бюрото на съдебния пристав, най-вероятно за да се погрижи за освобождаването на клиента си. Минах през портала, взех Лорна и двамата излязохме от залата. Навън ме чакаше малка тълпа от репортери и камери. Репортерите ме обстреляха с въпроси защо не съм възразил срещу освобождаването под гаранция. Отговорих „без коментар“ и ги отминах. Те останаха пред изхода да чакат Ройс.

— Не знам, Мики — сподели Лорна. — Според теб как ще реагира Окръжна прокуратура на освобождаването под СГ?

В този момент телефонът в джоба ми започна да звъни. Бях забравил да го изключа в залата. Тази грешка можеше да ми струва скъпо, в зависимост от мнението на Файърстоун за електронните прекъсвания по време на съдебни заседания.

Погледнах дисплея и отговорих на Лорна:

— Не знам, но май скоро ще науча.

Показах ѝ телефона, за да види кой се обажда. На екрана пишеше ЛАОП.

— Ти отговори. Аз трябва да тръгвам. Внимавай, Мики — каза Лорна.

Целуна ме по бузата и се насочи към асансьорите. Приех разговора. Бях познал. Обаждаше се Гейбриъл Уилямс.

— Холър, какво правиш, по дяволите?!

— Какво искаш да кажеш?

— Един от моите хора ми съобщи, че си допуснал да освободят Джесъп под СГ.

— Точно така.

— Тогава пак ще те попитам — какво правиш, по дяволите?

— Виж...

— Не, ти виж. Не знам дали си дал на едно от приятелчетата си от адвокатската колегия каквото е поискало, или просто си глупав, обаче никога не пускай убиец на свобода. Разбираш ли ме? А сега се върни вътре и искай ново заседание за обсъждане на освобождаването под гаранция.

— Няма.

Изтекоха поне десет секунди, преди Уилямс да наруши мълчанието си.

— Правилно ли чух, Холър?

— Не знам какво си чул, Уилямс, но няма да се върна и да искам ново заседание. Трябва да разбереш нещо. Ти ми даде отвратително дело и трябва да положи всички усилия, за да се справя с него. Наличните ни доказателства са с двайсет и четири годишна давност. ДНК експертизата проби грамадна дупка в аргументацията ни и не можем да открием главния си свидетел. И всичко това ми показва, че трябва да направя каквото мога, за да спечеля.

— А какво общо има това с факта, че си допуснал да освободят Джесъп от затвора?

— Не разбираш ли бе, човек? Джесъп е бил зад решетките двайсет и четири години. Това не ти е пансион за благородни девици. Какъв е бил, когато е влязъл там? Сега е по-лош. Ако е навън, сам ще се прецака. И ако се прецака, ще помогне на нас.

— С други думи, ти излагаш обществото на риск, докато този тип е на свобода.

— Не, защото ти ще говориш с ЛАПУ и ще уредиш да го наблюдават. Тъй че никой няма да пострада и те ще могат да се намесят и да го пипнат в мига, в който стафи.

Последва ново мълчание, но този път чух приглушен шепот и реших, че Уилямс обсъжда ситуацията със своя съветник Джо Ридел. Когато отново заговори, гласът му звучеше строго, но беше изгубил гневните си нотки.

— Добре, ето как ще процедираме. Когато решиш да правиш такива ходове, първо ще ме питаш. Разбра ли?

— Няма да стане. Нали искаше независим обвинител? Е, имаш го. Или го приемаш, или не.

Последва пауза и той прекъсна връзката, без да каже нито дума повече. Затворих телефона и известно време гледах как Клайв Ройс

излиза от залата сред тълпата от репортери и камери. Като опитен експерт, той изчака всички да заемат позиция и да фокусират обективите си. После даде първото от дълга поредица уж импровизирани, а всъщност грижливо подготвени изявления за медиите.

— Мисля, че в Окръжна прокуратура са се уплашили — започна Ройс.

Знаех, че ще каже това. Нямах нужда да слушам останалото. Тръгнах си.

8.

СРЯДА, 17 ФЕВРУАРИ, 09,48 Ч.

Някои хора не могат да бъдат открити. Те взимат мерки. Влачат метла след себе си, за да заличат дирята. Други просто бягат и не ги е грижа какви следи оставят. Важното е, че миналото е зад гърба им и те продължават да се отдалечават от него.

След като провери издирванията на следователя от ОП, на Бош му трябваша само два часа, за да намери сегашното име и адрес на изчезналата свидетелка, по-голямата сестра на Мелиса Ланди — Сара. Тя не беше влачила метла след себе си. Използвайки наличните възможности, просто бе продължила да бяга. Следователят от прокуратурата, който я беше изгубил в Сан Франциско, не бе търсил следи обратно по пътя. И това му беше грешката. Беше търсил напред, и не ги бе намерил.

Бош започна също като него — въведе името Сара Ланди и рождената дата 14 април 1972-ра в компютъра си. Различните полицейски търсачки осигуряваха безброй пресечни точки на органите на реда с обществото.

Първо имаше арести през 1989-а и 1990-а по обвинение в притежаване на наркотици, към които Службата за работа с проблемни деца се беше отнесла дискретно и състрадателно. Но Сара била извън юрисдикцията и съчувствието на Службата за работа с непълнолетни, когато я задържали по подобни обвинения в края на 1991-ва и още два пъти през 1992-ра. Осъдили я на пробация и задължително лечение и в продължение на няколко години липсваха каквито и да е дигитални следи от нея. Друга търсачка даде на Бош поредица нейни адреси в Лос Анджелис от началото на деветдесетте. Хари знаеше, че това са крайни квартали, в които наемите навярно бяха ниски, а наркотиците — леснодостъпни. Избраната от Сара дрога беше метамфетамин — вещество, което изгаряше мозъчните клетки с милиарди.

Следата на Сара Ланди, момичето, което се беше скрило зад храстите и бе видяло убиеца, отвлякъл малката ѝ сестра, свършваше

там.

Бош разтвори първата папка от кашона с доказателствения материал и прегледа свидетелския информационен формуляр на Сара. Намери социалноосигурителния ѝ номер и го въведе заедно с рождената ѝ дата в търсачката. Получи две нови имена: през 1991-ва се появяваше Сара Едуардс, а през 1997-а — Сара Уитън. Промяната на фамилията при жените обикновено означаваше брак и следователят от ОП съобщаваше, че е установил данни за два брака.

Под името Сара Едуардс арестите ѝ продължаваха, включително два за кражба и едно обвинение в проституция. Но те бяха достатъчно раздалечени във времето и съдбата ѝ навярно беше достатъчно тъжна, за да не я пратят в затвора.

Хари прегледа полицейските снимки от тези арести и видя млада жена с различни прически и цвят на косата, но с неизменна болка и предизвикателство в очите. На една от фотографиите под лявото ѝ око имаше тъмнолилав оток и отворени рани по брадичката. Снимките като че ли най-вярно разказваха историята. Пропадане заради наркотици и престъпления. Незараснала вътрешна рана, все още парещи угризения.

Под името Сара Уитън арестите не преставаха, променяше се само мястото. Сигурно беше разбрала, че вече омръзва на прокурорите и съдиите, които многократно ѝ бяха давали шанс — най-вероятно прочитайки биографията ѝ в досъдебните следствени материали. Беше се преселила на север, в Сан Франциско, и там пак често бе имала вземане-даване със закона. Дрога и дребни престъпления, обвинения, които често вървят ръка за ръка. Бош отвори полицейските снимки и видя жена, която изглеждаше твърде стара за годините си. Имаше вид на четирийсетгодишна още преди да е навършила трийсет.

През 2003-та бе получила първата си сериозна присъда — шест месеца в окръжния затвор в Сан Матео, — след като се признала за виновна в притежаване на наркотици. Беше излежала четири месеца, след което се беше подложила на задължителна рехабилитационна програма. Това бяха последните данни за нея в системата. Оттогава не бяха арестували жена с някое от имената ѝ или със социалноосигурителния ѝ номер. На тези имена не бяха подавани и документи за шофьорска книжка в никой от петдесетте щата.

Бош опита още няколко дигитални маневри, усвоени по време на работата му в „Неприключени следствия“, където бяха издигнали проследяването в интернет във форма на изкуство, ала не успя да открие дирите ѝ. Сара беше изчезнала.

Той остави компютъра, взе папките от кутията със следствените материали и се зае да преглежда документите в търсене на следа, която да му помогне да я открие. И се натъкна на нещо повече — фотокопие на акта ѝ за раждане. Тогава си спомни, че по времето на убийството на сестра ѝ, тя бе живяла при майка си и втория си баща.

Рожденото име в акта беше Сара Ан Глисън. Бош го въведе в компютъра заедно с датата ѝ на раждане. На това име нямаше криминално досие, но намери шофьорска книжка, издадена в щата Вашингтон преди шест години и подновена само преди два месеца. Отвори снимката и видя, че жената е Сара. Само че едва си приличаше. Хари дълго я разглежда. Можеше да се закълне, че Сара Ан Глисън се подмладява.

Предполагаше, че е оставила тежкия живот зад гърба си, че е открила нещо, което я е накарало да се промени. Може би се беше излекувала. Може би имаше дете. Нещо беше променило живота ѝ към добро.

Бош провери името в друга търсачка и откри линкове към комунални услуги и сателитни снимки. Адресът съответстваше на шофьорската ѝ книжка. Беше сигурен, че я е намерил. В Порт Таунсенд. Отвори „Гугъл“ и въведе данните. Скоро разглеждаше карта на Олимпийския полуостров в северозападния край на щата Вашингтон. Сара Ланди си беше сменяла името три пъти и бе избягала в най-далечния край на континенталните Съединени щати, но той я беше намерил.

Телефонът иззвъня в мига, в който Бош посягаше към слушалката. Обаждаше се лейтенант Стивън Райт, началник на Звеното за специални разследвания в ЛАПУ.

— Просто исках да знаеш, че преди петнайсет минути установихме наблюдение над Джесъп. Участва цялото звено и всяка сутрин ще ти пращаме сводка за наблюдението. Ако ти трябва още нещо или искаш да дойдеш по което и да е време, само ми се обади.

— Благодаря, лейтенант. Ще дойда.

— Да се надяваме, че ще се случи нещо.

— Би било чудесно.

Бош затвори. И позвъни на Маги Макфърсън.

— Две неща. Първо, ЗСР вече следят Джесъп. Може да уведомиш Гейбриъл Уилямс.

Стори му се, че чува тих смях.

— Каква ирония, а?

— Да. Може в крайна сметка да убият Джесъп и тогава няма да се безпокоим за процеса.

Звеното за специални разследвания беше елитен отряд, който съществуваше от над четирийсет години, въпреки че броят на убитите от него надхвърляше този във всеки друг отдел в Управлението, включително Групата за специално въоръжение и тактика. ЗСР се използваше за тайно наблюдение на големи хищници — индивиди, заподозрени в извършване на тежки престъпления, които нямаше да престанат, докато не бъдат заловени на местопрестъплението и спрени от полицията. Майстори на наблюдението, полицаите от ЗСР чакаха заподозрените да понечат да извършат ново престъпление, преди да ги атакуват, често с фатални последици.

Споменатата от Макфърсън ирония се състоеше в това, че преди да се кандидатира и спечели поста окръжен прокурор, Гейбриъл Уилямс бе работил като адвокат по гражданско право. Той многократно беше съдил Управлението за неправомерна употреба на оръжие от страна на ЗСР, твърдейки, че стратегиите на звеното целят да въвличат заподозрените в смъртоносен сблъсък с полицията. Беше стигнал дотам, че да обяви ЗСР за „отряд на смъртта“ по време на граждански процес срещу акция на звеното, в резултат на която четирима крадци бяха убити пред заведение за бързо хранене. Сега щяха да използват същия този отряд на смъртта в маневра, която можеше да помогне за спечелване на делото срещу Джесъп и да даде тласък на понататъшното политическо израстване на Уилямс.

— Ще ти съобщават ли за действията му? — попита Макфърсън.

— Всяка сутрин ще получавам сводка за наблюдението. И ще ме повикат, ако се случи нещо хубаво.

— Идеално. Нещо друго? Малко бързам. Работя по едно от старите си дела и ми предстои съдебно заседание.

— Да, открих нашата свидетелка.

— Ти си страхотен! Къде е?

— Във Вашингтон, на северния край на Олимпийския полуостров. В Порт Таунсенд. Използва рожденото си име, Сара Ан Глисън, и от около шест години явно води порядъчен живот.

— Това е добре за нас.

— Може и да не е.

— Защо?

— Струва ми се, че е прекарала по-голямата част от живота си в опит да избяга от случилото се онази неделя в Хенкок Парк. Ако най-после го е преодоляла и води нормален живот в Порт Таунсенд, може да не иска да отваря стари рани, ако разбираш какво имам предвид.

— Даже и за сестра си ли?

— Може би и за нея. Това е било преди около двацет и четири години.

Макфърсън дълго мълча, после отвърна:

— Доста циничен миоглед, Хари. Кога възнамеряваш да идеш там?

— Колкото може по-скоро. Но не знам при кого ще оставя дъщеря си. Когато ходих да докарам Джесъп от „Сан Куентин“, тя беше при една своя приятелка. Не се получи много добре, а сега пак трябва да замина.

— Съжалявам. Искам да дойда с теб.

— Мисля, че мога и сам да се справя.

— Знам, че можеш. Но няма да е зле с теб да има жена и прокурор. Все повече ми се струва, че тя е ключът към всичко това, и ще е моя свидетелка. Подходът ни към нея е от огромно значение.

— Занимавам се със свидетели от трийсетина години. Мисля, че...

— Нека оставим транспортната служба на прокуратурата да уреди пътуването. Така ще можем да заминем заедно. Да обсъдим стратегията.

Бош се замисли. Знаеше, че няма да я разубеди.

— Както кажеш.

— Добре. Ще съобщя на Мики и ще се свържа с транспортната. Ще си запазим сутрешен полет. Утре съм свободна. Това прекалено рано ли е за теб? Не ми се чака до другата седмица.

— Ще успея.

Хари имаше и трета причина да ѝ се обади, но реши да изчака. Поemanето на инициативата за пътуването до Вашингтон от нейна страна го възпря да обсъжда следствените си ходове.

Затвориша и той забарабани с пръсти по ръба на бюрото, като се чудеше какво да каже на Рейчъл Уолинг.

След малко извади мобилния си и набра номера ѝ. Имаше го записан. За негова изненада тя отговори веднага. Беше предполагал, че няма да вдигне, щом види името му на дисплея. Отдавна приключилата им връзка бе оставила дيريا от силни чувства.

— Здравей, Хари.

— Здравей, Рейчъл. Как си?

— Добре, а ти?

— Бива. Обаждам ти се за един случай.

— Разбира се. Хари Бош никога не минава по каналния ред. Действа директно.

— За такова нещо няма канален ред. И знаеш, че ти се обаждам, защото ти имам доверие и уважавам твоето мнение повече от всяко друго. Ако мина по каналния ред, ще ме свържат с някой профайлър от Куонтико, който е само глас по телефона. И не само това, ами ще ми се обади отново чак след два месеца. Как щеше да постъпиш, ако беше на мое място?

— Хм... сигурно по същия начин.

— Освен това не ми се ще да замесвам официално Бюрото. Просто искам твоето мнение и съвет.

— Какъв е случаят?

— Струва ми се, че ще ти хареса. Убийство на дванайсетгодишно момиче отпреди двайсет и четири години. Навремето са пратили в затвора един тип и сега ще трябва пак да го съдим. Помислих си, че психологическият профил на престъплението може да е от полза за прокурора.

— За делото „Джесъп“, за което говорят по новините, ли става дума?

— Да, за него.

Знаеше, че ще я заинтригува. Долавяше го в гласа ѝ.

— Добре, донеси ми каквото имаш. Колко време ще ми дадете? Имам си друга работа, нали знаеш.

— Този път не е спешно. Не е като оная история с Ехо Парк. Сигурно утре няма да съм в града. Може би и за по-дълго. Мисля, че ще имаш на разположение няколко дни за работа с материалите. Още ли си на същото място над Кинотеатъра за един милион долара?

— Да.

— Добре, ще ти донеса кашона.

— Ще те чакам.

9.

СРЯДА, 17 ФЕВРУАРИ, 15,18 Ч.

В килията до Отдел 124 на тринайсетия етаж в Съдебната палата нямаше никой друг, освен моя клиент Касиус Клей Монтгомъри. Той седеше навъсен на пейката в ъгъла и не се надигна, когато ме видя.

— Извинявай, че закъснях.

Монтгомъри не отговори. С нищо не показваше, че е забелязал присъствието ми.

— Стига де, Кеш. И без туй никъде няма да ходиш. К'во значение има дали ще чакаш тук, или в затвора?

— В затвора има телевизия бе, мой човек — най-последно ме погледна той.

— Добре, изпуснал си Опра. Би ли дошъл насам, за да не се налага да крещя за нашите работи?

Арестантът се изправи и се приближи до решетките. Аз стоях от отсрещната страна, зад червената линия, обозначаваща еднометровото разстояние.

— Няма значение дали ще крещиш за наш'те работи. Не остана кой да ни чуе.

— Вече ти казах, извинявай. Имах тежък ден.

— Да бе, и аз съм нек'во си ник'во негро — друго нещо е да те дават по телевизията и да станеш голям човек.

— Какво искаш да кажеш?

— Гледах те по новините, мръсник такъв. Станал си прокурор, а? К'ви са тия дивотии?

Кимнах. Моят клиент явно се дразнеше повече от ренегатството ми, отколкото от висенето до последното заседание за деня.

— Виж, мога да ти кажа само, че приех тая работа с нежелание. Аз не съм прокурор. Адвокат съм. Твоят адвокат. Обаче от време на време се обръщат към теб и искат нещо. И не можеш да им откажеш.

— И к'во ще стане с мен?

— Нищо няма да стане с теб. Все още съм ти адвокат, Кеш. И имаме да вземаме важно решение. Това съдебно заседание ще е кратко и лесно. Само за определяне на датата за процеса и толкова. Обаче господин Хелман, прокурорът, казва, че предложението, което ти е отпавил, важи само до днес. Ако днес заявим на съдия Шампейн, че сме готови да се явим на процес, сделката отпада и отиваме на процес. Помисли ли пак по този въпрос?

Монтгомъри опря глава между две пръчки и продължи да мълчи. Разбрах, че не може да вземе решение. Той беше на четирийсет и седем и девет години от живота му вече бяха минали в затвора. Обвиняваха го във въоръжен грабеж и нанасяне на тежка телесна повреда и го очакваше голяма присъда.

Според полицията клиентът ми се престорил на купувач в пазар за дрога в жилищния комплекс „Родия Гардънс“. Вместо да плати обаче, извадил пистолет и поискал дилърът да му даде стоката и парите си. Оня му се нахвърлил и оръжието гръмнало. И сега наркопласьорът, гангстер на име Дарнел Хикс, щеше да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка.

Както обикновено в комплексите, никой не оказваше съдействие на следствието. Даже пострадалият твърдеше, че не си спомня какво се е случило. Предпочиташе да мълчи, с вярата, че другите от бандата ще наложат правосъдие. Но следователите въпреки това бяха успели да разплетат случая. Колата на клиента ми била записана от видеокамера на излизане от комплекса. След като я открили, те намерили по вратата кръв, която се оказала на пострадалия.

Доказателствата не бяха категорични, но все пак бяха достатъчно солидни, за да обмислим предложение от страна на прокурора. Ако приемеше споразумението, Монтгомъри щеше да бъде осъден на три години затвор и най-вероятно щеше да излежи две и половина. Ако рискуваше да отиде на процес, имаше вероятност да му дадат минимум петнайсет. Проблемът бяха тежките телесни повреди и употребата на оръжие при извършване на грабеж. От личен опит знаех, че съдия Джудит Шампейн не се отнася снизходително към престъпленията, в които е използвано огнестрелно оръжие.

Бях препоръчал на клиента си да приеме споразумението. За мен това беше логичният изход, но пък нямаше аз да излеждавам присъдата. Монтгомъри не можеше да реши. Не ставаше дума толкова за трите

години в затвора, а за това, че пострадалият Хикс е от Крипс, улична банда, чиито дълги ръце стигаха до всеки затвор в щата. Приемането дори само на тригодишна присъда можеше да се равнява на смъртно наказание. Монтгомъри не беше сигурен, че ще оцелее.

— Не знам какво да ти кажа — продължих. — Предложението си го бива. Прокурорът не иска да се стига до процес. Не иска да изправи на свидетелската скамейка пострадад, който не ще да е там и може повече да навреди на обвинението, отколкото да му помогне. Затова ти предлага възможния минимум. Обаче зависи от теб. Ти решаваш. Имаше две седмици. Трябва да се явим пред съдията след няколко минути.

Монтгомъри се опита да поклати глава, но челото му беше притиснато между две пръчки на решетката.

— Какво значи това? — попитах.

— Значи мамка му. Не може ли да спечелим процеса бе, мой човек? Тъй де, нали си вече прокурор. Не можеш ли да им кажеш някоя добра дума за мене?

— Това са две различни дела, Кеш. Не мога да направя такова нещо. Имаш избор. Или приеми трите години, или отиваме на процес. И както вече ти казах, определено може да направим нещо на процеса. Те нямат оръжието, а пострадалият мълчи като риба, обаче им остават неговата кръв по вратата на колата ти и записът, на който излизаш от „Родия“ веднага след инцидента. Можем да се опитаме да го изиграем така, както ти каза, че се е случило. Самозащита. Отишъл си там да си купиш крек и като видял твоята пачка, той се опитал да ти я гепи. Съдебните заседатели може и да повярват на тая версия, особено ако той не даде показания. А може да повярват дори и да свидетелства, защото ще го накарам толкова често да се позовава на правото си да не отговаря, че още преди да е станал от свидетелската скамейка, вече ще го смятат за Ал Капоне.

— Кой е Ал Капоне?

— Ти майтапиш ли се с мен?

— Не бе, мой човек, кой е?

— Няма значение, Кеш. Какво ще правим?

— Значи си съгласен да се явим на процес?

— Съгласен съм. Само че има една голяма разлика, нали разбираш?

— К'ва разлика?

— Има голяма разлика между това, което ти предлагат сега, и присъдата, която може да ти дадат, ако изгубим делото. Става въпрос за минимум дванайсет години. Рискът е много голям.

Монтгомъри се отдръпна от решетките, които бяха оставили еднакви вдлъбнатини от двете страни на челото му. Стисна пръчките и каза:

— Абе дали три или петнайсет години, тъй или иначе няма да оцелея. Те имат убийци във всеки затвор. Ама в окръжния 'сички са в отделни килии и са заключени. Там съм си добре.

Кимнах. Проблемът обаче беше, че всяка присъда над една година трябваше да се излежи в щатски затвор. В окръжния затвор пращаха ония, които чакаха процес или излежаваха кратки срокове.

— Значи отиваме на процес, така ли?

— Ами да.

— Пригответи се. Скоро ще дойдат да те вземат.

Тихо почуках на вратата на залата и приставът ми отвори. Съдът заседаваше и съдия Шампейн провеждаше съвещание със страните по друго дело. Видях, че моят прокурор седи до парапета, и отидох да поговорим. За пръв път се сблъсках с Филип Хелман и го намирах за изключително разбран човек. Реших за последно да изпитам границите на неговата търпимост.

— Е, Мики, чух, че вече сме колеги — усмихна ми се той.

— Временно — отвърнах. — Не възнамерявам да правя кариера в прокуратурата.

— Добре, нямам нужда от конкуренция. Е, как ще процедираме в нашия случай?

— Мисля, че още веднъж ще отложим делото.

— Стига, Мики, бях много великодушен. Не мога постоянно да...

— Прав си. Ти беше изключително великодушен, Фил, и го оценявам. Клиентът ми също го оценява. Просто не може да приеме споразумение, защото всяка присъда, която го прати в щатски затвор, за него е равностепенна на смъртна. И двамата знаем, че Крипс ще го очистят.

— Първо, аз не знам такова нещо. И второ, щом смята така, може би не е трябвало да се опитва да ограбва Крипс и да стреля по техен

човек.

Кимнах.

— Прав си, обаче моят клиент твърди, че било самозащита. Твоят пострадал първи го нападнал. Та май ще отидем на процес и ще трябва да искаш от съдебните заседатели справедливост за пострадал, който не я иска и ще даде показания само ако го принудиш. А тогава ще твърди, че нищо не си спомня.

— Може би няма да стане така. В края на краищата наистина е бил прострелян.

— Да, и съдебните заседатели може би ще повярват, особено когато извадя досието му. Първо ще го попитам с какво си изкарва прехраната. Според разкритията на Сиско, моя следовател, той продава дрога от дванайсетгодишна възраст и майка му го е пратила на улицата.

— Вече обсъдихме всичко това, Мики. Какво искаш? Почти съм готов да кажа майната му и да отидем на процес.

— Какво искам ли? Искам да се погрижа да не прецакаш началото на блестящата си кариера.

— Моля?

— Виж бе, човек, ти си млад прокурор. Спомняш ли си какво ми каза преди малко? Че нямаш нужда от конкуренция? Е, нямаш нужда и да впишеш една загуба в служебното си досие. Не и в самото начало на играта. Просто трябва да приключиш това дело. Та ето какво искам. Една година в окръжния и обезщетение. Можеш да определиш размера на обезщетението.

— Майтапиш ли се?

Каза го прекалено високо и си докара гневния поглед на съдията. После заговори съвсем тихо.

— Майтапиш ли се с мен, по дяволите?

— Не, и ако се замислиш, това е добро решение. Изгодно е за всички.

— Да бе, и какво ще каже съдия Джуди, когато ѝ изложи споразумението? Пострадалият е на инвалидна количка за цял живот. Тя няма да го подпише.

— Ще я помолим да минем отзад в кабинета ѝ и ще я убедим. Ще ѝ кажем, че Монтгомъри иска да отиде на процес, на който ще пледира, че го е извършил при самозащита, и че обвинението е силно

възпрепятствано поради липсата на съдействие от страна на пострадалия и положението му на високопоставен член на престъпна организация. Преди да стане съдия, тя е била прокурор. Ще разбере всичко. И сигурно ще прояви по-голямо съчувствие към Монтгомъри, отколкото към твоя пострадал наркопласъор.

Хелман се замисли. Заседанието свърши и Шампейн нареди на съдебния пристав да доведе Монтгомъри. Това беше последното дело за деня.

— Сега или никога, Фил — подканих го аз.

— Добре, да го направим — изсумтя той.

Хелман се изправи и отиде на масата на обвинението.

— Ваша светлост, преди да изведем обвиняемия, може ли да обсъдим делото в кабинета ви? — напевно произнесе той.

Врялата и кипяла Шампейн, която беше виждала всичко в съда поне по три пъти, сбърчи чело.

— Официално ли, господа?

— Навярно няма да е необходимо — отвърна Хелман. — Бихме искали да обсъдим условията на споразумение по това дело.

— Добре тогава. Да вървим.

Съдията слезе от катедрата и се насочи към кабинета си зад залата, а ние с Хелман я последвахме. Когато стигнахме портала до мястото на секретаря, аз се наведох към младия прокурор и му прошепнах:

— Монтгомъри ще получи приспадане на излежаното време, нали?

Той се закова на място и се завъртя към мен.

— Сигурно се...

— Да бе, майтап — побързах да кажа.

Вдигнах ръце в знак, че се предавам. Хелман се намръщи, обърна се и продължи към кабинета на съдията. Просто бях решил, че си струва да опитам.

10.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ФЕВРУАРИ, 07,18 Ч.

Закусваха в мълчание. Маделин Бош човъркаше мюслито си с лъжицата, но не успяваше да сложи много от него в устата си. Хари знаеше, че дъщеря му не е разстроена, защото няма да го има през нощта. Нито защото няма да замине с него. Струваше му се, че „ваканциите“ заради неговите редки пътувания започват да ѝ харесват. Разстроена беше заради начина, по който бе уредил да се грижат за нея, докато отсъства. На четиринайсет, тя се правеше на двацет и четири годишна и би предпочела просто да я остави сама да се грижи за себе си. Или да пренощува при най-добрата си приятелка малко по-надолу по улицата. И едва на последно място — госпожа Бамбро от училището да остане вкъщи с нея.

Бош знаеше, че тя спокойно може да се оправя и сама, но още не можеше да ѝ го позволи. Живееха заедно едва от няколко месеца — откакто беше изгубила майка си. Просто не беше готов да я остави без надзор, колкото и разпалено да го увещаваеше, че е готова.

Накрая той остави лъжицата си и наруши мълчанието.

— Виж, Мади, това е делничен ден и предишния път, когато беше у Рори, двете сте бодували цяла нощ, а на другия ден сте проспали повечето часове и вбесихте родителите си и всичките си учители.

— Казах ти, че няма да се повтори.

— Просто си мисля, че трябва да поизчакаме с това. Ще съобщя на госпожа Бамбро, че съм съгласен Рори да дойде при теб, само че не до полунощ. Може да си напишете домашните заедно, или нещо подобно.

— Като че ли ще ѝ се идва тук, когато за мен се грижи заместник-директорката. Много ти благодаря, тате.

Бош едва се сдържа да не се засмее. Този проблем изглеждаше съвсем незначителен в сравнение с преживяното от нея през октомври, когато беше дошла да живее при него. Още ходеше на терапевтични

сеанси, които очевидно много ѝ помагаха да преодолее смъртта на майка си. Детективът предпочиташе ежедневно да води спорове за грижите за децата пред онези по-сериозни проблеми.

Той си погледна часовника. Беше време да тръгват.

— Ако си свършила да си играеш със закуската, можеш да си туриш чинията в мивката. Трябва да излизаме.

— Да си сложиш чинията, тате. Използвай правилните думи.

— Извинявай. Свърши ли да си играеш с мюслито?

— Да.

— Добре. Тогава си сложи чинията в мивката. Да вървим.

Бош се изправи и отиде в стаята си да вземе сака си от леглото. Пътуваше с малко багаж, защото очакваше командировката да продължи най-много едно денонощие. Ако имаха късмет, може би дори щяха да хванат късен обратен полет.

Когато се върна, Мадистоеше до вратата с раница на рамо.

— Готова ли си?

— Не, просто си стоя тук за здраве.

Той се приближи и я целуна по темето, преди тя да успее да се отдръпне. Обаче опита.

— Пипнах те.

— Татеее!

Хари заключи вратата и остави сака си на задната седалка на мустанга.

— Взе ли си ключа?

— Да!

— Само проверявам.

Спуснаха се по стръмната улица в мълчание. Когато стигнаха до училището, той видя Сю Бамбро да помага на по-бавните деца да слязат от колите. С две думи, поддържаше конвейера в движение.

— Знаеш реда, Мадс. Обади ми се, прати ми есемес или клип, дай ми да разбера, че всичко при теб е наред.

— Ще сляза тук.

Мадиствори вратата, преди да стигнат до заместник-директорката. Изскочи навън и се пресегна към седалката да си вземе раницата. Бош чакаше знака, че всичко наистина е наред.

— Пази се, тате.

Това беше.

— И ти, миличка.

Дъщеря му затвори вратата. Той спусна стъклото и продължи към Сю Бамбро, която се наведе към отворения прозорец.

— Здравсти, Сю. Малко е разстроена, обаче до следобед ще го преживее. Казах ѝ, че Орора Смит може да дойде, но да не окъсняват. Кой знае, може дори да напишат някое домашно.

— Всичко ще бъде наред, Хари.

— Оставих на кухненския плот чека и малко пари, ако нещо ви потрябва.

— Благодаря, Хари. Само ме предупреди, ако сметнеш, че ще отсъстваш повече от една нощ. От моя страна няма проблем.

Бош погледна в огледалото. Искаше му се да я пита нещо, но не биваше да задържа колите отзад.

— Какво има, Хари?

— Хм, грешно ли е да кажеш „турям“?

Сю се опита да скрие усмивката си.

— Съвсем естествено е да те поправа. Не го приемай лично. Тук им го набиваме в главите и когато се приберат вкъщи, те искат да го набият в главата на някой друг. По-правилно е да кажеш „слагам“.

Бош кимна. Някой от опашката зад него натисна клаксона, навярно баща, който бързаше да остави детето си и да отиде на работа. Бош махна на Сю в знак на благодарност и потегли.

Маги Макфърсън му се беше обадила предишната вечер, за да му съобщи, че няма удобни самолети от Бърбанк и ще вземат директен полет от международното летище. Това означаваше жестоко шофиране в сутрешния трафик. Бош живееше на хълма точно над Холивудската магистрала, но тъкмо тя не можеше да го отведе до летището. Затова мина по „Хайланд“ през Холивуд и пресече до „Ла Сиенега“. В района на петролните рафинерии край Болдуин Хилс имаше задръстване, което изяде почти цялото му време. Оттам продължи по „Ла Тихера“ и когато стигна на аерогарата, трябваше да паркира в един от скъпите гаражи наблизо, защото нямаше време да вземе маршрутката от евтиния паркинг.

След като попълни формулярите за служител на органите на реда и полицаи от транспортна полиция го преведе през охраната, Хари най-после стигна до изхода. Последните пътници се отправяха към

самолета. Огледа се за Макфърсън, но не я видя и реши, че вече е на борда.

Качи се и мина през задължителното посрещане от стюардесите, отби се в пилотската кабина, показа служебната си карта и се ръкува с екипажа. После се насочи към дъното на самолета. С Макфърсън имаха седалки от двете страни на пътеката на последния ред. Тя вече седеше на мястото си с висока картонена чаша от „Старбъкс“ в ръка. Явно беше подранила за полета.

— Мислех, че няма да успееш — каза прокурорката.

— За малко. Как стигна тук толкова рано? И ти имаш дъщеря като мен.

— Снощи я оставих при Мики.

Бош кимна.

— Точно до изхода, чудесно. Коя е туристическата ви агенция?

— Много са добри, тъкмо затова исках те да го поемат. Ще пратим твоята сметка на ЛАПУ.

— Да бе, желая ви успех.

Той постави сака си в багажното отделение, за да има място да си протегне краката. След като се настани и си закопча колана, видя, че Макфърсън е напъхала две дебели папки в джоба на облегалката пред себе си. Неговите материали по делото бяха в сака му, но нямаше желание да ги вади. Тъкмо беше измъкнал бележник от задния си джоб и се канеше да зададе някакъв въпрос на Маги, когато една от стюардесите по пътеката се приближи и се наведе към него.

— Вие сте детективът, нали? — шепнешком го попита тя.

— Хм, да. Има ли...

Стюардесата не му даде да довърши прочутата реплика на Мръсния Хари^[1] и го информира, че му предлагат незаето място в първа класа.

— О, много любезно от ваша страна, но ще трябва да остана тук.

— Безплатно е.

— Не става въпрос за това. Тук съм с тази дама, а тя ми е шеф. Освен това аз... ние де... трябва да обсъдим разследването, което водим. Всъщност тя е прокурор.

На стюардесата ѝ трябваше известно време, за да схване смисъла на обяснението му, после кимна и каза, че ще се върне в пилотската кабина и ще съобщи на капитана.

— А пък аз си мислех, че вече няма кавалери — рече Макфърсън. — Отказваш се от място в първа класа, за да останеш с мен?

— Всъщност трябваше да ѝ кажа, че го отстъпвам на теб. Това щеше да е истинско кавалерство.

— Опа, тя се връща.

Бош погледна към пътеката. Същата усмихната стюардеса отново се приближаваше към тях.

— В момента разместваме няколко души, за да направим място за двама ви. Елате.

Те се станаха, за да отидат в предната част на самолета. Бош извади сака си от багажното отделение и последва Макфърсън. Тя се озърна към него и се усмихна.

— Моят рицар с потъмняла броня!

— Точно — отвърна Хари.

Местата бяха едно до друго на първия ред. Макфърсън седна до прозореца. Скоро след повторното им настаняване самолетът се отправи на тричасовия си полет до Сиатъл.

— Е, Мики ми каза, че дъщеря ни не се познава с твоята — рече Маги.

Бош кимна.

— Да, явно трябва да променим това положение.

— Определено. Чух, че са на една възраст и след като сте си показали снимки един на друг, сте установили, че дори си приличат.

— Ами майка ѝ малко приличаше на теб. Имаше същия тен.

И огън, мислено добави той. После извади телефона си и го включи, за да ѝ покаже снимка на Мади.

— Удивително — възкликна Макфърсън. — Биха могли да са сестри.

Бош заговори, като не откъсваше очи от фотографията на дъщеря си.

— Последната година беше тежка за нея. Изгуби майка си и се премести да живее от един континент на друг. Остави там всичките си приятели. Гледам да я оставям да се движи със собствен ритъм.

— Още една причина да се запознае с роднините си тук.

Той само кимна. През последната година беше отхвърлил много предложения на Холър да запознаят двете момичета. Не беше сигурен

дали колебанието му е свързано с потенциалната връзка между братовчедките или между природените братя.

Усетила, че този аспект на разговора е изчерпан, Макфърсън разгъна масата си и извади папките. Бош си изключи телефона и го прибра.

— Е, с работа ли ще се захващаме? — попита той.

— Малко. Искам да се подготвя.

— Какво ще ѝ кажеш като начало? Мислех да поговорим само за разпознаването. Да го потвърдим и да видим дали е готова пак да даде показания.

— И да не споменаваме за ДНК експертизата, така ли?

— Точно така. Това може да я разколебае.

— Но не трябва ли да знае в какво се забърква?

— По-късно, да. Минало е много време. Аз я проучих. Преживяла е трудни периоди и тежки моменти, обаче изглежда се е оправила. Предполагам, че ще разберем, когато идем там.

— Тогава да импровизираме. Мисля, че ако ни се стори редно, трябва да ѝ кажем всичко.

— Ти решаваш.

— Хубавото е, че ще трябва да го направи само веднъж. Няма да се наложи да минаваме през предварително заседание или пред разширен състав на съдебните заседатели. Джесъп вече е бил съден през осемдесет и шеста и Върховният съд не е отменил тези неща. Тъй че директно отиваме на процес. Тя ще ни е нужна само веднъж и толкова.

— Това е добре. И ти ще се занимаваш с нея?

— Да.

Бош кимна. Предполагаше, че Маги е по-добър прокурор от Холър, и беше доволен, че тя ще се занимава с най-важния свидетел в процеса.

— Ами аз? Кой от вас двамата ще ме поеме?

— Още не сме решили. Мики предполага, че Джесъп ще даде показания. Знам, че го очаква с нетърпение. Но не сме разговаряли кой ще поеме теб. Според мен ще се наложи да четеш пред съдебните заседатели много от показанията от първия процес.

Тя затвори папката и с това явно приключиха служебните въпроси.

Прекараха останалата част от полета в общи разговори за дъщерите им и преглеждане на списанията в джобовете на облегалките. Самолетът кацна по-рано на международното летище Сиатъл-Такома. Взеха кола под наем и потеглиха на север. Шофираше Бош. Автомобилът имаше навигационна система, но от транспортната служба на ОП бяха дали на Макфърсън подробни указания как да стигнат до Порт Таунсенд. От Сиатъл взеха ферибот през залива Пюджет. Оставиха колата и отидоха да пият кафе на закритата палуба. Намериха си свободна маса до прозорците. Бош гледаше навън, когато Маги го изненада със следното наблюдение:

— Не си щастлив, нали, Хари?

Той я погледна и сви рамене.

— Делото е странно. С двацет и четири годишна давност. Престъпникът вече е в затвора и ние го освобождаваме. Това не ме прави нещастен, просто е малко странно, нали разбираш?

Макфърсън леко се усмихна.

— Не говорех за делото. Говорех за теб. Ти не си щастлив човек.

Бош сведе очи към чашата кафе, която държеше с две ръце на масата. Не заради движението на кораба, а защото му беше студено и кафето го сгръвяше и вътрешно, и външно.

— Аха.

Възцари се дълго мълчание. Детективът не бе сигурен какво да разкрие пред тази жена. Познаваше я едва от седмица, а тя вече правеше такива наблюдения за него.

— Всъщност в момента нямам време да съм щастлив — отвърна той накрая.

— Мики ми разказа каквото смяташе, че може да ми каже за Хонконг и случилото се с дъщеря ти.

Хари кимна. Но беше сигурен, че Маги не знае цялата история. Не я знаеше никой друг, освен него и Маделин.

— Да — въздъхна той. — Тя преживя доста тежки неща. Това е проблемът, струва ми се. Ако успея да направя дъщеря си щастлива, и аз ще съм щастлив. Но нямам представа кога ще стане това.

Бош вдигна очи към нейните и видя само съчувствие. На лицето му плъзна усмивка.

— Да, трябва да запознаем двете братовчедки — смени темата той.

— Непременно.

[\[1\]](#) Герой на Клинт Истууд. — Б.пр. ↑

11.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ФЕВРУАРИ, 13,30 Ч.

В „Лос Анджелис Таймс“ имаше дълъг материал за първия свободен ден на Джейсън Джесъп след двайсет и четири години в затвора. Репортерът и фотографът се бяха срещнали с него призори на Венис Бийч, където четирийсет и осем годишният Джесъп отново опитвал момчешкото си забавление — сърфирането. При първите опити бил нестабилен върху взетия под наем сърф, но скоро влязъл във форма и успявал да яха вълните. Главната снимка на първа страница го представяше изправен върху сърфа, яхнал гребена на вълната с разперени ръце и вдигнато към небето лице. Фотографията показваше какво могат да направят две десетилетия вдигане на затворнически окови. Тялото на Джесъп беше само мускули. Изглеждаше строен и зъл.

Следващата спирка била заведение за бързо хранене в Уестууд, където си взел хамбургери и пържени картофи с колкото кетчуп иска. След обяда отишъл в офиса на Клайв Ройс в центъра, където провел двучасова среща с батареята адвокати, представляващи го и в наказателното, и в гражданското дело. Срещата била закрыта за „Таймс“.

Джесъп завършил следобеда с посещение на Китайския кинотеатър в Холивуд, където гледал „Злокобен остров“. Купил си кофа пуканки с масло, с която можело да се нахрани цяло четиричленно семейство, и ги омел чак до последното циганче. После се върнал във Венис, където имал стая в апартамент край плажа, отстъпена му от негов приятел от гимназията. Денят приключил с барбекю на плажа с неколцина негови защитници, чиято вяра в невинността му била непоклатима.

Седях на бюрото си и разглеждах цветните снимки на Джесъп, заемащи две вътрешни страници в първата част на вестника. „Таймс“ отразяваше подробно историята, както правеше от самото начало, навярно надушвайки журналистическите трофеи, които щеше да

прибере в края на пътуването на Джесъп към пълната му свобода. Освобождаването на невинен човек от затвора представляваше абсолютният репортаж и „Таймс“ със зъби и нокти се опитваше да обере лаврите за излизането на Джесъп.

Най-голямата снимка показваше невъзмутимата му наслада от червената пластмасова табла на масата пред него в заведението за бързо хранене. Върху таблата имаше двоен хамбургер и пържени картофи, обилно залети с кетчуп и стопено сирене. Отдолу пишеше:

Защо се усмихва този човек? 12,05 — Джесъп изяжда първия си двоен хамбургер от двайсет и четири години.
„От цяла вечност си мечтая за това!“

Подобни весели надписи имаше и под другите снимки, показващи Джесъп в киното с кофата пуканки, с бутилка бира на барбекюто, прегърнал гимназиалния си приятел, и минаващ през стъклена врата, на която пишеше „Ройс и сие, адвокатска кантора“. Нито статията, нито фотографиите наемкваха, че Джейсън Джесъп случайно все още е обвинен в убийството на дванайсетгодишно момиче.

Репортажът разказваше как Джесъп се наслаждава на своята свобода, макар че не може да планира бъдещето си, докато не реши „правните си проблеми“. Какъв изящен израз, помислих си — да наречеш обвиненията в отвлечане и убийство и предстоящия процес просто „правни проблеми“.

Бях разтворил вестника върху бюрото, което Лорна ми беше наела в новия офис на „Бродуей“. Бяхме на втория етаж на „Брадбъри Билдинг“^[1], само на три преки от Съдебната палата.

— Мисля, че трябва да закачиш нещо по стените.

Вдигнах поглед и видях Клайв Ройс. Беше минал направо през приемната, защото бях пратил Лорна до „Филипе“ да ни донесе обяд. Той посочи голите стени на временния ми кабинет. Затворих вестника и му подадох първата страница.

— Току-що поръчах да ми увеличат снимката на Исус на сърфа. Ще я закача на стената.

Ройс се приближи до бюрото, взе вестника и се вторачи в снимката, сякаш я виждаше за пръв път, макар и двамата да знаехме, че не е така. Той имаше огромна роля в съставянето на материала и в замяна бяха публикували фотография на вратата на офиса му с името на неговата фирма.

— Добре са се справили, нали? — отбеляза той и ми подаде обратно вестника.

— Предполагам, ако ти харесва да гледаш безгрижно забавляващи се убийци.

Ройс не отговори, затова продължих:

— Знам какво правиш, Клайв, защото и аз щях да го направя. Обаче още щом ни определят съдия, ще го помоля да те спре. Няма да допусна да влияеш на потенциалните съдебни заседатели.

Той се намръщи, като че ли бях казал нещо абсолютно недопустимо.

— Тук има свобода на печата, Мик. Не можеш да контролираш медиите. Човекът току-що е излязъл от затвора и независимо дали ти харесва, това си е новина.

— Да бе, и можеш да даваш изключителни репортажи срещу реклама. Реклама, която може да хвърли семе в ума на потенциалния съдебен заседател. Какво си планирал за днес? Гостуване на Джесъп в сутрешния блок на Пети канал? Или участието му в журито на първенство по готвене на чили на щатския панаир?

— Всъщност от „Ен Пи Ар“ искаха днес да се помотаят с него, но аз проявих съдържаност. Отказах им. Гледай да съобщиш и това на съдията.

— Леле, наистина ли си отказал на „Ен Пи Ар“? Дали е защото повечето хора, които слушат тая станция, могат да изклинчат от дълга си на съдебни заседатели, или защото си намислил нещо по-добро?

Ройс пак се намръщи и доби вид, все едно съм го набучил на копието на честността. Огледа се, хвана стола от бюрото на Маги и го придърпа, за да седне пред мен. Настани се с кръстосани крака и нагласи костюма си.

— Я ми кажи, Мик, шефът ти наистина ли смята, че отделянето ти в друга сграда ще накара хората да повярват в твоята независимост от неговото ръководство? Будалките ни, нали?

Усмихнах му се. Опитът му да ме ядоса нямаше да мине.

— Пак ще повторя за протокола, Клайв, че в това дело нямам шеф. Работа независимо от Гейбриъл Уилямс.

Посочих стаята.

— Аз съм тук, а не в Съдебната палата, и всички решения по това дело ще се взимат на това бюро. Но в момента не моите, а твоите решения са особено важни, Клайв.

— И за какво става дума? За споразумение ли?

— Точно така. Специална оферта, валидна само до пет часа. Твоето момче се признава за виновно, аз се отказвам от смъртното наказание и двамата хвърляме зара с присъдата на съдията. Не се знае, Джесъп може да се размине и с излежаното време.

Ройс се усмихна сърдечно и поклати глава.

— Сигурен съм, че това ще зарадва градската управа, но се боя, че трябва да те разочаровам, Мик. Моят клиент категорично няма да се признае за виновен. И няма да промени решението си. Всъщност се надявах, че вече си осъзнал безполезността на този ваш процес и просто ще свалиш обвиненията. Не можеш да спечелиш, Мик. Властите ще трябва да се примирят с това и за съжаление, ти си глупакът, който доброволно ще го поеме отзад.

— Е, тепърва ще видим, нали?

— Естествено.

Изтеглих средното чекмедже и извадих зелена пластмасова кутия с компютърен диск. Плъзнах го по бюрото към него.

— Не очаквах да дойдеш лично, Клайв. Мислех, че ще пратиш някой следовател или секретарка. Кантората ти е фрашкана с помощен персонал, нали? Имаш си даже и щатен пиар.

Ройс бавно взе диска. На пластмасовата кутия пишеше „Материали на обвинението, 1“.

— Я какви сме язвителни днес! Май че само допреди две седмици ти беше един от нас, Мик. Скромнен член на адвокатската колегия.

Кимнах разкаяно. Тук ме беше забил.

— Съжалявам, Клайв. Може би ми влияе могъществото на институцията.

— Извинението се приема.

— Съжалявам и че си изгуби времето да идваш тук. Както ти казах по телефона, тук е всичко, с което разполагахме до тая сутрин.

Главно старите материали и доклади. Няма да си играя на укриване на информация, Клайв. Толкова пъти съм бил жертва на такива неща, че не мога да ги преброя. Тъй че, ако аз имам нещо — и ти го имаш. Обаче в момента това е всичко.

Ройс почука с кутията по ръба на бюрото.

— И няма списък на свидетелите, така ли?

— Има, но засега е почти същият като в процеса през осемдесет и шеста. Добавих моя следовател и извадих няколко имена — родителите и други хора, които вече не са между живите.

— Несъмнено си се избавил и от Феликс Търнър.

Усмихнах му се като Чеширския котарак.

— Слава Богу, няма да имаш възможността да го доведеш на процеса.

— Да, жалко. С огромно удоволствие щях да го нахакам в гъза на обвинението.

Кимнах, забелязвайки, че Ройс е престанал с британските фразеологизми и е преминал на чист американски. Това се дължеше на яда му заради Търнър и като дългогодишен адвокат, аз определено го усещах. По време на новия процес нямаше да се споменава никой аспект на предишния. Новите съдебни заседатели нямаше да знаят какво се е случило тогава. И това означаваше, че използваният от обвинението измамен затворнически информатор — колкото и тежък да беше този прокурорски грях — няма да навреди на сегашното обвинение.

Реших да продължа нататък.

— До края на седмицата би трябвало да имам още един диск за теб.

— Да, нямам търпение да видя какво ще измислиш.

Сарказмът му не ми убягна.

— Само запомни едно нещо, Клайв. Споделянето на информацията по делото е двупосочна улица. Ако се забавиш повече от трийсетдневния срок, ще се срещнем със съдията.

Правилата за размяна на доказателствения материал изискваха всяка страна да разкрие цялата си информация не по-късно от трийсет дни преди началото на процеса. Нарушаването на този срок можеше да доведе до санкции и да отвори вратата за отлагане на процеса, тъй като

съдията трябваше да даде на оцетената страна повече време за подготовка.

— Да, както можеш да си представиш, не очаквахме такъв обрат на събитията — отвърна Ройс. — Ето защо и нашата защита е още в начална фаза. Но и аз няма да ти въртя номера, Мик. Съвсем скоро ще ти бъде пратен диск — стига изобщо да имаме някакъв материал.

Знаех, че адвокатът обикновено има много малко доказателствен материал, освен ако не възнамерява да изгради мащабна защита. Но му отправих предупреждение, защото имах известни подозрения. В толкова старо дело той можеше да се опита да изрови свидетел, който да осигури на обвиняемия алиби, или да ми поднесе някаква друга изненада. Искях да знам за нея, преди да е стигнала до съда.

— Оценявам го — казах аз.

Над рамото му видях, че Лорна влиза в офиса. Носеше две кафяви кесии, едната от които съдържаше моя сандвич с фразела и ростбиф.

— А, не знаех, че...

Ройс се обърна на стола си.

— О, прелестната Лорна. Как си, скъпа?

— Здравей, Клайв. Виждам, че си получил диска.

— Да, много ти благодаря.

Бях забелязал, че британският акцент и официалният му говор на моменти стават много отчетливи, особено пред привлекателни жени. Зачудих се дали го прави съзнателно.

— Нося два сандвича, Клайв — осведоми го тя. — Искаш ли единия?

Лорна не улучи момента да проявява великодушие.

— Струва ми се, че той тъкмо се канеше да си тръгна — побързах да се обадя аз.

— Да, мила, трябва да вървя. Но ти благодаря за извънредно любезното предложение.

— Ще съм в приемната, ако ти трябва, Мик.

Тя излезе и затвори вратата след себе си. Ройс отново се обърна към мен и тихо заговори:

— Знаеш ли, не биваше да я изпускаш, Мик. Тя беше блюстителката. А в това обединяване на силите с първата госпожа

Холър, с цел да отнемете отдавна заслужената свобода на един невинен... има нещо кръвосмесително, нали?

Дълго го гледах, без да отговоря.

— Нещо друго, Клайв?

Той вдигна диска.

— Като че ли за днес е това.

— Добре. Трябва да се захващам с работа.

Изпратих го през приемната и затворих вратата след него. Обърнах се и погледнах Лорна.

— Странно усещане, нали? — попита тя. — Да си от тази страна — от страната на обвинението.

— Така е.

Бившата ми жена повдигна едната кесия.

— Може ли да те попитам нещо? — казах. — Чий сандвич щеше да му дадеш, своя или моя?

Тя ме изгледа безизразно, после виновно се усмихна.

— Просто проявих любезност. Помислих си, че с теб може да си поделим единия.

Поклатих глава.

— Не давай сандвича ми с ростбиф на никого. Особено на адвокат.

Грабнах кесията от ръката ѝ и казах с най-добрия си британски акцент:

— Благодаря ти, мила.

Лорна се засмя и аз се върнах в кабинета си, за да обядвам.

[1] Архитектурна забележителност в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

12.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ФЕВРУАРИ, 15,31 Ч.

След като слязоха от ферибота в Порт Таунсенд, Бош и Макфърсън последваха указанията на навигационната система и стигнаха на адреса от шофьорската книжка на Сара Ан Глисън. Пътят ги преведе през викторианското крайбрежно градче, после навлязоха в по-рядко населен район с големи, уединени имоти. Домът на Глисън се оказа малка дъсчена къща, която не се вписваше във викторианската атмосфера на съседното селище. Детективът и прокурорката се качиха на верандата и почукаха, но никой не им отговори.

— Може да е на работа или нещо подобно — предположи Макфърсън.

— Възможно е.

— Хайде да се върнем в града и да се настаним, а после пак ще дойдем след пет.

Бош си погледна часовника. Учебните часове току-що бяха свършили и Мади сигурно вече се прибираше вкъщи със Сю Бамбро. Дъщеря му най-вероятно се цупеше на заместник-директорката.

Той слезе от верандата и се насочи към ъгъла на къщата.

— Къде отиваш?

— Да проверя отзад. Ти изчакай тук.

Но още щом зави зад ъгъла, Хари видя, че стотина метра нататък има друга постройка, плевник или гараж без прозорци. Направи му впечатление, че сградата има комин. От двете черни тръби, които стърчаха над покрива, се издигаха топлинни вълни, но не и дим. Пред затворената врата бяха паркирани две коли и ван.

Бош наблюдава постройката толкова дълго, че накрая Макфърсън също заобиколи отзад.

— Защо се ба...

Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне, и посочи сградата.

— Какво е това? — прошепна Маги.

Преди той да успее да ѝ отговори, едното крило на вратата се отвори с плъзгане и отвътре излезе някой. Приличаше на млад мъж или тийнейджър. Върху дрехите си носеше дълга черна престилка. Той свали дългите си до лактите тежки ръкавици, за да запали цигара.

— Мамка му — прошепна Макфърсън, отговаряйки на собствения си въпрос.

Бош се скри зад ъгъла и я дръпна при себе си.

— Всичките ѝ арести... взимала е метамфетамин — прошепна той.

— Страхотно — отвърна прокурорката. — Главната ни свидетелка произвежда дрога.

Младият пушач се обърна, явно повикан отвътре. Хвърли фаса, настъпи го и се върна в плевника, плъзгайки вратата след себе си. Тя обаче спря на петнайсетина сантиметра от другото крило.

— Да вървим — каза Хари и понечи да тръгне напред, но Макфърсън постави длан върху ръката му.

— Чакай, какво правиш? Не смяташ ли, че трябва да се обадим в тукашната полиция за подкрепление?

Бош мълчаливо я погледна.

— Видях участъка, когато минавахме през града — добави тя, сякаш за да го увери, че подкреплението само чака да му дадат знак.

— Ако поискаме подкрепление, те няма да са особено отзивчиви, понеже не си направихме труда да им се обадим на идване — възрази детективът. — Ще я арестуват и тогава главната ни свидетелка ще я очаква съд за производство на наркотици. Според теб как ще се отрази това на съдебните заседатели в процеса срещу Джесъп?

Маги не отговори.

— Виж какво, ти чакай тук, а аз ще ида да разузная продължи той. — Има три автомобила, значи вътре най-вероятно са трима. Ако не мога да се справя сам, ще повикаме полиция.

— Сигурно са въоръжени, Хари. Ти...

— Сигурно не са въоръжени. Ще разузная и ако изглежда напечено, ще се обадим в Порт Таунсенд.

— Това не ми харесва.

— Може да сработи в наша полза.

— Кое? Как?

— Помисли. Чакай моя знак. Ако нещо се обърка, качвай се в колата и се махай оттук.

Бош ѝ подаде ключовете и тя неохотно ги взе, явно обмисляше думите му. За предимството. Ако заловяха свидетелката в компрометираща ситуация, щяха да получат лоста, който им трябваше, за да си осигурят нейното съдействие и показания.

Бош тръгна към плевника по посипаната с мидени черупки пътека. Не се опитваше да се крие, в случай че са поставили пост. Пъхна ръце в джобовете си, за да покаже, че не представлява опасност — просто човек, който се е изгубил и моли да го упътят.

Мидените черупки не му позволяваха да върви съвсем безшумно. Но когато наближи, чу от постройката висока музика. Беше някакъв рокендрол, ала не успя да го познае. Яки жици и мощни барабани. Звучеше му ретро, като че ли бе чувал песента много отдавна, може би във Виетнам.

Беше на пет-шест метра от откренатата врата, когато тя се плъзна още половин метър и навън се появи същият младеж. Бош прецени, че е около двайсет и една годишен. В момента, в който онзи излезе, детективът осъзна, че е трябвало да го очаква да се върне, за да си допуши, ала вече беше късно.

Младежът обаче не се поколеба, нито даде някакъв сигнал за тревога, просто любопитно погледна новодошлия, вадейки цигара от пакета си. Потеше се обилно.

— При къщата ли паркирахте? — попита той.

Хари спря на три метра от него и извади ръце от джобовете си. Не се озърна назад — предпочиташе да не го изпуска от очи.

— Хм, да, това проблем ли е?

— Не, но повечето хора идват с колата направо до плевника. Сара обикновено им казва да направят така.

— А, не съм разбрал. Сара вътре ли е?

— Да, влизайте.

— Сигурен ли сте?

— Да, почти приключихме за днес.

Бош вече усещаше, че определено е сбъркал с първото си предположение. Сега вече се озърна назад и видя, че Макфърсън наднича иззад ъгъла на къщата. Това не беше най-добрият начин за

тайно наблюдение, но детективът се обърна и тръгна към отворената врата.

Жегата го лъхна още с влизането. В плевника беше много горещо. И имаше защо. Първото, което видя, беше отворената врата на грамадна пещ, която бълваше оранжеви пламъци.

На около два метра и половина от източника на топлината стояха друг младеж и по-възрастна жена. Те също носеха дълги престилки и тежки ръкавици. С помощта на желязна машина мъжът опираше голям къс стопено стъкло в края на желязна тръба, а жената го оформяше с дървено трупче и щипци.

Значи бяха стъклари, а не производители на дрога. Тя носеше оксигенистка маска и Бош не виждаше лицето ѝ, но беше сигурен, че е Сара Ан Глисън.

Той излезе навън и даде знак на Макфърсън с палци нагоре, макар да се съмняваше, че ще го различи от това разстояние. Затова накрая ѝ махна да дойде.

— Какво става бе, човек? — попита пушачът.

— Жената вътре е Сара Глисън, нали така казахте?

— Да, тя е.

— Трябва да поговоря с нея.

— Ще се наложи да изчакате, докато свърши. Не може да спре, докато стъклото е меко. Работим по него близо четири часа.

— Още колко остава?

— Може би час. Може да разговаряте и докато работи. Поръчка ли искате да дадете?

— Няма проблем, ще почакаме.

Макфърсън докара наетата кола и паркира. Бош ѝ отвори вратата и тихо ѝ обясни, че са схванали грешно положението. Каза ѝ, че плевникът е стъklarско ателие. Описа ѝ как иска да го разиграят, докато останат насаме с Глисън. Маги поклати глава и се усмихна.

— Ами ако бяхме дошли с подкрепление?

— Сигурно щяхме да изпотрошим доста стъкло.

— И да вбесим свидетелката.

Тя слезе от автомобила и Хари се пресегна вътре за папката, която лежеше на предното табло, пъхна я под сакото си и я стисна под мишница, за да не се вижда.

Влязоха в ателието и завариха Глисън да ги чака със свалени ръкавици и вдигната маска. Явно пушачът я беше предупредил, че са потенциални клиенти, и Бош отначало с нищо не я разубеди. Не искаше да разкрива истинската причина за посещението им, докато не останеха насаме.

— Аз съм Хари, а това е Маги. Извинявайте, че нахълтваме така.

— А, нищо. Обичаме хората да идват тук и да ни гледат. Всъщност в момента изпълняваме един проект и трябва да се върна на работа. Ако искате, останете и погледайте, а аз ще ви обясня накратко какво правим.

— С удоволствие.

— Само се пазете. Работим с много горещ материал.

— Няма проблем.

— Откъде сте? От Сиатъл ли?

— Не, всъщност идваме чак от Калифорния.

Дори споменаването на родния ѝ щат да я смути, тя с нищо не го показва. Сложи си усмихнатата маската, нахлузи ръкавиците и се захвана за работа. През следващите четирийсет минути Бош и Макфърсън наблюдаваха как Сара и нейните двама помощници довършват стъкления предмет. Докато работеше, тя им обясни, че тримата имат различни задължения. Единият младеж бил духач, а другият — пресовчик. Самата тя била формовчик и като такава изпълнявала най-важната функция. Предметът, който оформяха, представляваше лозов лист с дължина около метър и двайсет, който щял да бъде част от по-голяма композиция, поръчана за фоайето на сиатълска винарска фирма на име „Рейниър Уайн“.

Глисън ги осведоми и за част от миналото си. Създаде собствено ателие едва преди две години, след като три години чиракувала при сиатълски художник, работещ със стъкло. Тази информация щеше да е полезна за Бош. Както и това, че я слушаше да разказва за себе си и я наблюдаваше как работи с мекото стъкло. Тя използваше тежки инструменти, за да оформи нещо красиво, крехко и в същото време нажежено до червено.

Горещината ги задушаваше и Бош и Макфърсън си съблякоха саката. Глисън каза, че пещта гори при температура хиляда и двеста градуса, и детективът се зачуди как художниците прекарват толкова часове в близост до огъня. Малкият отвор, в който многократно

вкарваха скулптурата, за да я нагриват и добавят нови пластове, пламтеше като адските двери.

Когато приключиха работа за деня и прехвърлиха лозовия лист в пещта за довършителни работи, Глисън помоли помощниците си да почистят ателието, преди да си тръгнат. После покани Бош и Макфърсън да я почака в офиса, докато се измие.

Офисът изпълняваше ролята и на стая за почивка, оскъдно мебелирана с маса и четири стола, кантонерка, шкаф и кухненски бокс. На масата имаше класьор с прозрачни джобове, съдържащи снимки на стъклените скулптури, изработени в ателието. Макфърсън ги разгледа и няколко явно й харесаха. Хари извади папката, която носеше под сакото си, и я остави на масата.

— Навярно е прекрасно да правиш нещо от нищо — отбеляза Маги. — Ще ми се и аз да можех.

Бош се опита да измисли някакъв отговор, но преди да успее, вратата се отвори и Сара Глисън влезе. Обемистата маска, престилката и ръкавиците ги нямаше и тя се оказа по-дребна, отколкото беше очаквал. Висока около метър петдесет и два, жената едва ли тежеше повече от четирийсет килограма. Той знаеше, че психическите травми в детството понякога възпрепятстват растежа. Нищо чудно, че Сара Глисън приличаше на жена в детско тяло.

Сега кестенявата ѝ коса беше спусната, а не вързана на опашка, и обрамчваше уморено лице с тъмносини очи. Носеше дънки, сабо и черна тениска с надпис „Дет Каб“^[1]. Тя се насочи направо към хладилника и попита:

— Желаете ли нещо? Тук не държим алкохол, но ако искате нещо студено...

Бош и Макфърсън отказаха. Хари забеляза, че е оставила вратата на офиса отворена — чуваше някой да мете в ателието — и отиде да я затвори.

Глисън се върна от хладилника с бутилка вода, видя го да затваря вратата и на лицето ѝ незабавно се изписа страх. Детективът успокоително вдигна едната си ръка, докато с другата вадеше служебната си карта.

— Всичко е наред, госпожо Глисън. Ние сме от Лос Анджелис и просто искаме да поговорим насаме с вас.

Разтвори картата и ѝ я показа.

— Какво има?

— Аз съм Хари Бош, а това е Маги Макфърсън, прокурор от Лосанджелиската окръжна прокуратура.

— Защо ме излъгахте? — гневно попита тя. — Казахте, че искате да дадете поръчка.

— Не, всъщност не сме ви лъгали. Вашият помощник, пресовчикът, просто предположи, че сме клиенти. Не сме казвали за какво сме дошли.

Глисън явно беше вдигнала защитните си стени и Бош си помисли, че са сбъркали подхода и с това са провалили възможността да осигурят съгласието ѝ да даде показания. Но после тя се приближи, дръпна картата от ръката му и внимателно я разгледа. Необичайна постъпка — да му вземе картата. През дългата му полицейска кариера това се случваше най-много за пети път. Видя, че очите ѝ се задържат върху името му, и разбра, че е забелязала разликата между него и онова, с което се беше представил.

— Хари Бош ли казахте?

— „Хари“ за по-кратко.

— Йеронимус Бош. На художника ли сте кръстен?

Той кимна.

— Майка ми харесваше неговите картини.

— Хм, и аз ги харесвам. Мисля, че е знаел нещо за вътрешните демони. Затова ли го е харесвала майка ви?

— Така ми се струва.

Тя му подаде картата и Бош усети, че я обзема спокойствие. Моментът на тревога и страх беше отминал, благодарение на художника, чието име носеше той.

— Какво искате от мен? Повече от десет години не съм била в Лос Анджелис.

Ако казваше истината, явно не се бе връщала у дома по време на боледуването на втория ѝ баща.

— Просто искаме да поговорим — рече Бош. — Може ли да седнем?

— За какво да говорим?

— За сестра ви.

— За сестра ми ли? Аз не... вижте, кажете ми за какво се...

— Явно не знаете.

— Какво да знам?

— Седнете и ще ви разкажем.

Сара най-после седна до масата, извади пакет цигари от джоба си и запали.

— Извинявам се — каза Глисън. — Това е последният ми останал порок. А и вие се появихте така... Имам нужда от цигара.

През следващите десет минути Бош и Макфърсън ѝ изложиха историята и я преведоха през кратката версия на пътуването на Джейсън Джесъп към свободата. Глисън почти не реагира на новината. Нямаше сълзи, нямаше гняв. Не попита и за ДНК експертизата, която го беше изкарала от затвора. Само им обясни, че не поддържала връзка с никого в Калифорния, нямала телевизор и не четяла вестници. Това я разсейвало от работата и от възстановяването ѝ от зависимостта.

— Ще го съдим пак, Сара — съобщи ѝ Маги. — И сме тук, защото се нуждаем от вашата помощ.

Бош видя, че жената се затваря в себе си, за да прецени последиците от онова, което ѝ разказваха.

— Беше толкова отдавна — отвърна тя накрая. — Не може ли просто да използвате показанията ми от първия процес?

Макфърсън поклати глава.

— Не, Сара. Новите съдебни заседатели изобщо не бива да знаят какво се е случило на предишния процес, защото това може да повлияе на преценката им за доказателствата. Ще ги настрои срещу обвиняемия. Затова, когато свидетелите от първия процес са мъртви или невменяеми, ние прочитаме предишните им показания за съдебния протокол, без да съобщаваме на заседателите откъде са. Но когато случаят не е такъв, свидетелят трябва лично да дойде в съда и да даде показания.

Не стана ясно дали Глисън изобщо чу обяснението ѝ. Тя седеше и се взираше в нещо много далечно. Дори когато заговори, очите ѝ не се откъснаха от привличащата ги точка.

— Цял живот се мъча да забравя деня, в който се случи това. Опитвах различни неща. Взимах наркотици, за да се затворя в балон. Направих... Няма значение, въпросът е, че едва ли ще съм ви от полза.

Преди Макфърсън да успее да ѝ отговори, Бош се намеси:

— Знаете ли какво, хайде просто да си поговорим няколко минути за онова, което си спомняте, става ли? И ако не се получи,

добре. Вие сте били жертва, Сара, и не искаме да ви измъчваме отново.

Той я изчака да реагира, ала тя мълчеше и гледаше шишето с вода на масата.

— Да започнем с онзи ден — предложи Хари. — Засега няма нужда да преживявате пак ужасните моменти от отвличането на сестра ви, но спомняте ли си разпознаването на Джейсън Джесъп?

Глисън кимна бавно.

— Спомням си как гледах през прозореца. На втория етаж. Открехнаха щорите, за да надникна. Те не ме виждаха. Мъжете. Той беше оня с шапката. Накараха го да я свали и тогава разбрах, че е той. Спомням си го.

Детайлът с шапката окуражи Бош. Не се сещаше да го е прочел в материалите по делото, нито да го е чул в обобщението на Макфърсън. Фактът, че Глисън си го спомня обаче, беше добър признак.

— Каква шапка носеше? — повита той.

— Бейзболна. Синя.

— С емблемата на „Доджърс“ ли?

— Не съм сигурна. Пък и навремето едва ли съм знаела.

Хари кимна и продължи:

— Мислите ли, че ако ви покажа снимки на няколко души, ще познаете мъжа, който е отвлякъл сестра ви?

— Искате да кажете както изглежда сега ли? Съмнявам се.

— Не, не както изглежда сега — поясни Макфърсън. — На процеса ще трябва да потвърдим разпознаването от осемдесет и шеста. Ще ви покажем снимки оттогава.

Глисън се поколеба, после кимна.

— Естествено. Въпреки всичко, което направих със себе си през годините, не успях да забравя лицето на онзи мъж.

— Да видим тогава.

Докато Бош разтваряше папката на масата, Сара запали нова цигара от първия фас.

Папката съдържаше шест черно-бели снимки на арестанти — на една и съща възраст, с еднакво телосложение и цвят на кожата. Сред тях беше и фотография на Джесъп от 1986-а. Хари знаеше, че това е преломният момент в делото.

Снимките бяха разположени по три на два реда. Джесъп беше в средата на долния ред. Пети. Щастливото число на Бош.

— Не бързайте — каза той.

Глисън отпи глътка вода и премести бутилката настрана. Наведе се над масата и доближи лице на трийсетина сантиметра от фотографиите. Не й отне много време. Без колебание посочи снимката на Джесъп.

— Ще ми се да можех да го забравя — произнесе тя. — Но не мога. Винаги е някъде в ума ми. В сенките.

— Имате ли някакви съмнения за снимката, която избрахте? — попита Бош.

Сара отново се наведе и я погледна, после поклати глава.

— Не. Той беше.

Детективът се озърна към Макфърсън, която леко кимна. Разпознаването беше минало успешно и те се бяха справили добре. Липсваше само проявата на каквато и да е емоция от страна на Глисън. Ала изтеклите двайсет и четири години може би я бяха изчерпали. Хари извади химикалка и й я подаде.

— Бихте ли написали инициалите си и датата под избраната от вас снимка, моля?

— Защо?

— За да потвърдите разпознаването. Така просто ще изглежда по-солидно, когато я покажем в съда.

Той отбеляза, че тя не го попита дали е познала вярната снимка. Не се налагаше и това още веднъж потвърждаваше точността на спомените й. Поредният добър признак. След като Сара му върна химикалката, Бош затвори папката и я отместа встрани. Отново погледна Макфърсън. Идваше трудната част. Бяха се разбрали Маги да реши дали да повдигнат сега въпроса за ДНК експертизата, или да изчакат, след като Глисън твърдо реши да свидетелства.

Макфърсън реши да не чака.

— Трябва да обсъдим още нещо, Сара. Разказахме ви за ДНК теста, който позволи на този човек да предизвика нов съдебен процес и да излезе на свобода, макар и само временно, надяваме се.

— Да.

— Взехме резултатите от анализа и ги проверихме в калифорнийската база данни. Получихме съвпадение. Семенната течност по роклята, която е носела сестра ви, е от вашия втори баща.

Бош внимателно наблюдаваше жената. Нито в изражението ѝ, нито в погледа ѝ се появиха признаци на изненада. Тази информация не беше нова за нея.

— През две хиляди и четвърта щатските власти започнаха да взимат ДНК проби от всички арестувани по обвинение в извършване на углавни престъпления. Същата година баща ви е бил арестуван, защото е блъснал човек с колата и е избягал от местопрестъплението. С нанасяне на телесни повреди. Не спазил знак стоп и блъснал...

— Втори баща.

— Моля?

— Казахте „баща ви“. Той не ми е баща. Беше ми втори баща.

— Грешката е моя, прощавайте. Та в крайна сметка в базата данни имаше ДНК на Кенсингтън Ланди и тя съвпаднаше с пробата от роклята. Остана неизвестно откога семенната течност е била върху роклята. Може да е попаднала там в деня на убийството, седмица или даже месец по-рано.

Сара превключи на автопилот. Присъстваше физически, ала всъщност не беше там. Очите ѝ бяха вперени някъде много далеч от стаята, в която се намираха.

— Имаме една версия, Сара. При направената аутопсия е установено, че сестра ви не е била изнасилена нито от убиеца, нито от когото и да било преди това. Знаем и че Мелиса е носела ваша рокля и онази сутрин я е взела назаем, защото я е харесвала.

Макфърсън замълча за миг, но Глисън не каза нищо.

— Когато започне процесът, ще трябва да обясним присъствието на семенната течност, открита върху роклята. Ако не го направим, ще се наложи впечатлението, че тя е от убиеца и че този убиец е вашият втори баща. Ще изгубим делото и Джесъп, истинският убиец, ще бъде свободен. Убедена съм, че не искате това, нали? Някои хора смятат, че двайсет и четирите години в затвора са достатъчно наказание за убийството на едно дванайсетгодишно момиче. Те не разбират защо го правим. Но искам да ви уверя, Сара, че аз не смятам така. Ни най-малко.

Сара Глисън не реагира веднага. Бош очакваше сълзи, но такива нямаше и той започна да се чуди дали емоциите ѝ не са пресушени от травмите и греховете в живота ѝ. Или това просто се дължеше на безсъръдечност, скривана от миниатюрния ѝ ръст. Тъй или иначе, когато

тя накрая отговори, гласът ѝ звучеше спокойно и безизразно, в пълен контраст с прочувствените ѝ думи.

— Знаете ли какво съм си мислила винаги?

Макфърсън се наведе напред.

— Какво, Сара?

— Че оня човек всъщност уби трима души. Сестра ми, после майка ми... и накрая мен. Никой от нас не оцеля.

Последва дълго мълчание. Маги бавно се пресегна и постави длан върху ръката на Глисън — утешителен жест за нещо, за което не можеше да има утеха.

— Съжалявам, Сара — прошепна Макфърсън.

— Добре — каза Глисън. — Ще ви разкажа всичко.

[1] Американска рок група. — Б.пр. ↑

13.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 ФЕВРУАРИ, 20,15 Ч.

На дъщеря ми вече ѝ липсваше готвенето на майка ѝ — която отсъстваше едва от един ден. Докато изхвърлях недоядения и сандвич в боклука и се чудех как е възможно да не се справя с някаква си принцеса с кашкавал, мобилният ми иззвъня. Обаждаше се Маги.

— Кажи ми нещо хубаво — поздравих я аз.

— Налага се да прекараш вечерта с нашата прекрасна дъщеря.

— Да, това е нещо хубаво. Само дето не ми харесва манджите. А сега ми кажи още нещо хубаво.

— Нашата главна свидетелка е готова да даде показания.

— Разпозна ли го?

— Да.

— Разказа ли ви за семенната течност и обяснението ѝ съвпада ли с нашата версия?

— Да.

— И ще дойде да свидетелства за всичко това на процеса?

— Да.

През тялото ми премина дванайсетволтов заряд.

— Това всъщност са много хубави неща, Маги. Има ли нещо лошо?

— Амиии...

Платната на мачтите ми изведнъж провиснаха. Сигурно щях да чуя, че Сара все още е наркоманка или пък има някакъв друг проблем, който ще ми попречи да я използвам на процеса.

— Хайде, казвай!

— Е, ще се опитат да оспорят показанията ѝ, разбира се, но те са доста солидни. Тя е борбена жена и си личи. Всъщност липсва само едно: емоциите. Преживяла е много и изглежда малко изчерпана емоционално. Няма сълзи, няма смях, просто всичко е безизразно.

— Можем да поработим по този въпрос. Ще я подготвя.

— Ами да, само че трябва да сме внимателни. Не казвам, че не я бива и така. Просто е като права линия. Иначе всичко е наред. Мисля, че ще ти хареса и ще ни помогне да върнем Джесъп в затвора.

— Това е фантастично, Маги! Наистина. Все още ли си съгласна да се заемеш с нея на процеса?

— Да.

— Ройс ще я атакува за метамфетамина — загуба на памет и тъй нататък. Начинът ѝ на живот... ще трябва да си готова за абсолютно всичко.

— Ще бъда. За теб остават Бош и Джесъп. Още ли смяташ, че той ще даде показания?

— Джесъп ли? Да, трябва. Клайв знае, че няма да мине без него, не и след двайсет и четири години. Тъй че, да, аз ще ги поема.

— С Хари поне няма да има за какво да се притесняваш.

— И Клайв го знае.

— Какво би трябвало да значи това?

— Значи, че не бива да подценяваш Клайв Ройс Хитрия. Нали разбираш, вие прокурорите винаги допускате тази грешка. Ставате свръхсамоуверени и това ви прави уязвими.

— Много ти благодаря, Ф. Лий Бейли^[1]. Ще го имам предвид.

— Как беше днес Бош?

— Беше си Бош. При теб какво става?

Надникнах през вратата на кухнята. Хейли седеше на дивана и си пишеше домашното на масичката.

— Ами, например, вече имаме съдия. Брайтман, сто и дванайсети отдел.

Маги се замисли за миг, преди да отговори:

— Бих казала, че това не е изгодно за нито една от страните. Тя е идеалната среда. Никога не е била прокурор, никога не е била адвокат. Просто добър, стабилен правист, специалист по граждански дела. Смятам, че никоя страна не получава предимство с нея.

— Леле, безпристрастен и справедлив съдия! Представям си го.

Маги премълча.

— Определи дата за първото съвещание в кабинета ѝ. Сряда в осем сутринта, преди да започнат съдебните заседания. Как ти се струва?

Това означаваше, че съдията иска да се срещне с адвоката и прокурора и да обсъди делото неофициално в кабинета си, далеч от обективите на медиите.

— Мисля, че е добре. Сигурно ще установи правила за процедурата и контактите с пресата. Като че ли ще държи нещата изкъсо.

— И аз така си помислих. Свободна ли си в сряда да идем заедно?

— Ще трябва да си проверя графика, но май съм свободна. Опитвам се да разчистя всичко друго.

— Днес дадох на Ройс първата част от материалите, главно нещата от първия процес.

— Нали знаеш, че можеш да го забавиш до трийсетия ден?

— Да, ама какъв смисъл има?

— Важна е стратегията. Колкото по-рано му ги дадеш, толкова повече време за подготовка ще има. Той се опитва да ни притисне, като не се откаже от правото си на съкратен процес. Трябвало е да му отговориш, като не му разкриеш картите ни преди крайния срок. Трийсет дни преди процеса.

— Ще го запомня за следващия път. Но това бяха съвсем общи неща.

— Сара Глисън в списъка на свидетелите ли е?

— Да, но под името Сара Ланди, както през осемдесет и шеста. И дадох адреса на нашия офис. Клайв не знае, че сме я намерили.

— И не бива да знае до момента, в който сме длъжни да му го съобщим. Не искам да я тормози или да се чувства застрашена.

— Какво ѝ каза за идването ѝ на процеса?

— Казах ѝ, че навярно ще се наложи да дойде за два дни. Плюс пътуването.

— И това няма да представлява проблем, така ли?

— Ами... тя има собствен бизнес, започнала е преди две години. В момента има един голям проект, но иначе нямали много работа. Предполагам, че когато ни потрѳба, ще можем да я доведем.

— Още ли сте в Порт Таунсенд?

— Да, свършихме с нея преди час. Взехме си вечеря и се настанихме в един хотел. Денят беше доста тежък.

— Утре ли се прибирате?

— Полетът ни е чак в два. Трябва да вземем ферибот... дори само до летището си е цяло пътешествие.

— Добре, обади ми се сутринта, преди да тръгнете. Просто в случай че се сетя нещо, свързано със свидетелката.

— Хубаво.

— Някой от вас води ли си бележки?

— Не, решихме, че така може да я накараме да се държи по-сковано.

— Записахте ли разговора?

— Не, по същата причина.

— Добре. Искам възможно най-малко неща да влязат в материалите, които трябва да предадем на защитата. Кажи на Бош да не записва нищо. Можем да направим на Ройс копие от шестте снимки, които сте използвали за разпознаването, но само толкова.

— Ясно. Ще предам на Хари.

— Кога, тая вечер или утре?

— Какво пък означава това?

— Нищо, няма значение. Нещо друго?

— Да.

Приготвих се. Дребнавата ми ревност бе излязла наяве за миг.

— Искам да пожелаая лека нощ на дъщеря си.

— Ааа — въздъхнах и усетих, че ме обзема облекчение. — Сега ще ти я дам.

Занесох телефона на Хейли.

— Майка ти е.

[1] Известен американски адвокат, лишен от адвокатски права. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ ЛАБИРИНТЪТ

14.

ВТОРНИК, 23 ФЕВРУАРИ, 20,45 Ч.

Работеха мълчаливо — Бош в единия край на масата, дъщеря му в другия. Той върху първите сводки за наблюдението на ЗСР, тя върху домашните си, разтвори учебници и лаптоп пред себе си. Бяха близо един до друг физически, но почти в нищо друго. Делото „Джесъп“ го поглъщаше изцяло — проверяваше стари свидетели и търсеше нови. Последните дни беше прекарал съвсем малко време с нея. Подобно на родителите си, Мади я биваше да се сърди и не му бе простила, че я остави за една нощ под грижите на училищната заместник-директорка. Цупеше му се, а на четиринайсет вече го правеше майсторски.

Сводките на ЗСР бяха друга причина за раздразнението на Бош. Не заради съдържанието им, а заради бавния им път до него. Бяха пратени по бюрократичните канали, от офиса на ЗСР до сектор „Грабежи и убийства“ и оттам до неговия началник, където бяха преседели три дни, преди най-после да ги оставят на бюрото му. В резултат разполагаше със сводките за първите три дни от наблюдението на Джейсън Джесъп и се запознаваше с тях от три до шест дни след факта. Процесът беше прекалено бавен и трябваше да направи нещо по въпроса.

Сводките представляваха сбити описания на движенията на обекта по дата, час и място. Повечето точки съдържаха само по едно изречение. Придружаваха ги и снимки, но в голямата си част направени от значително разстояние, за да не може обектът да забележи следящите го детективи. Това бяха зърнисти фотографии на Джесъп, обикалящ града като свободен човек.

Бош прочете докладите и бързо заключи, че обвиняемият вече води два отделни живота. Денем движенията му бяха проследявани от медиите, които отразяваха изключително публичното му повторно запознанство с живота извън затворническата килия. Отново се учеше да шофира, да си избира храна от меню, да тича пет километра, без да му се налага да завива. Но вечер се появяваше един съвсем различен

Джесъп. Без да знае, че все още е във фокуса на очи и обективи, той излизаше сам с взетата назаем кола. Ходеше във всички кътчета на града. В барове, стриптийз клубове, бардаци. В четвъртата си нощ на свобода бе потеглил по Мълхоланд Драйв — лъкатушния път по хребета на Санта Моника, която разполовяваше града. Нямаше нищо чудно в това, че се е качил на планината, откъдето се разкриваха въодушевяващи и дори величествени гледки на север и юг, към искрящите градски светлини. В миналото Бош също беше обикалял тези места.

Само че Джесъп не спрял на нито една от наблюдателните площадки, а край пътя до входа на Франклин Кениън Парк. И влязъл в затворения парк, провирайки се покрай един от порталите.

Това предизвикало проблем за групата от ЗСР, защото паркът бил пуст и наблюдателите рискували да ги види, ако се приближат прекалено. Докладът беше по-кратък от повечето други точки:

20/02/10 — 01,12. Обектът влезе във Франклин Кениън Парк. Наблюдаван на маса в зона за пикник, североизточен ъгъл, Пътеката на Блайндърман.

20/02/10 — 02,34. Обектът напуска парка, продължава на запад по „Мълхоланд“ до 405-о шосе и после на юг.

След това Джесъп се върнал в апартамента във Венис, в който живеел, и останал там през цялата нощ.

Имаше разпечатка на инфрачервена снимка на Джесъп, седнал на маса за пикник. Просто си седеше в мрака.

Бош остави снимката на масата и погледна дъщеря си. Мади пишеше с лява ръка като него. Като че ли решаваше математическа задача.

— Какво има?

Тя притежаваше майчиния си радар.

— Хм, онлайн ли си с лаптопа?

— Да, какво ти трябва?

— Можеш ли да отвориш карта на Франклин Кениън Парк? На Мълхоланд Драйв.

— Чакай само да свърша с това.

Детективът търпеливо я изчака да приключи с изчисленията си по математически проблем, който със сигурност беше на светлинни години от неговите възможности. През последните четири месеца живееше в постоянен страх, че дъщеря му ще го помоли да ѝ помогне с домашните. Отдавна го бе надминала и по умения, и по знания. С нищо не можеше да ѝ е от полза в това отношение и се опитваше да я насочва в други области, на първо място — наблюдателност и самозащита.

— Готова съм.

Тя остави молива и премести лаптопа пред себе си. Бош си погледна часовника. Наближаваше девет.

— Ето.

Мади плъзна компютъра по масата и завъртя екрана към него.

Разположен на юг от Мълхоланд Драйв и на запад от Колдуотър Кениън Булевард, паркът се оказа по-голям, отколкото Бош предполагаше. В ъгъла на картата имаше легенда, според която паркът обхващаше около две хиляди и четиристотин декара. Хари нямаше представа, че в тази девствена част от Холивудските хълмове има толкова голям резерват. Забеляза, че на картата са обозначени няколко туристически пътеки и зони за пикник. До тази в североизточния край водеше Пътеката на Блайндърман.

— Какво става?

Бош погледна дъщеря си. Това беше първият ѝ опит да завърже разговор от два дни. Реши да не изпуска шанса.

— Ами наблюдаваме един човек. Звеното за специални разследвания — те са специалистите по наблюдение в Управлението. Следят човек, който съвсем наскоро излезе от затвора. Убил е момиченце. Отдавна. И кой знае защо е отишъл в тоя парк и просто е поседял на маса за пикник.

— И какво от това? Нали така правят хората в парковете?

— Ами било е през нощта. Паркът бил затворен и той се промъкнал вътре... и после просто поседял там.

— Да не е израснал край парка? Може да обикаля местата от детството си.

— Съмнявам се. Според нашите данни е израснал в окръг Ривърсайд. Идвал е в Лос Анджелис на сърфинг, но не съм открил

никаква връзка с „Мълхоланд“.

Бош отново проучи картата и забеляза, че паркът има горен и долен вход. Джесъп беше влязъл през горния, който не му се падаше по път, освен ако целта му не са били точно зоната за пикник и Пътеката на Блайндърман.

Той върна лаптопа на дъщеря си и пак си погледна часовника.

— Ако си си написала домашните, тури си нещата в раницата за утре.

— Сложи, тате. „Сложи си нещата в раницата.“ Или „постави“.

— Извинявай. Сложи си нещата в раницата.

— Имам да реша още една задача.

— Добре. Трябва да се обадя по телефона.

Номерът на мобилния на лейтенант Райт беше в сводката за наблюдението. Бош предполагаше, че той вече си е вкъщи и ще се ядоса от късното обаждане, но въпреки това реши да му позвъни. Стана и отиде в дневната, за да не пречи на Мади. После набра номера:

— Райт, ЗСР.

— Обажда се Хари Бош, лейтенант.

— Какво има, Бош?

Райт не звучеше ядосан.

— Извинявай, че те безпокоя у дома. Просто исках...

— Не съм си вкъщи, Бош. Следя твоя човек.

Хари се изненада.

— Случило ли се е нещо?

— Не, просто нощната смяна е по-интересна.

— Къде е в момента?

— С него сме в един бар на Венис Бийч, „Таунхауз“. Знаеш ли го?

— Ходил съм там. Сам ли е?

— И да, и не. Дойде сам, обаче го познаха. Не го оставят да си плати и едно пиене и са го накачулили един куп курви. Както казах, нощем е по-интересно. Просто да ни провериш ли се обаждаш?

— Не, искам да те питам за някои неща. Преглеждам сводките и първият ми въпрос е дали не може да ги получавам по-рано. Тия данни са отпреди три дни, най-малко. Второто нещо е Франклин Кениън Парк. Можеш ли да ми разкажеш за отбиването му там?

— За кое?

— Два пъти ли е ходил?

— Всъщност три пъти. Ходи в парка последните две нощи след първия път преди четири дни.

Тази информация крайно заинтригува Бош, главно защото нямаше представа какво означава.

— Какво прави последните два пъти?

Мади стана от масата в трапезарията и влезе в дневната. Седна на дивана и се заслуша в разговора.

— Същото като първата нощ — отвърна Райт. — Вмъква се вътре и отива в същата зона за пикник. Просто си седи там, все едно чака нещо.

— Какво?

— Ти ми кажи, Бош.

— Де да можех. По едно и също време ли ходи?

— Плюс-минус половин час.

— През входа откъм „Мълхоланд“ ли влиза всеки път?

— Да. Вмъква се в парка и тръгва по същата пътека, която го отвежда до зоната за пикник.

— Чудя се защо не минава през другия вход. Оттам ще му е по-лесно.

— Може би обича да кара по „Мълхоланд“ и да гледа светлините.

Логично предположение. Трябваше да го обмисли.

— Лейтенант, би ли помолил хората си да ми се обадят, когато пак отиде там? Без значение колко е часът.

— Мога, обаче няма да успееш да влезеш там и да се приближиш. Рисковано е. Не бива да провалим наблюдението.

— Разбирам, но нека ми се обадят. Просто искам да знам. А що се отнася до сводките, има ли начин да ги получавам малко по-бързо?

— Можеш да се отбиваш в ЗСР и да ги взимаш всяка сутрин, ако искаш. Както сигурно си забелязал, всяка сводка обхваща едно денонощие, считано от шест следобед. Ежедневните сводки се доставят в звеното до седем на другата сутрин.

— Добре, лейтенант, ще го направя. Мерси за информацията.

— Приятна вечер.

Бош затвори, като се чудеше какво е правил Джесъп във Франклин Кениън Парк.

— Какво каза той? — попита Мади.

Хари се поколеба. За стотен път се двоумеше дали да я занимава толкова много със своите разследвания.

— Моят човек пак ходил в парка последните две нощи. И всеки път просто си седял там и чакал.

— Какво?

— Никой не знае.

— Може просто да иска да остане съвсем сам, далеч от всички.

— Възможно е.

Но Бош се съмняваше. Смяташе, че почти всяко действие на Джесъп следва някакъв план. Само трябваше да разбере какъв.

— Написах си домашното — съобщи Мади. — Искаш ли да гледаме „Изгубени“?

Бавно напредваха в дивиди версията на телевизионния сериал, наваксвайки петте години от излъчването му. Разказваше се за неколцина души, оцелели от самолетна катастрофа на неизвестен остров в Южния Пасифик. Хари трудно следеше действието между отделните серии, но ги гледаше, защото дъщеря му беше невероятно увлечена.

В момента нямаше време за телевизия.

— Добре, само един епизод — реши той. — След това ти си лягаш, а аз трябва да продължа да работя.

Тя се усмихна. Това я направи щастлива и за момента граматическите и родителските грехове на Бош изглежда бяха забравени.

— Пусни го — каза Хари. — И се пригответи да ми напомниш какво се случи в предишната серия.

Пет часа по-късно пътуваше със самолет, който се тресеше от дива турбуленция. Дъщеря му седеше от другата страна на пътеката, а не на свободното място до него. Протягаха ръце един към друг да се хванат, но друсането не им позволяваше. Не можеше да достигне дланта ѝ.

Точно когато се обръщаше на седалката, за да види как опасната част се откъсва и пада, го събуди звънене. Той се пресегна към

нощното шкафче и напипа телефона си. Едва успя да събере глас, за да отговори:

— Бош слуша.

— Тук е Шипли, ЗСР. Наредено ми е да ви се обадя.

— Джесъп в парка ли е?

— В парк е, обаче тая нощ в друг.

— Кой?

— Фрайман Кениън на „Мълхоланд“.

Бош го знаеше — намираше се на десетина минути от Франклин Кениън.

— Какво прави?

— Просто тръгна по една от пътеките. Като в другия парк. Върви по пътеката и после сяда. Нищо друго. Само седи малко и си тръгва.

— Добре.

Хари погледна светещите цифри на часовника. Беше точно два.

— Ще идвате ли? — попита Шипли.

Бош си помисли за дъщеря си, която спеше в своята стая. Знаеше, че може да излезе и да се върне, преди тя да се е събудила.

— Хм... не, дъщеря ми е при мен и не мога да я оставя.

— Както искате.

— Кога свършва смяната ви?

— Към седем.

— Бихте ли ми се обадили тогава?

— Щом искате.

— Искам да ми се обаждате всяка сутрин, когато свършвате смяната си. И да ми казвате къде е ходил.

— Хм... добре. Може ли да ви попитам нещо? Тоя тип е убил момиче, нали?

— Да.

— И сте сигурен в това, така ли? Искам да кажа, нямате никакви съмнения, нали?

— Нямам никакви съмнения.

— Ами, хубаво, добре е да го знаем.

Бош разбра подтекста. Шипли искаше да се увери. Ако обстоятелствата наложеха употреба на сила срещу Джесъп, щеше да е добре да знаят по кого и защо стрелят. Нямахше нужда от повече обяснения.

— Благодаря, Шипли. До по-късно.

Бош затвори и отпусна глава на възглавницата. Спомни си съня за самолета. Как протягаше ръка към дъщеря си, но не можеше да достигне дланта ѝ.

15.

СРЯДА, 24 ФЕВРУАРИ, 08,15 Ч.

Даян Брайтман ни покани в кабинета си и ни предложи каничка кафе и чиния масленки — необичаен жест от страна на съдия в наказателен съд. Присъствахме аз, моята помощничка Маги Макфърсън и Клайв Ройс, който беше без асистентката си, но не и без своето нахалство. Той попита съдията дали може да получи горещ чай.

— Е, много ми е приятно — каза съдията, след като всички се настанихме пред бюрото ѝ с чаши в ръце. — Не съм имала възможност да видя никой от вас да практикува в моята зала. Затова реших, че е добре да започнем малко по-неофициално в кабинета ми. Ако се наложи, веднага можем да излезем в залата и да продължим протоколно.

Тя се усмихна и никой от нас не ѝ отговори.

— Първо трябва да заявя, че изпитвам искрено уважение към добрия тон в съдебната зала — продължи съдията. — И държа на подобно отношение от страна на адвокатите и прокурорите. Очаквам този процес да премине като енергично състезание на доказателства и факти по делото. Но няма да търпя никаква театралност или престъпване границите на учтивостта и юриспруденцията. Надявам се, че сте ме разбрали добре.

— Да, ваша светлост — отвърна Маги, а ние с Ройс кимнахме.

— Добре, сега да поговорим за отразяването в медиите. Пресата ще наблюдава неотлъчно делото като хеликоптерите, които следяха О. Джей Симпсън по магистралата. Това е очевиден факт. Получих молби от три местни мрежи, от един режисьор документалист и от предаването „В резюме“ на „Ен Би Си“. Всички искат да снимат целия процес. Не виждам проблем в това, стига да са взети съответните мерки за защита на съдебните заседатели, но се безпокоя за действията ви извън съдебната зала. Някой от вас има ли какво да каже по този въпрос?

Изчаках малко и след като никой не се обади, го направих аз.

— Ваша светлост, поради характера на това дело — втори процес по случай с двайсет и четири годишна давност — вече му е отделено прекалено голямо внимание в медиите и ще ни е трудно да изберем дванайсет души и две резерви, които не са научили за него през медийния филтър. Вече видяхме обвиняемия на първата страница на „Таймс“ и на първия ред на стадиона на „Лейкърс“. Как ще съберем безпристрастни съдебни заседатели при това положение? Медиите, не без помощта на господин Ройс, представят господин Джесъп като нещастен и преследван човек, а нямат и най-малка представа какви са доказателствата срещу него.

— Възражявам, ваша светлост — отвърна Ройс.

— Не можеш да възразиш — сопнах му се аз. — Това да не ти е съдебно заседание?!

— Ти беше адвокат, Мик. Къде отиде принципът „невинен до доказване на противното“?

— За него вече е било доказано противното.

— В процес, който Върховният съд на този щат обяви за „пародия“. На такава основа ли искаш да стъпиш?

— Виж, Клайв, аз съм адвокат и презумпцията за невинност е мярка, която се прилага в съда, а не в шоуто на Лари Кинг.

— Не сме участвали в шоуто на Лари Кинг — все още.

— Виждате ли какво имам предвид, ваша светлост? Той иска да...

— Моля ви, господа! — прекъсна ни Брайтман.

Тя изчака малко, докато се увери, че е сложила край на спора.

— Това е класическа ситуация, в която трябва да балансираме правото на обществото да бъде информирано с мерките, които ще ни гарантират непредубедени съдебни заседатели, безпрепятствен процес и справедлив резултат.

— Но ние не можем да забраним на медиите да следят това дело, ваша светлост — припряно възрази Ройс. — Свободата на печата е крайъгълен камък на американската демокрация. Нещо повече, ще си позволя да насоча вниманието ви към самото съдебно решение, което позволи провеждането на повторен процес. Върховният съд установи сериозни празноти в доказателствата и порица Окръжна прокуратура за неправомерния начин, по който е обвинила моя клиент. А сега вие се готвите да забраните на медиите да следят делото, така ли?

— О, моля те — пренебрежително рече Маги. — Не става въпрос да забраним на медиите да следят каквото и да е и като оставим твоята патетична защита на свободата на печата настрана, въпросът е съвсем друг. Ти явно се опитваш да повлияеш на избора на съдебни заседатели, манипулирайки медиите преди процеса.

— Това изобщо не е вярно! — изрева Ройс. — Отзовах се на молбите на медиите, да. Но не се опитвам да влияя на нищо. Ваша светлост, това е...

Чу се силен трясък. Съдията беше грабнала чукчето от декоративния комплект и го бе стоварила силно върху бюрото.

— Хайде да се успокоим — каза Брайтман. — И да се въздържаеме от лични нападки. Както вече посочих, трябва да се стремим към златната среда. Не съм склонна да затварям устата на пресата, но ще наложа заповед за неразпространение на информация на онези участници в процеса, за които сметна, че се държат безотговорно. Засега ще оставя всеки от вас сам да определя какви са разумните и отговорни отношения с медиите. Но ви предупреждавам, че последиците от нарушение в тази област ще бъдат незабавни и може би пагубни за каузата ви. Повече предупреждения няма да има. Ако минете границата — край.

Тя замълча и зачака коментари. Никой не отговори. Съдията остави чукчето на специалната поставка до златната писалка и тонът ѝ отново стана дружелюбен.

— Добре. Мисля, че се разбрахме.

Каза, че иска да преминем към други свързани с делото въпроси, на първо място датата за процеса. Попита дали и двете страни са готови да започнат по график — след по-малко от пет седмици. Ройс отново заяви, че клиентът му не се отказва от правото си на съкратено съдебно производство.

— Защитата ще бъде готова да започне на пети април, стига обвинението да не продължи да ни върти номера с доказателствения материал.

Поклатих глава. Не можех да спечеля с този тип. Бях направил невъзможното, за да задвижа нещата с предаването на материалите, а той се опитваше да ме изкара измамник пред съдията.

— Какви номера? Ваша светлост, вече предадох на господин Ройс първия комплект документи. Но както знаете, процесът е

двустранен и обвинението още не е получило от него нищо в замяна.

— Предаде ми материалите от първия процес, съдия Брайтман, заедно със свидетелския списък от хиляда деветстотин осемдесет и шеста. Това е в разрез с духа на правилата за споделяне на информацията.

Брайтман ме погледна и видях, че Ройс е спечелил точка.

— Вярно ли е, господин Холър? — попита тя.

— Не, ваша светлост. От списъка са извадени някои имена и са добавени други. Освен това му предадох...

— Едно име — прекъсна ме Ройс. — Прибавил е само едно име, на своя следовател. Голяма работа, като че ли не знам, че следователят му може да даде показания.

— Ами това е единственото ново име, с което разполагам за момента.

Маги се включи в кавгата с пълна сила.

— Ваша светлост, обвинението е длъжно да предаде всичките си материали по делото в срок до трийсет дни преди процеса. По мои сметки дотогава остават още трийсет и пет дни. Господин Ройс се оплаква от това, че сме проявили добрата воля да му предадем материалите още преди да сме длъжни да го направим. Явно при него никоя добрина не остава ненаказана.

Съдията вдигна ръка, за да прекрати коментарите, и погледна календара, закачен на стената отляво на бюрото ѝ.

— Мисля, че госпожа Макфърсън има право. Жалбата ви е прибързана, господин Ройс. Двете страни трябва да разполагат с всички материали по делото до пети март, петък. Ако тогава възникне проблем, пак ще поговорим.

— Да, ваша светлост — хрисимо рече Ройс.

Искаше ми се да се пресегна, да вдигна ръката на Маги във въздуха и победно да я разтърся, но едва ли щеше да е уместно. И все пак се радвах, че поведохме поне с една точка пред Ройс.

След като обсъдихме още няколко рутинни досъдебни въпроса, срещата приключи и ние си тръгнахме през залата. Спрях да побъбря със секретарката на Брайтман. Не я познавах много добре, но не исках да излизам заедно с Ройс. Опасявах се, че ще си изпусна нервите, а той тъкмо това чакаше.

Когато го видях да минава през двукрилата врата в дъното, прекратих разговора и с Маги се насочихме към изхода.

— Здравата го срита по задника, Маги — похвалих я аз. — Словесно.

— Ще има значение само ако го сритаме на процеса.

— Не се бой, ще успеем. Искам да се заемеш с предаването на материалите. Действай както обикновено правите в прокуратурата. Струпай му всичко закуп. Дай му толкова много неща, че да не може да види кое е най-важното.

Тя се усмихна, обърна се и мина гърбом през вратата.

— Най-после загряваш.

— Надявам се.

— Ами Сара? Той трябва да се е досетил, че сме я намерили, и ако е умен, няма да чака да му дадем материалите. Сигурно е пратил свой човек да я търси. Лесно може да я открие. Хари го доказва.

— Нищо не можем да направим. Като стана дума за Хари, къде е той тази сутрин? — попитах аз.

— Обади ми се и каза, че трябвало да провери някои неща. Щял да се появи по-късно. Ти не отговори на въпроса ми за Сара. Какво ще...

— Кажи й, че може да я посети някой от страна на защитата, но не е длъжна да разговаря с него, ако не желае.

Излязохме в коридора и завихме наляво към асансьорите.

— Ако тя не разговаря с тях, Ройс ще се оплаче на съдията. Сара е ключовият свидетел, Мики.

— И какво от това? Съдията не може да я принуди да говори. А пък Ройс ще изгуби време за подготовка. Щом е решил да ни върти номера и ние няма да му останем длъжни. Всъщност какво ще кажеш за това? Ще включим в свидетелския списък всички затворници, с които Джесъп е лежал в една килия. Това би трябвало да ангажира следователите му за известно време.

На лицето на Маги се разля широка усмивка.

— Ти наистина влизаш в час, а?

Натикахме се в пълния асансьор. С Маги бяхме достатъчно близо един до друг, за да се целунем. Гледах я в очите, докато й отговарях:

— Защото не искам да загубя.

16.

СРЯДА, 24 ФЕВРУАРИ, 08,45 Ч.

Бош закара Мади на училище, обърна колата и потегли обратно по „Удроу Уилсън“. Подмина дома си и се насочи към мястото, което хората от квартала наричаха „горното кръстовище“ с Мълхоланд Драйв. „Мълхоланд“ и „Удроу Уилсън“ бяха дълги и лъкатушни планински пътища, които се пресичаха два пъти — в подножието и на върха на планината. Оттам и местните названия „горно“ и „долно“ кръстовище.

Хари зави надясно по Мълхоланд Драйв и продължи до пресечката с Лоръл Кениън Булевард. След това отби от пътя и набра номера на диспечера на ЗСР, който Шипли му беше дал. Сержантът се казваше Уилман и трябваше да е осведомен за всяко текущо наблюдение на Звеното. ЗСР обикновено работеше по четири-пет несвързани помежду си случаи. Всеки от тях получаваше кодово име, за да има ред и да не се налага да използват истинските имена на заподозрените по радиостанцията. Бош знаеше, че наблюдението на Джесъп е наречено операция „Ретро“, защото се отнасяше до старо дело.

— Тук Бош от „Грабежи и убийства“. Следовател съм по дело „Ретро“. Интересува ме местонахождението на заподозрения, защото се готвя да отида в едно от любимите му свърталища. Искам да се уверя, че няма да се натъкна на него.

— Изчакайте.

Диспечерът остави слушалката, за да попита по радиостанцията къде се намира Джесъп. Отговорът, който Хари чу по телефона, беше заглушен от силно пращане и той изчака сержантът да му го повтори официално.

— В момента Ретро е в пещерата — незабавно съобщи дежурният. — Предполагат, че кърти.

„В пещерата“ означаваше, че си е вкъщи.

— Значи пътят ми е свободен — отвърна Бош. — Благодаря, сержант.

— За нищо.

Хари затвори и отново потегли по „Мълхоланд“. След няколко завоя стигна до Фрайман Кениън и отби към парка. Шипли му се беше обадил рано сутринта, преди да му свърши смяната, и му съобщи, че Джесъп пак е ходил и във Франклин, и във Фрайман. Хари започваше да се измъчва от любопитство какво е намислил заподозреният, още повече че беше минал и покрай къщата на Уиндзор Булевард, в която бе живяло семейство Ланди.

Фрайман Кениън Парк беше разположен на пресечен, силно наклонен терен със стръмни пътеки, равен паркинг и наблюдателна площадка на върха, точно до „Мълхоланд“. Бош бе ходил там по служба и познаваше района. Спря така, че колата да е обърната на север, към долината Сан Фернандо. Въздухът беше чист и се разкриваше гледка чак до планината Сан Гейбриъл. Едноседмичните ужасни бури в края на януари бяха разчистили небето и смогът едва сега отново започваше да се прокрадва над долината.

След няколко минути детективът слезе до пейката, на която, по думите на Шипли, обектът беше седял двацет минути, зяпайки светлините долу. Бош седна и си погледна часовника. В единайсет имаше среща със свидетел. Оставаше му повече от час.

Престоят му на пейката не разбуди интуицията му, нито му подсказа какво е правил там заподозреният по време на честите си посещения в планинските паркове. Накрая реши да продължи по „Мълхоланд“ до Франклин Кениън.

Ала там го очакваше същото — голям природен парк на сред градския мравуняк. Бош намери зоната за пикник, която се описваше в сводките на ЗСР, но пак не успя да разбере с какво това място е привлякло Джесъп. Откри Пътеката на Блайндърман и я последва по стръмния склон, докато не го заболя краката. Върна се на паркинга, напълно озадачен от поведението на заподозрения.

На връщане мина покрай голям стар чинар, който пътеката заобикаляше. Забеляза нещо сивкаво между два оголени корена в основата му и когато се вгледа внимателно, разбра, че е восък. Някой беше палил там свещ.

Из целия парк имаше табели, забраняващи пушенето и използването на кибрит, тъй като пожарите бяха най-голямата опасност за гората. Ала някой беше палил свещ в основата на дървото.

Прииска му се да се обади на Шипли и да го попита дали Джесъп не е направил това предната нощ, но знаеше, че не бива. Наблюдателят едва беше отстъпил от нощна смяна и сигурно спеше. Щеше да почака до вечерта.

Той огледа района около дървото за още някакви следи, че Джесъп е бил там. Като че ли някакво животно наскоро си беше правило дупки под чинара, но нямаше нищо друго.

Когато стигна до началото на пътеката и навлезе в зоната за пикник, Бош видя един лесничей да наднича в кошче за боклук. Приблужи се до него и каза:

— Здравейте.

Лесничеят рязко се обърна, като държеше капака на кошчето далеч от тялото си.

— Да, господине?

— Извинявайте, не исках да ви стряскам. Аз... Разхождах се по пътеката и видях едно голямо дърво, май че е чинар. Като че ли някой е палил свещ в основата му. Чудех се...

— Къде?

— По Пътеката на Блайндърман.

— Покажете ми.

— Не ми се ще да бия пак целия път до долу. Не съм с подходящи обувки. Имам предвид голямото дърво по средата на пътеката. Сигурен съм, че ще го намерите.

— Паленето на огън в парка е забранено!

Лесничеят тръшна силно капака върху кошчето, за да подчертае думите си.

— Знам. Затова и съобщавам за случая. Но исках да ви попитам има ли нещо специално в това дърво, че някой е палил свещ там?

— Тук всяко дърво е специално. Целият парк е специален.

— Да, това ми е ясно. Бихте ли ми казали само...

— Бихте ли ми показали документ за самоличност?

— Моля?

— Документ за самоличност. Искам да видя документа ви за самоличност. Мъж с риза и вратовръзка, който се разхожда по

пътеките с „неподходящи обувки“, ми се струва малко подозрителен.

Бош поклати глава и извади служебната си карта.

— Добре, ето.

Разтвори я и я протегна към лесничея, като му остави няколко секунди да я разгледа. Междувременно видя, че на табелката на униформата му пише „Брорийн“.

— Доволен ли сте? Сега ще отговорите ли на въпросите ми, господин Брорийн?

— Разследвате ли нещо? — попита лесничеят.

— Просто отговорете на въпросите ми за дървото на оная пътека.

Бош вдигна ръка в посоката, от която идваше.

— Сега разбирате ли?

Брорийн поклати глава.

— Съжалявам, но тук сте на моя територия и аз съм длъжен да...

— Не, приятел, всъщност ти си на моя територия. Но ти благодаря за изключителната помощ. Непременно ще спомена за теб в доклада си.

Хари се обърна и тръгна към паркинга.

— Доколкото знам, в онова дърво няма нищо специално — извика подире му лесничеят. — Съвсем обикновено дърво, детектив Борш.

Бош махна с ръка, без да се обръща, и добави неграмотността към списъка с недостатъците на Брорийн.

17.

СРЯДА, 24 ФЕВРУАРИ, 14,15 Ч.

Като адвокат имах успех тогава, когато обвинението не беше подготвено за ходовете ми и те го изненадваха. Държавната машина като цяло скърцаше по рутинни релси и съдебното преследване на нарушителите на закона не правеше изключение. Като новоизпечен прокурор, бях взел тая работа присърце и се заклях да не се поддавам на удобството и опасностите на рутината. Обещах си да съм повече от готов за ходовете на Клайв Ройс Хитрия. Да ги очаквам. Да се досещам за тях дори преди него самия. И да съм като снайперист, скрит в короната на дърво — ловко да ги елиминирам един по един от разстояние.

Това обещание често ни събираше на стратегически съвещания с Маги Страшната в моя нов офис. Обект на дискусиата ни този следобед беше около какво ще бъде изградена досъдебната защита на нашия противник. Знаехме, че Ройс ще подаде молба за прекратяване на делото. Нямахме никакво съмнение. Обсъждахме основанията за тази молба. Искях да съм готов за всичко. Твърди се, че по време на война снайперистът прави засада на вражески патрул, като първо поваля командира, радиста и санитаря. Ако успее, останалите от патрула се паникьосват и се пръскат. Тъкмо това се надявах бързо да постигна, когато Ройс подаде молбата. Искях да действам светкавично и точно и с деморализиращи аргументи и отговори да покажа на обвиняемия, че е загазил. Ако подплаших Джесъп, можеше дори да не се стигне до процес. Можеше да сключим споразумение. Да се признае за виновен. А това означаваше присъда. И се равняваше на победа за нашата страна.

— Според мен един от аргументите му ще е, че обвиненията вече не са валидни без предварително изслушване — каза Маги. — Това ще му даде две възможности. Първо ще поиска съдията да прекрати делото или поне да насрочи ново изслушване.

— Но нали е отменена само присъдата? — възразих аз. — Тя е свързана с процеса, а ние ще водим нов процес. Предварителното изслушване не е оспорено.

— Тъкмо така ще отговорим ние.

— Добре, ти се заеми с това. Друго?

— Няма да изтъквам повече възможности, ако ще ми ги възлагаш за подготовка. Това е третата задача, която ми поставяш, а по мои сметки ти си поел само една.

— Добре, аз ще поема следващото, което изскочи. Давай нататък.

Маги се усмихна и ме осени, че току-що съм се натъкнал на собствената си засада. Но преди тя да успее да натисне спусъка, вратата на кабинета ми се отвори и Бош влезе, без да почука.

— Спасен в последния момент — възкликнах аз. — Какво става, Хари?

— Имам свидетел, когото, струва ми се, трябва да изслушате. Според мен ще ни свърши работа и не са го използвали на първия процес.

— Кой? — попита Маги.

— Бил Клинтън.

Не свързвах името с никой от делото, но Маги, която го познаваше в детайли, веднага събра две и две.

— Един от шофьорите на „паяк“, които са работили с Джесъп.

Бош насочи показалец към нея.

— Точно така. Навремето е работил с Джесъп в „Аардварк Тоуинг“. Сега има автосервиз на Ла Бреа Булевард до кръстовището с „Олимпик“. Казва се „Президентшъл Мотърс“.

— И с какво може да ни е полезен като свидетел? — попитах аз.

Хари посочи вратата.

— Оставих го да чака при Лорна. Поканете го и той сам ще ви обясни.

Погледнах Маги и след като не видях възражение от нейна страна, казах на Бош да доведе Клинтън. Преди да излезе, той сниши глас и ни довери, че го проверил в полицейските бази данни и бил чист. Няма криминално досие.

— Нищичко — завърши Хари. — Даже глоба за неправилно паркиране.

— Добре — отвърна бившата ми жена. — Да видим какво ще ни каже.

Бош излезе в приемната и се върна с нисък, около петдесет и пет годишен мъж, облечен в син работен панталон и риза с овална кръпка над джоба на гърдите, на която пишеше „Бил“. Не носеше очила и косата му беше грижливо сресана. Забелязах машинно масло под ноктите му, но реших, че този проблем може да се реши още преди да се е появил пред съдебните заседатели.

Хари придърпа един стол от стената и го постави в средата на стаята, с лице към бюрото ми.

— Седнете, господин Клинтън — покани го той. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

После с кимване ми предаде топката.

— Първо, господин Клинтън, благодаря ви, че се съгласихте да дойдете и да поговорите с нас.

Мъжът кимна.

— Няма проблем, в момента в сервиза няма много поръчки.

— С каква работа се занимавате в сервиза? Специализиран ли е в нещо?

— Да, в реставрация. Главно на британски коли. Триумфи, емджита, ягуари и всякакви други колекционерски марки.

— Ясно. Колко върви напоследък триумф „Ти Ар“ двеста и петдесет?

Клинтън ме изгледа, изненадан от очевидната ми запознатост с един от автомобилите, в които бе специализирал.

— Зависи в каква форма е. Миналата година купих една красавица за двайсет и пет бона. И вложих още близо дванайсет в реставрацията ѝ. Плюс много работа.

Кимнах.

— Имах такава в гимназията. Ще ми се да не я бях продавал.

— Произвеждали са ги само една година. Шейсет и осма. Което я прави истинска колекционерска рядкост.

Пак кимнах. С това изчерпвахме всичко, което знаех за тая кола. Харесвах я просто заради дървеното предно табло и гюрука. През уикендите ходех с нея до Малибу и киснех по плажовете за сърфинг, въпреки че не можех да сърфирам.

— Е, да прескочим от шейсет и осма на осемдесет и шеста, става ли?

Клинтън сви рамене.

— Съгласен.

— Ако не възразявате, госпожа Макфърсън ще си води записки.

Отново свиване на рамене.

— Тогава да започваме. Добре ли си спомняте деня, в който е убита Мелиса Ланди?

Клинтън разпери ръце.

— Ами спомням си го отлично заради случилото се. Онова момиченце беше убито и се оказа, че съм работил с оня, дето го е извършил.

— Трябва да е било много травмиращо.

— Да, държа ме известно време.

— И после ви е изхвърчало от ума, така ли?

— Не, не точно... но престанах да мисля непрекъснато за това. Отворих сервиза и така нататък.

Кимнах. Клинтън изглеждаше достатъчно искрен и честен. Добро начало. Погледнах Бош. Знаех, че е открил в свидетеля някакво зрънце, което според него е злато. Затова исках да поеме той.

— Бил — започна Хари. — Разкажи им малко за онова, което се е случвало с „Аардварк“ навремето. За западането на бизнеса.

Клинтън кимна.

— Да, ами тогава ни вървеше доста добре. Гласуваха закон, че никой не може да паркира на пресечките на „Уилшър“ без стикер за местен жител. Всички останали трябваше да ги вдигаме. Та в неделя сутрин отивахме в квартала и събирахме колите, паркирани заради църковните служби. Поне в началото. Собственик беше господин Кориш и вдигахме толкова много коли, че той назначи нов шофьор и даже почна да ни плаща за извънредно работно време. Беше голям майтап, защото в квартала работеха още две фирми и се състезавахме кой да вдигне повече коли. Все едно печелехме точки и бяхме отбор.

Клинтън погледна Бош, за да види дали разказва вярната история. Хари му кимна и му каза да продължи.

— После нещата тръгнаха на зле. На хората им дойде акълът и спряха да паркират там. Някой каза, че даже на службите ги предупреждавали: „Не паркирайте северно от «Уилшър».“ Та както

бяха прекалено много, че не можехме да се справим с тях, колите изведнъж станаха недостатъчно. Затуй господин Кориш рече, че трябвало да съкрати разходите и един от нас трябвало да си иде, а може би даже двама. Каза, че щял да следи как се справяме и да вземе решение.

— Кога ви го каза, по отношение на деня на убийството? — попита Бош.

— Беше точно преди това. Защото и тримата още бяхме на работа. Нали разбирате, той още не беше уволнил никого.

Поех разпита и го попитах как се е отразила новата заповед на конкуренцията между шофьорите.

— Ами, стана свирепо, нали разбирате. Всички бяхме приятели и после изведнъж почнахме да не се харесваме, защото искахме да си запазим работата.

— Как се работеше с Джейсън Джемс след това?

— Джемс беше абсолютен главорез.

— Напрежението ли му въздействаше?

— Да, защото беше на последно място. Господин Кориш постави специално табло, за да следим броя вдигнати коли, и той беше на последно място.

— И затова не е бил доволен.

— Не беше доволен. Стана отврат да се работи с него, ще прощавате за езика.

— Спомняте ли си как се държеше в деня на убийството?

— Малко. Както казах на детектив Бош, той почна да си заплюва улици. Например твърдеше, че цял „Уиндзор“ бил негов. „Лас Палмас“ и „Люсърн“ — също. Ей такива неща. А ние с Дерек, другия шофьор, му казахме, че няма такива правила. А той вика: „Хубаво, само се опитайте да вдигнете кола на някоя от тия улици и ще видите какво ще се случи“.

— Заплашвал ви е.

— Да, и така може да се нарече. Определено.

— Със сигурност ли си спомняте, че „Уиндзор“ е била една от улиците, за които твърдял, че са негови?

— Да, сигурен съм за „Уиндзор“.

Информацията си я биваше. Щеше да илюстрира психическото състояние на обвиняемия. Но трудно щяхме да я вкараме в протокола,

ако нямаше потвърждение от Уилбърн или Кориш. Стига да бяха още живи.

— Изпълни ли заплахата си по някакъв начин? — попита Маги.

— Не — отвърна Клинтън. — Само че това беше денят на убийството. Арестуваха го и с това се приключи. Не мога да кажа, че съм се разстроил прекалено от напускането му. После господин Кориш уволни Дерек, щото той го излъга, че нямал криминално досие. Аз останах последен. Работих там още четири години — докато спестих пари да открия сервиза.

Обичайната американска история за успеха. Изчаках да видя дали Маги има други въпроси, но нямаше. За разлика от мен.

— Господин Клинтън, преди двацет и четири години разговаряли ли сте за тези неща с полицията или прокуратурата?

Той поклати глава.

— Не точно. Тъй де, говорих с детектива, дето беше главен тогава. Той ме разпита. Обаче не са ме викали в съда или нещо подобно.

Защото тогава не са имали нужда, от теб, помислих си. Но сега ще ми потрябваш.

— Какво ви прави толкова сигурен, че Джесъп ви е отправил тази заплахата в деня на убийството?

— Просто знам, че беше оня ден. Спомням си го, защото не всеки ден арестуват за убийство човека, дето работи с теб.

Той кимна, сякаш за да подчертае думите си.

Погледнах Бош, за да видя дали пропускаме нещо. Той разбра намека и отново пое разпита.

— Бил, кажи и на тях какво е станало, когато сте били в полицейската кола с Джесъп. По пътя за „Уиндзор“.

Клинтън кимна. Лесно се поддаваше на водене и аз го приех като поредния добър признак.

— Ами те всъщност си мислеха, че е Дерек. Полицията де. Той имаше криминално досие, но излъга, че нямал, и те го разкриха. Та затуй беше главен заподозрян. Качиха го на задната седалка на едната патрулка, а нас с Джейсън — в другата.

— Казаха ли къде ви водят?

— Казаха, че имали още въпроси, затуй си помислихме, че ни карат в участъка. В колата с нас имаше двама полицаи и ги чухме да си

приказват, че щели да ни използват за разпознаване. Джейсън ги попита какво е това и те казаха, че не било голяма работа, просто им трябвали хора с гащеризони, защото искали да видят дали някакъв свидетел можел да познае Дерек.

Клинтън млькна и погледна очаквателно първо Бош, после мен и накрая — Маги.

— Какво стана после? — попитах.

— Ами първо Джейсън каза на двамата полицаи, че не можели да ни взимат просто така за някакво разпознаване. Те отговориха, че изпълнявали заповед. Та отиваме ние на „Уиндзор“ и спираме пред една къща. Ченгетата слязоха да говорят с главния детектив, който стоеше там с още неколцина. Ние с Джейсън гледахме през прозорците, ама не видяхме никакъв свидетел. После главният детектив влезе в къщата и повече не излезе. Ние не знаехме какво стана и тогава Джейсън поиска да му дам шапката си.

— Шапката ли? — изненада се Маги.

— Да, моята шапка с логото на „Доджърс“. Носех я винаги и Джейсън вика, че трябвало да я взема, защото познавал едно от ченгетата, дето стояха при къщата, когато пристигнахме. Каза, че веднъж се сбил с него заради някаква кола, която бил вдигнал, и ако оня го видел, щял да си изпати. И все повтаряше: „Дай ми шапката си“.

— И вие какво направихте? — подканих го аз.

— Ами не си помислих нищо особено, понеже не знаех онова, дето го научих после. Нали разбирате какво имам предвид? Затуй му я дадох и той си я тури. След туй, когато се върнаха да ни вземат от колата, ченгетата май не забелязаха, че сме си разменили шапката. Накараха ни да слезем и да застанем до Дерек. Стояхме там и после единия полицаи го повикаха по радиостанцията, спомням си го. Той се обърна и рече на Джейсън да си махне шапката. Той си я махна и след няколко минути всички го наобиколиха, туриха му белезници и се оказа, че не е Дерек, ами той.

Преместих поглед от Клинтън към Бош и после към Маги. По изражението ѝ видях, че историята с шапката е важна.

— И знаете ли кое е смешното? — попита автомонтърът.

— Не, кое? — обърнах се аз към него.

— Така и не си получих шапката.

Той се усмихна и аз му отвърнах.

— Е, ще трябва да ви вземем нова шапка, когато приключим с всичко. А сега ще ви задам основния въпрос. Готов ли сте да повторите под клетва всичко, което ни разказахте, на процеса срещу Джейсън Джесъп?

Клинтън се замисли за няколко секунди и кимна.

— Да, ще го направя.

Изправих се, заобиколих бюрото и му подадох ръка.

— В такъв случай май си имаме свидетел. Много ви благодаря, господин Клинтън.

Ръкувахме се, после направих знак на Бош.

— Трябваше да те попитам, Хари, това ли беше всичко?

Той също се изправи.

— Така ми се струва. Ще върна господин Клинтън в сервиза му.

— Отлично. Още веднъж ви благодаря, господин Клинтън.

Свидетелят се изправи.

— Моля, викайте ми Бил.

— Непременно, обещавам. Ще ви викаме Бил и ще ви повикаме за свидетел.

Всички се засмяха по оня фалшив начин и Бош изведе Клинтън от офиса. Върнах се и седнах зад бюрото.

— Добре, кажи сега за шапката.

— Това е страхотна връзка — отвърна Маги. — Когато разговаряхме със Сара, тя си спомни, че Клоустър се обадил по радиостанцията от спалнята на полицаите на улицата и им наредил да накарат Джесъп да си свали шапката. И тогава тя го разпознала. После Хари прегледа материалите по делото и откри списък с иззетите вещи при ареста на Джесъп. Шапката на „Доджърс“ беше в него. Още се опитваме да открием тези вещи — доста е трудно след двайсет и четири години, но може да са отишли в „Сан Куентин“. Така или иначе, даже да нямаме шапката, имаме списъка.

Кимнах. Това беше добре по много причини. Показваше, че свидетелите независимо един от друг взаимно потвърждават показанията си, хвърляше съмнение върху евентуално твърдение на защитата, че след толкова години спомените са недостоверни, и накрая, но не на последно място, изясняваше психическото състояние на обвиняемия. Джесъп е знаел, че има опасност да го разпознаят, че някой го е видял да отвлича момичето.

— Добре, хубаво — казах. — Какво мислиш за първата част, дето се конкурирали помежду си и някой щял да бъде уволнен? Даже двама.

— И това е полезен материал от психологическа гледна точка. Джесъп е бил под напрежение и не е издържал. Може би всичко е заради това. Навярно трябва да включим психолог в свидетелския списък.

Отново кимнах.

— Ти ли каза на Бош да издири и разпита Клинтън?

Тя поклати глава.

— Направил го е по своя инициатива. Бива го в тези неща.

— Знам. Само ми се иска да ми казва малко повече за намеренията си.

18.

ЧЕТВЪРТЪК, 25 ФЕВРУАРИ, 11,00 Ч.

Рейчъл Уолинг поиска да се срещнат в един от стъклените небостъргачи в центъра. Бош отиде на адреса и се качи с асансьора на трийсет и четвъртия етаж. Вратата на адвокатската кантора „Франко, Бекера & Ицурис“ беше заключена и той трябваше да почука. Рейчъл му отвори веднага и го покани в луксозен офис, в който нямаше нито адвокати, нито чиновници. Тя го заведе в заседателната зала на фирмата. На голяма овална маса детективът видя кашона с папките, който ѝ бе дал предната седмица. Влязоха и той отиде до френските прозорци, които гледаха към града.

Не си спомняше да се е качвал толкова нависоко в центъра. Разкриваше се гледка чак до Доджър Стейдиъм и дори още по-нататък. Той потърси с очи Дирекция на полицията и видя облицованата със стъкло сграда до редакцията на „Лос Анджелис Таймс“. После плъзна поглед към Ехо Парк и си спомни деня, в който бяха там с Рейчъл Уолинг. Тогава бяха един екип, в повече от едно отношение. Но сега това му се струваше много отдавна.

— Какво е това място? — попита Бош, още загледан навън. — Къде са всички?

— Няма никого. Използвахме го само като декор в едно разследване на пране на пари. Затова е празно. Половината от тази сграда е празна. Заради кризата. По-рано офисът е бил на истинска адвокатска кантора, която фалирала. Ние просто го взехме под наем. Управата е доволна от държавните субсидии.

— От какво са прали пари? От дрога? Или оръжие?

— Знаеш, че не мога да ти кажа, Хари. Сигурно ще прочетеш за това след няколко месеца.

Той кимна, спомняйки си името на вратата. „Франко, Бекера & Ицурис“: ФБР. Хитро.

— Чудя се дали управата ще съобщи на следващите наематели, че офисът е използван от Бюрото за залавяне на опасни престъпници.

Може да се появят техни приятели.

Рейчъл не отговори, просто го покани на масата. Той се настани и хубаво я огледа, докато сядаше насреща му. Носеше косата си спусната, нещо необичайно. Беше я виждал така, но не и на работа. Тъмните къдри обрамчваха лицето ѝ и насочваха вниманието към тъмните ѝ очи.

— Хладилникът на кантората е празен, иначе щях да ти предложа нещо за пиене.

— Няма нужда.

Тя отвори кашона и започна да вади папките.

— Много съм ти признателен за това, Рейчъл — каза Бош. — Надявам се, че не съм смутил живота ти прекалено много.

— Работата — не. Беше ми приятно. Но ти, Хари, твоето завръщане смущава живота ми.

Не беше очаквал това.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам приятел и му разказах за теб. За теорията за единствения куршум и всичко останало. И той не остана доволен, че си губя вечерите, за да работя за теб.

Бош не знаеше как да ѝ отговори. Онова, което Рейчъл Уолинг казваше, винаги криеше по-дълбок смисъл. И той нямаше представа дали в думите ѝ сега няма нещо повече.

— Съжалявам — отвърна той накрая. — Каза ли му, че е чисто служебно, че просто искам професионалното ти мнение? Че съм се обърнал към теб, защото ти имам доверие и си най-добрата в тази област?

— Той знае, че съм най-добрата, но това няма значение. Хайде да приключваме.

Тя разтвори една от папките.

— Бившата ми жена е мъртва — рече Бош. — Убиха я миналата година в Хонконг.

Не беше сигурен защо ѝ го казва. Тя вдигна рязко поглед и Хари разбра, че не е знаела.

— Господи, ужасно съжалявам.

Бош само кимна. Реши да ѝ спести подробностите.

— Ами дъщеря ти?

— Сега живее при мен. Добре се справя, но ѝ е много тежко. Оттогава минаха само четири месеца.

Тя кимна, изглеждаше много смутена от казаното.

— А ти? — попита след малко. — Предполагам, че ти е било много трудно.

Той пак кимна, не можеше да измисли подходящите думи. Дъщеря му вече присъстваше изцяло в живота му, но на ужасна цена. Осъзна, че е повдигнал въпроса, а не може да говори за това.

— Виж, много е странно — продължи детективът. — Не знам защо ти го казах. Ти спомена за единствения куршум и си спомних, че съм ти казвал за нея. Може да си поговорим за това някой друг път. Ако искаш, разбира се. А сега да се върнем към делото. Съгласна?

— Да, естествено. Просто си мислех за дъщеря ти. Да изгуби майка си и после да се наложи да се премести толкова далече от дома си... Знам, че при теб ще ѝ е добре, но... това е голяма промяна.

— Да, но казват, че децата са издръжливи, и е така. Тя вече има много приятели и се справя добре в училище. И за двама ни промяната беше огромна, но мисля, че тя ще го преодолее.

— А ти как ще го преодолееш?

Бош я погледна в очите за миг, преди да отговори:

— Вече го преодолях. Дъщеря ми е при мен — тя е най-хубавото нещо в живота ми.

— Това е чудесно, Хари.

— Да.

Рейчъл откъсна поглед от него и продължи да вади папките и снимките от кашона. Изведнъж се преобрази и стана делова — профайлър от ФБР, готов да докладва откритията си. Бош бръкна в джоба си и извади бележника си, поставен в сгъваем кожен калъф с детективската значка на корицата. Разтвори го и се приготви да записва.

— Ще започна със снимките — рече тя.

— Добре.

Уолинг нареди на масата пред него четири снимки на трупа на Мелиса Ланди в контейнера. Под тях сложи още две фотографии от аутопсията. Бош никога не бе успявал да гледа спокойно снимки на мъртви деца. А тези тук бяха особено мъчителни. Той дълго се взира в тях, преди да осъзнае, че свиването под лъжичката му се дължи най-

вече на факта, че детето е било намерено в боклукчийски контейнер. Изхвърлянето на момичето приличаше на послание относно жертвата и оскърбление за нейните близки.

— Контейнерът — каза Хари. — Смяташ, че е избран като послание.

Уолинг не отговори веднага, сякаш за пръв път обмисляше тази възможност.

— Всъщност подхождам от друга гледна точка. Мисля, че решението е било почти спонтанно. Не е било планирано. Трябвало е да се избави от трупа незабелязано и да не намерят момиченцето веднага. Знаел е, че зад кинотеатъра има контейнер, и го е използвал. Така се е случило. Не е послание.

Бош кимна. Наведе се напред и си записа да попита Клинтън за контейнера. „Ел Рей“ се намираше в Уилшърския коридор, в който бяха работили шофьорите от „Аардварк“. Сигурно знаеха за него.

— Извинявай, нямах намерение да тръгвам в грешната посока — каза той, докато пишеше.

— Няма проблем. Започвам със снимките на момичето, защото смятам, че това престъпление може да не е разтълкувано вярно от самото начало.

— Не е разтълкувано вярно ли?

— Да, изглежда тогавашните следователи са възприели местопрестъплението буквално и са го сметнали за резултат от плана на заподозрения. С други думи, че Джесъп е отвлякъл момичето с намерението да го удуши и захвърли в контейнера. За това свидетелства характеристиката на престъплението, пратена във ФБР и калифорнийското министерство на правосъдието, за сравнение с други подобни.

Тя разтвори една папка и извади дългата характеристика и съпътстващите я формуляри, подготвени от главния следовател преди двайсет и четири години.

— Детектив Клоустър търсел подобни престъпления, които евентуално да свърже с Джесъп. Не се натъкнал на нищо и с това се приключило.

Бош беше изучавал няколко дни материалите по делото и знаеше всичко това, но не я прекъсна, защото предчувстваше, че ще го наведе на нови заключения. Тъкмо в това се състоеше красотата на

нейното изкуство. Нямахше значение, че във ФБР не го признаваха и не използваха максимално способностите ѝ. Той винаги щеше да го прави.

— Мисля, че това престъпление още отначало е изтълкувано грешно. Прибави факта, че навремето базата данни явно не е била толкова развита и всеобхватна като сега. Посоката е била тотално сбъркана и нищо чудно, че са стигнали до задънена улица.

Хари кимна и си записа нещо.

— И ти си се опитала да направиш нова характеристика, така ли? — попита той.

— Доколкото можах. И отправната точка е точно тук. На снимките. Разгледай травмите ѝ.

Бош се наведе към първия ред фотографии. Не видя никакви наранявания. Момичето просто беше хвърлено в почти пълния контейнер. В кинотеатъра сигурно бяха изграждали някакви декори или просто бяха правили ремонт, защото в контейнера имаше главно строителни отпадъци. Стърготини, кофи от боя, парчета нарязано и натрошено дърво. Облицовъчни материали и разкъсани найлони. Мелиса Ланди лежеше по гръб в един от ъглите на контейнера. Нито по нея, нито по роклята ѝ имаше кръв.

— Какви травми имаш предвид? — попита той.

Уолинг се изправи, за да се надвеси над масата, и посочи с химикалката си петната по шията на жертвата.

— Травмите по шията ѝ — поясни тя. — Ако се вгледаш внимателно, ще видиш овална синина отдясно. От другата страна има симетрично, но по-голямо петно. Това показва, че е удушена с една ръка.

Докато говореше, Рейчъл илюстрираше думите си с химикалката.

— Палецът тук отдясно, четирите пръста от ляво. С една ръка. Добре, а защо с една ръка?

Тя седна на мястото си. Бош също се отпусна назад в стола си. Фактът, че Мелиса е била удушена с една ръка, не го изненадваше. Това фигурираше в характеристиката на убийството, изготвена от Клоустър.

— Преди двайсет и четири години се е предполагало, че Джемсъл е удушил момичето с дясната си ръка, докато е мастурбирал с лявата. Тази версия се основава само на едно нещо — на спермата по роклята

на жертвата. Тя е оставена от човек със същата кръвна група като Джесъп и затова са решили, че е негова. Следиш ли логиката ми?

— Да, давай нататък.

— Добре, ето какъв е проблемът. Вече ни е известно, че спермата не е от Джесъп. Следователно основната характеристика или версия за престъплението от осемдесет и шеста е погрешна. Това се доказва и от факта, че Джесъп е десняк, ако се съди по почерка му. Експериментално е доказано, че при десняците мастурбирането почти винаги се извършва с водещата ръка.

— И са правили такива научни експерименти?!

— Да, колкото и да е странно. Аз определено се изненадах, когато се поразрових из мрежата.

— Знаех си, че му има нещо на тоя интернет.

Тя се усмихна. Изобщо не личеше да се притеснява от темата на дискусиата им. Беше свършила цялата тази работа само за един ден.

— Всичко са изследвали, даже с коя ръка хората си бършат задниците. Всъщност това е изключително занимателно четиво. Въпросът обаче е, че следователите са сбъркали още отначало. Това убийство не е извършено по време на сексуален акт. Ще ти покажа още няколко снимки.

Уолинг се пресегна към масата, събра всички фотографии на куп и ги премести встрани. После подреди на тяхно място други, показващи вътрешността на „паяка“, шофиран от Джесъп в деня на убийството. Колата дори си имаше име, отпечатано с шаблон върху предното табло.

— Добре, та въпросния ден Джесъп карал Матилда — продължи Рейчъл.

Бош разгледа трите нови снимки. В кабината на „паяка“ цареше идеален ред. На таблото грижливо бяха поставени наръч карти — по онова време още не бяха използвали навигационни системи — и малко плюшено животно, навярно фирменият мравояд на „Аардварк“^[1], предназначен за закачване на огледалото. В поставката на централната конзола имаше голяма чаша с газирана напитка от „Севън-Илевън“. Стикерът на жабката гласеше: „Екс или секс — никой не се вози безплатно“.

С помощта на вярната си химикалка Уолинг ограда нещо на една от снимките — полицейска радиостанция, монтирана под таблото.

— Някой замислял ли се е какво означава това?

Той сви рамене.

— Не знам за осемдесет и шеста. Какво значи сега?

— Ами Джесъп е работел в „Аардварк“, фирма за извозване на неправилно паркирани коли, лицензирана от общината. Няколкото такива компании са се конкурирали. Шофьорите са подслушвали полицията и са научавали за катастрофи и нарушения. Така са имали предимство пред конкуренцията, нали разбираш? Само че всички „паяци“ са имали такива радиостанции и всички шофьори са ги слушали, за да имат предимство едни пред други.

— Ясно. Какво значи това?

— Нека първо да помислим за отвличането. От свидетелските показания и всичко останало е съвсем ясно, че това престъпление не е грижливо и търпеливо планирано. Извършено е импулсивно. Знаели са го още отначало. След малко може подробно да обсъдим мотивите, но за момента е достатъчно да кажем, че нещо неудържимо е подтикнало Джесъп да действа.

— Струва ми се, че знам нещо за мотивите — рече Бош.

— Добре, нямам търпение да го чуя. Но засега ще приемем, че някакво вътрешно напрежение е накарало Джесъп да действа импулсивно и той е отвлякъл Мелиса. Качил я е в „паяка“ и е потеглил. Очевидно не е знаел, че сестра ѝ се крие в храстите и ще вдигне тревога. Затова отвлича жертвата и тръгва, но след няколко минути чува по радиостанцията в колата полицейското съобщение за похищението. Това го връща в реалността и го кара да осъзнае ситуацията, в която се намира. Изобщо не си е представял, че всичко ще се развие толкова бързо. Донякъде идва на себе си. Наясно е, че трябва да се откаже от плана си, за да се спаси. Трябва да убие момичето, за да го елиминира като свидетел, и после да скрие тялото, за да не бъде арестуван.

Хари кимна. Разбираше версията ѝ.

— Искаш да кажеш, че не е възнамерявал да извърши такова престъпление.

— Точно така. Отказал се е от първоначалния си план.

— И когато се е обърнал към Бюрото, Клоствър не е търсел каквото трябва.

— Точно така.

— Но дали наистина е имал план? Ти самата току-що каза, че престъплението е извършено импулсивно. Джемс е видял възможност и се е възползвал от нея в рамките на секунди. Що за план може да е имал?

— Всъщност е повече от вероятно да е имал сложен и подробен план. Такива убийци имат парафилия — готов сценарий за идеалното психосексуално преживяване. Фантазират си го в най-малки подробности. И както можеш да очакваш, това често включва мъчения и убийство. Парафилията е част от ежедневието им измислен живот и се стига до момента, в който желанието става подтик, а подтиктът се превръща в импулс за действие. Когато пресекат тази граница и започнат да действат, отвличането на жертвата може да е абсолютно неподготвено и импровизирано, но не и самото убийство. И нещастната жертва попада в сценария, който убиецът безброй пъти е разигравал във фантазиите си.

Бош погледна бележника си и установи, че е престанал да си води записки.

— Добре, но ти казваш, че в нашия случай не е станало така. Той се отказал от плана си. Чул е съобщението за отвличането по радиостанцията и то го е изтръгнало от фантазията и го е върнало в действителността. Разбрал е, че може би са близо до него. Убил е момичето и го е изхвърлил с надеждата, че няма да го заловят.

— Точно така. И както ти току-що отбеляза, когато следователите са се опитали да сравнят елементи от това убийство с други престъпления, по същество са сравнявали ябълки с портокали. Не са открили нищо подобно и са решили, че това е еднократно убийство с импулсивен характер. Аз не смятам така.

Хари вдигна поглед от снимките към Рейчъл.

— Смяташ, че го е правил и преди.

— Идеята, че го е правил и преди, е много съблазнителна. Няма да се изненадам, ако установиш, че е замесен и в други отвличания.

— Оттогава са минали повече от двайсет и четири години.

— Знам. И тъй като Джемс не е бил свързан с неразкрити убийства, сигурно се касае за изчезнали и избягали от дома си деца. Случаи, в които не е било открито местопрестъпление. Момичета, които така и не са намерени.

Бош се сети за среднощните посещения на Джесъп в парковете по Мълхоланд Драйв. Може би вече знаеше защо е палил свещ в основата на дървото.

После го прониза още по-смайваща и страшна мисъл.

— Смяташ ли, че такъв човек може да използва онези престъпления отпреди толкова години, за да подхранва фантазиите си сега?

— Разбира се. Той е бил в затвора, имал ли е друг избор?

Обзе го усещане за неотложност. Неотложност, която вървеше заедно с все по-голяма увереност, че не си имат работа с изолирано убийство. Ако версията на Уолинг се оказеше вярна, а той нямаше причини да се съмнява в това, Джесъп беше рецидивист. И макар че го бяха затворили на топло за двацет и четири години, сега отново вилнееше из града. Не след дълго щеше да се поддаде на напрежението и неустоимите желания, които вече го бяха тласкали към импулсивни действия.

Бош бързо взе решение — следващия път, когато Джесъп се поддадеше на напрежението и го обземеше непреодолимо желание да убива, той щеше да е там, за да го унищожи.

Погледът му се фокусира и той видя, че Уолинг го гледа странно.

— Благодаря ти за всичко, Рейчъл — каза накрая. — Струва ми се, че трябва да вървя.

[1] Aardvark — вид южно-африкански мравояд (англ.). — Б.пр. ↑

19.

ЧЕТВЪРТЪК, 4 МАРТ, 09,00 Ч.

Това щеше да е обикновено заседание за решаване на досъдебни процедурни въпроси, но залата се пръскаше по шевовете. Адски много зяпачи и журналисти, както и доста адвокати. С Маги седяхме на масата на обвинението и за пореден път преглеждахме аргументите си. Всички въпроси пред съдия Брайтман вече бяха поставени и документирани. Сега Нейна светлост щеше да отправи още питания и да съобщи решенията си. Обземаше ме все по-силно безпокойство. Всички искания на Клайв Ройс бяха съвсем рутинни и с Маги бяхме представили солидни отговори. Бяхме готови да ги подкрепим и устно, но такова заседание можеше да крие и изненади. Неведнъж бях сварвал обвинението неподготвено тъкмо в такива случаи. А понякога делото може да бъде спечелено или изгубено още преди процесът да е започнал, с решение, взето на такова заседание.

Отпуснах се в стола и се озърнах назад, после бързо огледах залата. Усмяхнах се престорено на един познат адвокат в галерията и отново се обърнах към Маги.

— Къде е Бош?

— Съмнявам се, че ще дойде.

— Защо? Последната седмица никакъв го няма.

— Работи по нещо. Вчера ми се обади и попита дали трябва да присъства. Отговорих му, че няма нужда.

— Дано да работи по нещо, свързано с Джесъп.

— Каза, че било свързано. Скоро щял да ни го съобщи.

— Много мило от негова страна. Процесът започва след четири седмици.

Зачудих се защо Бош се е обадил на нея, а не на мен — главния обвинител. Осъзнах, че съм ядосан и на двамата.

— Виж, не знам какво се е случило между вас по време на малкото ви пътуване до Порт Таунсенд, но той трябваше да се обади на мен.

Маги поклати глава, сякаш разговаряше с капризно дете.

— Не се тревожи, той знае, че ти си главният обвинител. Сигурно смята, че си прекалено зает, за да те информира ежедневно какво прави. И ще забравя какво каза за Порт Таунсенд. Само този път. Ако направиш още един такъв намек, ще си имаме сериозен проблем.

— Добре, извинявай. Просто...

Вниманието ми бе привлечено от Джесъп, който седеше отгътък пътеката, на масата на защитата, заедно с Ройс. Зяпаше ме с ехидна усмивчица и разбрах, че е наблюдавал двама ни с Маги. Може би даже ни беше подслушвал.

— Извини ме за малко — казах й аз, изправих се и се приближих до тях.

Наведох се към него.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Джесъп?

— Не разговаряй с клиента ми, Мик — намеси се Ройс, преди Джесъп да успее да каже нещо. — Ако искаш да го попиташ нещо, питай мен.

Джесъп пак се усмихна, окуражен от защитния ход на адвокатата си.

— Я си сядай на мястото — изсумтя той. — Нямам какво да ти кажа.

Ройс го хвана за ръката, за да го накара да млъкне.

— Аз ще се оправя с това. Ти кротувай.

— Той ме заплаши. Трябва да се оплачеш на съдията.

— Казах кротувай, аз ще се оправя с него.

Джесъп скръсти ръце и се отпусна назад.

— Проблем ли има, Мик? — попита британецът.

— Не, няма проблем. Просто не ми харесва да ме зяпа.

Върнах се на масата на обвинението, като се ядосвах на себе си. Не биваше да си изпускам нервите. Седнах и погледнах към камерата, поставена в ложата на съдебните заседатели. Съдия Брайтман беше одобрила заснемането на процеса и заседанията преди него, но само с една камера, която трябваше да снабдява с материал всички канали и мрежи.

След няколко минути съдията зае мястото си и призова залата за тишина. Едно по едно прегледахме исканията на защитата и повечето решения бяха в наша полза, без да се налага да излагаме още много

аргументи. Най-важно беше рутинното искане за прекратяване на процеса по липса на доказателства, което съдията отхвърли почти без коментар. Когато Ройс поиска да бъде изслушан, тя отговори, че няма нужда да обсъждаме повече въпроса. Това сериозно порицание ужасно ми хареса, макар външно да се преструвах, че всичко е рутинно и досадно.

Единственото решение, което съдията пожела да дискутираме подробно, беше ексцентричното искане на Ройс да бъде позволено на клиента му да използва грим по време на процеса, за да скрие татуировките на шията и пръстите си. Всички татуировки били направени в затвора, където бил хвърлен несправедливо за двацет и четири години. Според адвокатата те можело да настроят враждебно съдебните заседатели. Неговият клиент възнамерявал да ги скрие с фон дьо тен и Ройс искаше да се забрани на обвинението да повдига този въпрос пред заседателите.

— Трябва да призная, че за пръв път се сблъскам с такова искане — каза съдията. — Склонна съм да го удовлетвори и да забраня на обвинението да привлича вниманието към татуировките, но виждам, че то е възразило срещу искането с аргумента, че съдържа недостатъчно информация за съдържанието и историята на тези татуировки. Бихте ли хвърлили светлина по въпроса, господин Ройс?

Адвокатът се изправи и се обърна към съда от мястото си. Аз погледнах натам и вперих очи в ръцете на Джесъп. Знаех, че Ройс се безпокои най-вече за татуировките по кокалчетата на пръстите на клиента му. Шията му можеше почти изцяло да се скрие под яката на ризата, каквато той несъмнено щеше да носи на процеса. Дланите му обаче винаги щяха да са на показ. На четирите кокалчета на едната му ръка и на трите на другата с мастило бяха татуирани буквите Е-Б-Е-Т-Е-С-Е и Ройс знаеше, че ще се погрижа съдебните заседатели да ги прочетат. Това обстоятелство навярно беше главният проблем със свидетелските показания на Джесъп, защото британецът знаеше, че ще измисля как волно или „неволно“ посланието на татуировката да стигне до заседателите.

— Ваша светлост, позицията на защитата е, че тези татуировки са били нанесени върху тялото на господин Джесъп, докато несправедливо е бил в затвора, и са плод на това мъчително преживяване. Затворът е опасно място и затворниците взимат мерки, за

да се защитят. Понякога това става и с помощта на татуировки, които целят да уплашат другите или да покажат връзка, каквато затворникът може да няма. Определено няма да е от полза съдебните заседатели да ги видят и затова молим за разбиране. Това, бих могъл да добавя, е само тактика от страна на обвинението да отложи процеса и защитата твърдо настоява на решението си да не забавя правосъдието.

Маги бързо се изправи. Тя беше отговорила на това искане и трябваше да го поеме в съда.

— Ваша светлост, може ли да бъде изслушана във връзка с обвинението на защитата?

— Един момент, госпожо Макфърсън, първо искам да бъде изслушана аз. Господин Ройс, бихте ли обяснили последното си твърдение?

Адвокатът учтиво се поклони.

— Да, разбира се, съдия Брайтман. Обвиняемият вече се подлага на процедури за отстраняване на татуировките. Но те изискват време и няма да приключат до процеса. Като възразява срещу нашето искане господин Джесъп да използва грим, обвинението се опитва да отложи процеса до завършването на тези процедури. Това всъщност е опит да ни се отнеме правото на съкратено съдебно производство, от което защитата още от първия ден заяви, че не се отказва, за ужас на обвинението.

Съдията насочи поглед към Маги Страшната. Беше неин ред.

— Ваша светлост, защитата лъже. Обвинението нито веднъж не е искало отлагане, нито се е противопоставяло на искането на защитата за съкратен процес. Всъщност обвинението е готово за процес. Тъй че това твърдение е странно и аз възразявам срещу него. В действителност обвинението възразява срещу искането да бъде позволено на обвиняемия да се дегизира. Съдебният процес е търсене на истината и разрешението обвиняемият да използва грим, за да скрие кой е всъщност, ще бъде оскърбление пред лицето на истината. Благодаря ви, ваша светлост.

— Ваша светлост, може ли да отговоря? — моментално попита Ройс.

Брайтман не отговори веднага, тъй като записваше нещо от заявлението на Маги.

— Не е необходимо, господин Ройс — отвърна тя накрая. — Ще издам решение по това искане и ще позволя на господин Джесъп да скрие татуировките си. Ако реши да даде показания в своя защита, обвинението няма да повдига този въпрос пред него в присъствието на съдебните заседатели.

— Благодаря ви, ваша светлост — каза Маги.

Тя седна, без да прояви външни признаци на разочарование. Просто поредното решение сред много други, повечето от които бяха в полза на обвинението. Тази загуба можеше да се смята за нищожна, в най-лошия случай.

— Добре — продължи съдията. — Мисля, че изчерпахме всичко. Нещо друго?

— Да, ваша светлост — отново скочи от мястото си Ройс. — Защитата би желала да подаде ново искане.

Той излезе иззад масата и занесе копия от документа първо на съдията и после на нас, като даде отделни екземпляри на мен и Маги. Искането се състоеше само от една страница. Бившата ми жена четеше светкавично, умение, което генетично беше предала на нашата дъщеря — Хейли четеше по две книги на седмица, освен домашните си.

— Това са пълни глупости — прошепна тя още преди да съм успял да прочета заглавието.

Обаче бързо я настигнах. Ройс включваше нов адвокат в екипа на защитата и това щеше да отстрани Маги от обвинението поради конфликт на интереси. Новият адвокат се казваше Дейвид Бел.

Тя бързо се завъртя и огледа залата. Последвах примера ѝ и видях Дейвид Бел да седи в края на втория ред. Познавах го, защото го бях виждал с нея през месеците след развода ни. Веднъж отидох в нейния апартамент да взема дъщеря си и той ми отвори вратата.

Маги се обърна напред и понечи да се изправи, но аз поставих ръка на рамото ѝ и я спрях.

— Аз ще отговоря.

— Не, почакай — настойчиво прошепна тя. — Искай десетминутно прекъсване. Трябва да го обсъдим.

— Точно това щях да направя.

Изправих се и се обърнах към съдията.

— Ваша светлост, както и вие, ние току-що получихме този документ. Можем да го вземем със себе си и да предадем отговора в

писмен вид, но предпочитаме да го оспорим веднага. Ако съдът ни даде кратка почивка, мисля, че ще бъдем готови да отговорим.

— Петнайсет минути стигат ли ви, господин Холър? Имам друго дело и мога да се заема с него, след което ще продължим с вас.

— Благодаря ви, ваша светлост.

Това означаваше, че трябва да освободим местата си, докато другият прокурор заседава със съдията. Преместихме папките си и лаптопа на Маги в края на масата, станахме и се запътихме към задната врата на залата. Когато минавахме покрай Бел, той вдигна ръка, за да привлече вниманието ѝ, но тя го подмина.

— Искаш ли да се качим горе? — попита ме Маги на излизане. Предлагаше да отидем в канцелариите на Окръжна прокуратура.

— Няма време да чакаме асансьора.

— Може да се качим по стълбището. Само три етажа са.

Минахме през вратата на затвореното стълбище, но аз я хванах за ръката и казах:

— И тук става. Казвай какво ще правим с Бел.

— Това са пълни глупости. Той през живота си не се е занимавал с наказателно дело, камо ли с убийство.

— Да, ти не би повторила грешката си. Маги остро ме изгледа.

— Това пък какво означава?

— Нищо, тъпа шега. Да не се отклоняваме.

Тя беше скръстила ръце на гърдите си.

— По-коварен ход не съм виждала. Ройс иска да ме отстрани от делото, затова се обръща към Бел. А Бел... не мога да повярвам, че ще ми причини такова нещо.

— Да бе, сигурно и той ще намаже от гърнето със злато в края на дъгата^[1]. Може би трябваше да предвидим, че се задава нещо от този род.

И аз бях използвал тази защитна тактика, но не и толкова очевиден. Ако съдията или прокурорът не ти харесват, един от начините да ги разкараш, е да включиш в екипа си човек, който е в конфликт на интереси с тях. Понеже конституцията гарантира на обвиняемия правото сам да избере защитниците си, обикновено от процеса се дисквалифицират съдията или прокурорът. Много хитър ход от страна на Ройс.

— Разбираш какво прави той, нали? — каза Маги. — Мъчи се да те изолира. Наясно е, че съм единственият човек, на когото можеш да се довериш като помощник, и се опитва да те лиши от него. Знае, че без мен ще изгубиш.

— Много ти благодаря за вярата ти в мен.

— Знаеш какво искам да кажа. Ти никога не си бил обвинител. Аз съм тук, за да ти помагам в това. Ако ме изхвърли от масата, кого ще вземеш? На кого можеш да имаш доверие?

Кимнах. Имаше право.

— Добре, излагай фактите. Колко време живяхте с Бел?

— С него ли? Не сме живели заедно. Излизахме за кратко преди седем години. Не повече от два месеца и ако каже нещо друго, значи е лъжец.

— В какво е конфликтът, в това, че сте имали връзка, или има нещо друго, което си направила или казала? Нещо, което той знае.

— Няма нищо. Излизахме и просто не се получи.

— Кой кого остави?

Тя замълча за миг и заби поглед в пода.

— Той мен.

Кимнах.

— Ето го конфликтът. Може да заяви, че му имаш зъб.

— Отхвърлена жена, това ли? Пълни глупости. Вие мъжете сте...

— Почакай, Маги. Почакай. Само казвам, че това е техният аргумент, а не че съм съгласен с него. Всъщност искам...

Вратата към стълбището се отвори и прокурорът, който беше заел нашето място на масата, влезе и тръгна нагоре. Погледнах си часовника. Бяха минали само осем минути.

— Тя отиде в кабинета си — осведоми ни той, докато минаваше покрай нас. — Спокойно.

— Благодаря.

Изчаках да чуя стъпките му на следващата площадка, преди да продължа, вече по-тихо.

— Добре, как да го предотвратя?

— Кажете на съдията, че това е очевиден опит за саботиране на обвинението. Наели са нов адвокат по една-единствена причина — защото е имал връзка с мен. А не заради някакви специфични умения, с които ще допринесе за защитата.

Кимнах.

— Добре. Друго?

— Не знам. Не се сещам... било е отдавна, без силна емоционална привързаност, без отражение върху професионалната преценка и поведение.

— Да, да, да... ами Бел? Той знае ли нещо, за което трябва да внимавам?

Тя ме погледна така, сякаш бях предател.

— Маги, трябва да знам, за да няма още изненади, разбираш ли?

— Добре, няма нищо. Той наистина трябва съвсем да е закъсал, че да взима пари само за да ме отстрани от делото.

— Не се бой, тая игра се играе от двама. Да вървим.

Върнахме се в залата и на минаване през портала кимнах на секретарката да повика съдията от кабинета ѝ. Вместо да отида на масата на обвинението, се насочих към защитата, където бяха Ройс и неговият клиент. Сега Дейвид Бел седеше от другата страна на Джесъп. Надвесих се над рамото на Ройс и прошепнах достатъчно високо, за да ме чуе обвиняемият.

— Клайв, когато съдията излезе, ще ти дам възможност да оттеглиш това искане. Ако не го направиш, първо ще те изложи пред камерата и този момент ще е дигитално запечатан завинаги. И второ, онова предложение за освобождаване и обезщетение, което направих на клиента ти миналата седмица, е оттеглено. Окончателно.

Видях, че веждите на Джесъп се повдигат няколко сантиметра. Не беше чувал за никакво предложение, свързано с пари и свобода. Не беше чувал, защото аз не бях правил такова. Обаче сега Ройс трябваше да го убеди, че не е скрил нищо от него. Много му здраве.

Британецът се усмихна така, като че ли беше много доволен от реакцията ми. Отпусна се нехайно назад и хвърли писалката, която държеше, върху бележника си. Позлатен „Монблан“. Не биваше да се отнася така с нея.

— Мислиш си, че ще постигнеш нещо, а, Мик? Е, чуй какво ще ти кажа. Няма да оттегля искането и ми се струва, че ако ми беше направил предложение за освобождаване и обезщетение, щях да си спомням.

Добре, беше изобличил блъфа ми. И все пак му оставаше да убеди клиента си. Видях, че съдията излиза от кабинета си и изкачва

трите стъпала към катедрата. Използвах оставащото ми време, за да прошепна за последно на Ройс:

— Колкото и да си платил на Бел, хвърлил си си парите на вятъра.

Отидох на масата на обвинението и останах прав. Брайтман призова за тишина.

— Добре, продължаваме с „Калифорния срещу Джесъп“. Господин Холър, ще отговорите ли на последното искане на обвиняемия, или ще представите отговора си в писмен вид?

— Ваша светлост, обвинението би желало да отговори веднага на... това искане.

— Добре тогава, давайте.

Опитах се да събера достатъчно възмущение в гласа си.

— Ваша светлост, и аз съм доста циничен, обаче трябва да кажа, че съм изненадан от тактиката на защитата с това искане. Това всъщност не е никакво искане, а просто опит за саботиране на съдебната система чрез лишаване на Народа на Кали...

— Ваша светлост — прекъсна ме Ройс, като скочи от мястото си. — Категорично възразявам срещу очернянето на моята репутация, което господин Холър прави за протокола и пред медиите. Това не е нищо повече от...

— Господин Ройс, ще имате възможност за реплика, след като господин Холър отговори на вашето искане. Седнете, моля.

— Да, ваша светлост.

Той седна и аз се опитах да си спомня докъде бях стигнал.

— Продължавайте, господин Холър.

— Да, ваша светлост. Както знаете, във вторник обвинението предаде всички доказателствени материали на защитата. Това, което получихте току-що, е изключително коварен ход, замислен от господин Ройс, след като е осъзнал срещу какво ще се изправи на процеса. Мислел си е, че обвинението ще се препъне в това дело. Сега вече знае, че няма да е така.

— Но какво общо има това с новото искане, господин Холър? — нетърпеливо попита съдията.

— Има много общо. Чували ли сте за „купуване“ на съдия? Е, господин Ройс прави опит за „купуване“ на прокурор. От доказателствените материали е разбрал, че Маргарет Макфърсън е

може би най-важният член на прокурорския екип. Вместо да атакува доказателствата в съда, той се мъчи да нанесе коварен удар на обвинението, като разцепва екипа, събрал тези доказателства. До процеса остават само четири седмици, а господин Ройс прави ход, насочен срещу моята помощничка. Наел е адвокат, който изобщо няма опит в наказателното право, да не споменавам, че не е участвал в процес за убийство. Защо ще го прави, ваша светлост, освен за да скалъпи този мним конфликт на интереси?

— Ваша светлост?

Ройс отново беше на крака.

— Господин Ройс, казах ви, че ще получите възможност — отвърна съдията. Предупреждението съвсем ясно се долавяше в гласа ѝ.

— Но, ваша светлост, аз не мога...

— Сядайте.

Той се подчини и Брайтман отново насочи вниманието си към мен.

— Ваша светлост, това е циничен ход, направен от отчаян адвокат. Позволявам си да се надявам, че няма да му позволите да подкопае устоите на конституцията.

Бяхме като скачени съдове, аз седнах — а Ройс моментално се изправи.

— Един момент, господин Ройс — вдигна ръка съдията и му даде знак да се върне на мястото си. — Искам да поговоря с господин Бел.

Сега дойде ред на Бел да стане. Той беше добре облечен, с пясъчноруса коса и червендалесто лице, но виждах страха в очите му. Независимо дали той се беше обърнал към Ройс, или Ройс — към него, ставаше ясно, че не е очаквал да се изправи пред съдията и да дава обяснения.

— Господин Бел, не съм имала удоволствието да ви видя да практикувате в моята зала. С наказателно право ли се занимавате?

— Хм, не, госпожо, обикновено не. Аз съм адвокат, участвал съм в над трийсет процеса. Разбирам си от работата в съда, ваша светлост.

— Браво. Колко от тези процеси са били за убийство?

Стана ми смешно, докато наблюдавах как онова, което бях привел в движение, набира собствена инерция. Ройс изглеждаше покрусен, планът му се пръскаше на парченца като скъпа ваза.

— Сам по себе си, нито един не беше процес за убийство. Но няколко бяха за неумишлено причиняване на смърт.

— Не е същото. В колко наказателни процеса сте участвали, господин Бел?

— В нито един, ваша светлост.

— С какво ще допринесете за защитата на господин Джесъп?

— Ваша светлост, аз имам извънредно богат съдебен опит, но не мисля, че биографията ми има някакво значение. Господин Джесъп има право сам да избира защитниците си и...

— Какъв точно е конфликтът на интереси между вас и госпожа Макфърсън?

На лицето на Бел се изписа озадачено изражение.

— Разбрахте ли въпроса? — попита съдията.

— Да, ваша светлост, конфликтът се състои в това, че имахме интимна връзка, а сега ще бъдем противници в процеса.

— Били ли сте женени?

— Не, ваша светлост.

— Кога сте имали интимна връзка и колко е продължила тя?

— Преди седем години и продължи около три месеца.

— Оттогава поддържахте ли сте контакт с нея?

Бел вдигна очи към тавана, като че ли търсеше отговора там. Маги се наведе и зашепна в ухото ми.

— Не, ваша светлост — отвърна Бел.

Исправих се.

— Ваша светлост, в интерес на пълното изясняване на истината, ще добавя, че за последните седем години господин Бел е пратил на госпожа Макфърсън една коледна картичка. Тя не му е отговорила.

В залата се разнесе приглушен смях. Съдията не обърна внимание и погледна нещо на катедрата пред себе си. Като че ли беше чула достатъчно.

— В какво се състои конфликтът на интереси, за който се тревожите, господин Бел?

— Хм, ваша светлост, малко ми е трудно да говоря на открито заседание, обаче аз прекъснах връзката с госпожа Макфърсън и се безпокоя, че от нейна страна може да е останала известна враждебност. Ето това е конфликтът.

Съдията нямаше да се върже на това и всички в залата го знаеха. Започваше да става неловко даже да гледаш.

— Госпожо Макфърсън — каза Брайтман.

Маги отмести стола си назад и се изправи.

— Изпитвате ли враждебност към господин Бел?

— Не, ваша светлост, поне до днес. Занимавах се с по-приятни неща.

Когато копието на Маги улучи целта, отново чух тих кикот от редовете зад мен.

— Благодаря, госпожо Макфърсън — отвърна съдията. — Можете да седнете. Вие също, господин Бел.

Той облекчено се стовари на стола си. Съдията се наведе напред и заговори делово по микрофона.

— Искането се отхвърля.

Ройс незабавно скочи на крака.

— Ваша светлост, аз не бях изслушан преди вашето решение.

— Искането беше ваше, господин Ройс.

— Но бих желал да отговоря на някои от нещата, които каза господин Холър...

— Господин Ройс, вече издадох решението си. Не виждам необходимост от повече обсъждания. А вие?

Той разбра, че поражението му може да стане още по-тежко, и преустанови опитите си.

— Благодаря, ваша светлост.

Британецът седна. Съдията прекрати заседанието ние си събрахме нещата и се насочихме към задната врата. Но не толкова бързо, колкото Ройс. Той, клиентът му и набеденият му колега си плюха на петите, все едно ще изпуснат последния влак в петък вечер. И този път Ройс не си направи труда да спре пред залата, за да попріказва с медиите.

— Благодаря, че ме защити — усмихна ми се Маги, когато стигнахме при асансьорите.

Свих рамене.

— Ти сама се защити. Сериозно ли говореше, когато каза, че след Бел си се заела с по-приятни неща?

— Определено по-приятни от него.

Погледнах я, но не успях да открия по-дълбок смисъл в думите ѝ. Вратата на асансьора се отвори и ние се озовахме пред Хари Бош, който тъкмо се канеше да излезе от кабината.

[1] Мястото, където леприконите от ирландската митология крият съкровищата си. — Б.пр. ↑

20.

ЧЕТВЪРТЪК, 4 МАРТ, 10,40 Ч.

Бош излезе от асансьора и за малко да се сблъска с Холър и Макфърсън.

— Свърши ли? — попита той.

— Пропусна го — отвърна Холър.

Детективът бързо се обърна и удари едно от гумените уплътнения на вратата, преди да се е затворила.

— Слизате ли?

— Такива са намеренията ни. — Гласът на Холър не скриваше яда му. — Мислех, че няма да идваш на заседанието.

— Нямаше. Дойдох да ви взема.

Спуснаха се с асансьора и Хари ги убеди да повървят с него до Дирекция на полицията. Регистрира ги като посетители и тримата се качиха на петия етаж, където се намираше отдел „Грабежи и убийства“.

— За пръв път идвам тук — отбеляза Макфърсън. — Тихо е като в застрахователна фирма.

— Да, с преместването изгубихме доста от стария си чар — отвърна Бош.

Дирекцията беше в новата сграда едва от шест месеца. Тя беше някак тиха и стерилна. На повечето ѝ обитатели, включително на Бош, им липсваше старият „Паркър Сентър“, въпреки че беше съвсем порутен.

— Имам самостоятелно помещение ей там — посочи той вратата в отсрещния край на помещението.

Отключи я и влязоха в просторен кабинет с голяма заседателна маса в средата. Едната стена беше стъклена и гледаше към общото помещение, но Бош спусна и затвори щорите. На срещуположната стена висеше голяма бяла дъска с един ред снимки отгоре и множество бележки под всяка от тях. На всички фотографии имаше момичета.

— Работя по това цяла седмица без прекъсване — осведоми ги той. — Сигурно сте се чудили къде съм изчезнал, затова реших, че е време да ви покажа какво съм открил.

Макфърсън спря на няколко крачки от вратата и се вгледа в снимките с присвити очи, разкривайки на Бош суетата си. Имаше нужда от очила, но той не я бе виждал да носи такива.

Холър отиде до масата, на която бяха оставени няколко кутии с архивни дела. Издърпа бавно един стол и седна.

— Маги — покани я детективът. — Защо не седнеш?

Макфърсън най-последно се откъсна от трансa си и седна в края на масата.

— Дали е това, което си мисля? — попита тя. — Всички приличат на Мелиса Ланди.

— Хайде първо да ви изложи нещата и вие сами ще направите заключения — рече Бош.

Той заобиколи масата, за да отиде при дъската. Застана с гръб към нея и започна разказа си:

— Имам една приятелка, бивш профайлър. Не...

— Къде е работила? — прекъсна го Холър.

— Във ФБР, но какво значение има? Не познавам по-добър специалист от нея. Затова скоро след като се включих в тая история, я помолих неофициално да прегледа материалите по делото и тя го направи. Стигна до заключението, че през осемдесет и шеста тотално са сбъркали в интерпретацията на случая. Там, където тогавашните следователи са видели импулсивно престъпление, тя откри нещо друго. Накратко, откри признаци, че убиецът на Мелиса Ланди може да е убивал и преди това.

— Уф, почна се — отново го прекъсна Холър.

— Виж бе, човек, не разбирам защо се държиш така — ядоса се Бош. — Ти ме привлече като следовател в тая работа и аз я разследвам. Защо не ме оставиш да ти разкажа каквото знам? После прави каквото щеш. Ако решиш, че е вярно, действай нататък. Ако не, майната му. Аз ще съм си свършил работата, като съм привлякъл вниманието ти към това.

— Никак не се държа, Хари. Просто разсъждавам на глас. За всички неща, които могат да усложнят един съдебен процес. Да усложнят споделянето на доказателствения материал със защитата.

Ясно ли ти е, че всичко, което ни разказваш сега, трябва моментално да бъде предадено и на Ройс?

— Само ако възнамеряваш да го използваш.

— Какво?

— Мислех, че знаеш правилата за доказателствения материал по-добре от мен.

— Знам правилата. Защо ни доведе тук за тоя цирк, щом смяташ, че не бива да го използваме?

— Защо просто не го оставиш да ни разкаже историята? — намеси се Макфърсън. — И тогава може би ще разберем.

— Добре де, давай — отстъпи Холър. — И без това казах само „почна се“, което, струва ми се, е доста широко разпространена фраза, изразяваща изненада и неочаквана промяна на посоката. И толкова. Продължавай, Хари. Моля те.

Бош хвърли поглед към дъската, после отново се обърна към двучленната си публика.

— Та моята приятелка смята, че Джейсън Джесъп е убивал и преди да убие Мелиса Ланди и най-вероятно е успявал да скрие причастността си към тези предишни престъпления.

— И ти си започнал да търсиш — предположи Макфърсън.

— Да. Спомняте ли си първия следовател, Клостър? И него си го бивало. И той е търсил подобни случаи. Само че въз основа на грешна характеристика. Имали са спермата по роклята, удушаването и трупа, изхвърлен на достъпно място. С това характеристиката се изчерпвала и въпреки че търсил, не открил аналогични убийства или поне случаи, свързани с неговия. Край на историята, край на търсенето. Решили, че Джесъп е действал само този път, че е изключително неорганизиран и небрежен и затова е бил заловен.

Хари се обърна и посочи снимките на дъската зад него.

— Затова аз подходих по друг начин. Започнах да търся момичета, които са обявени за изчезнали и не са намерени. Тук включих както похищенията, така и случаите на бягство от дома. Джесъп е от окръг Ривърсайд, затова разширих зоната на търсене до окръзите Ривърсайд и Лос Анджелис. Понеже Джесъп е арестуван на двайсет и четири години, аз се върнах до времето, когато е бил на осемнайсет, и установих границите на търсене от хиляда деветстотин и осемдесета до осемдесет и шеста. Що се отнася до профила на

жертвите, заложих на бели момичета на възраст от дванайсет до осемнайсет години.

— Защо чак до осемнайсет? — учуди се Макфърсън. — Нашата жертва е била дванайсетгодишна.

— Рейчъл каза... моята приятелка де... тя каза, че понякога тези хора стигат до собствената си възрастова група. Научават се да убиват и после започват да избират жертвите си според своите парафилии. Парафилия е...

— Знам какво е — прекъсна го Маги. — Сам ли свърши всичко това? Или тази Рейчъл ти помогна?

— Не, тя работи само по профила. Малко ми помогна моят партньор, докато събирахме цялата информация. Обаче беше трудно, понеже не се пазят всички данни, особено в случаите на бягство от дома, и много са унищожени. Повечето такива дела от онова време липсват.

— Не са ли ги дигитализирали? — попита Макфърсън.

Бош поклати глава.

— Не и в окръг Лос Анджелис. При преминаването към компютризирани архиви са определили приоритети и са въвеждали данни за тежките престъпления. Нито един случай на бягство, освен ако е имало вероятност за отвлечане. В окръг Ривърсайд не е така. Там имат по-малко случаи, затова са дигитализирали всичко. Тъй или иначе за шестте години от интересувания ни период в двата окръга открихме двайсет и девет случая. Всички са неприключени следствия. Изчезнали момичета, които не са се завърнали у дома. Събрахме каквито данни успяхме да открием и повечето не съответстваха на профила заради свидетелски показания или други проблеми. Но не можах да изключа тези осем.

Хари се обърна към дъската и погледна снимките на осем усмихнати момичета. Всичките отдавна изчезнали.

— Не твърдя, че Джесъп има нещо общо с изчезването на което и да е от тия момичета, но е възможно. Както Маги вече отбеляза, всички те си приличат, както помежду си, така и с Мелиса Ланди. И между другото, приликата се отнася и за физическия тип. Разликите в теглото им са в рамките на четири килограма и половина, а във височината — пет сантиметра.

Бош се обърна към публиката си и видя, че Макфърсън и Холър се взират във фотографиите като хипнотизирани.

— Под всяка снимка съм написал конкретните данни — поясни той. — Физическо описание, дата и място на изчезване, основните неща.

— Джесъп познавал ли е някоя от тях? — попита Холър. — Свързан ли е по някакъв начин с която и да е от тях?

Това беше най-важното, Бош го знаеше.

— Няма нищо категорично... Искам да кажа, че още нищо не съм открил — призна той. — Най-близката връзка е с това момиче.

Детективът отново се обърна и посочи най-лявата снимка.

— Първото момиче. Валъри Шликтър. Изчезнала през хиляда деветстотин осемдесет и първа от същия квартал в Ривърсайд, в който израснал Джесъп. Той е бил на деветнайсет, тя — на седемнайсет. И двамата са учили в Ривърсайдската гимназия, но понеже той напуснал, преди да завърши, явно не са се засекли там. Тъй или иначе тя се води избягала от дома си, защото имала семейни проблеми. Живеела само с майка си и брат си и един ден, около месец след завършването на гимназията, изчезнала. Разследването така и не надхвърлило категорията „изчезнала личност“, главно заради възрастта ѝ. Навършвала осемнайсет след месец. Всъщност изобщо не бих го нарекъл „разследване“. В общи линии просто чакали да видят дали ще се върне. Не дочакали.

— И нищо друго?

Бош се обърна и погледна Холър.

— Това е засега.

— Тогава споделянето на доказателствения материал не е проблем. Тук няма нищо. Джесъп не е свързан с което и да е от тези момичета. Най-близката връзка, която имаш, е с това момиче от Ривърсайд, което е пет години по-голямо от Мелиса Ланди. Цялата работа ми се струва малко неправдоподобна.

На Хари му стори, че долавя нотки на облекчение в гласа на Холър.

— Е, всичко това си има и друга страна — отвърна той, отиде при кутиите в края на масата и извади една папка. После се върна и я сложи на масата пред Макфърсън.

— Както знаете, поставихме Джесъп под наблюдение още от самото му освобождаване.

Маги разтвори папката и видя наръч снимки на обвиняемия с размери 20 на 25 сантиметра. Очевидно бяха направени по време на наблюдението.

— Оказа се, че той няма установен режим, затова го следят денонощно. И скоро стана ясно, че Джесъп води два поразително различни живота. Публичен, за пред медиите, в така нареченото му пътуване към свободата. От усмивки пред камерите и ядене на хамбургери до сърфиране на Венис Бийч за телевизиите.

— Да, това ни е известно — рече Холър. — И в голямата си част е дирижирано от неговия адвокат.

— После идва частният му живот — продължи Бош. — Обиколки по барове, вечерни разходки и среднощни посещения.

— Къде? — попита Макфърсън.

Хари стигна до последното си нагледно помагало — карта на планината Санта Моника. Разгъна я на масата пред тях и каза:

— От освобождаването му насам Джесъп девет пъти е напускал апартамента си във Венис и посред нощ е отивал с колата си на „Мълхоланд“. Оттам е посещавал един-два парка на нощ. Франклин Кениън му е любимият. Ходил е там шест пъти. Но е бил няколко пъти и в Стоун Кениън, Ръниън Кениън и на площадката във Фрайман Кениън.

— И какво е правил там? — погледна го Маги.

— Ами, първо, това са обществени паркове, които са затворени след залез-слънце — поясни Бош. — Затова му се налага да се вмъква вътре. Става дума за два-три часа през нощта. Влиза и просто седи там. Общува с нещо. Два пъти е палил свещи. Винаги на едни и същи места във всеки парк. Обикновено на пътека или под дърво. Нямаме снимки, понеже е много тъмно и не можем да рискуваме да се приближим. Тази седмица няколко пъти ходих с хората от ЗСР и го наблюдавах. Като че ли просто медитира.

Хари ограда четирите парка на картата. Всички се намираха до „Мълхоланд“, близо един до друг.

— Разговарял ли си с твоята профайлърка за това? — попита Холър.

— Да, и тя е на същото мнение като мен — че той посещава гробове. Общува с мъртвите... с жертвите си.

— О, божичко... — изпъшка Мики.

— Да — каза Бош.

Последва дълго мълчание, докато Холър и Макфърсън обмисляха последиците от разследването на детектива.

— Хари, някой копал ли е на тези места? — наруши тишината Маги.

— Не още. Не искахме да се юрнем там с лопати, защото той все се връща на местата. Ще разбере, че става нещо, а засега не бива да го подплашваме.

— Ясно. Ами...

— Кучета, издирващи трупове. Да, вчера са ги завели там под прикритие. Ние...

— Какво значи „куче под прикритие“? — прекъсна го Холър.

Бош избухна в смях и това донякъде разпръсна напрежението в стаята.

— Исках да кажа, че имаме две такива кучета и ги закарахме с цивилни коли. Водеха ги цивилни детективи. Все едно някой си разхожда кучето, обаче и това е проблем, защото по тези пътеки в парка е забранено за кучета. Тъй или иначе направихме каквото можахме. Обадох се в ЗСР, за да се уверя, че Джесъп не е в района на „Мълхоланд“. Беше на сърфинг.

— И? — нетърпеливо се обади Макфърсън.

— Тези кучета просто лягат на земята, когато уловят миризма на човешки леш. Уж можели да я усетят през пласта почва даже след сто години. Както и да е, на три от четирите места, на които е ходил Джесъп, кучетата не реагираха. Но едното куче легна на четвъртото място.

Макфърсън рязко се завъртя на стола си и погледна Холър. Той отговори на погледа ѝ, все едно водеха безмълвен разговор.

— Трябва да отбележа, че точно това куче в миналото е грешало — тоест, давало е фалшива положителна реакция — в около една трета от случаите — добави Хари. — Другото куче не е реагирало на същото място.

— Страхотно — отвърна Холър. — И какво ни говори това?

— Ами затова ви повиках — каза Бош. — Достигнахме момента, в който може би трябва да започнем да копаем. Поне на онова място. Но така рискуваме Джесъп да разбере и да се сети, че го следим. Ако започнем да копаем и открием човешки останки, разполагаме ли с достатъчно улики, за да обвиним него?

Макфърсън се наведе напред, докато Холър се отпусна на облегалката на стола си, очевидно отстъпвайки й думата.

— Не виждам правен проблем с копането — заяви тя накрая. — Паркът е обществена собственост и нищо не ти го забранява. Няма нужда от съдебна заповед. Но сигурен ли си, че искаш да го направиш сега, въз основа на реакцията на куче, което в много случаи греша? Или да изчакаме края на процеса?

— Или може би даже по време на процеса — прибави Холър.

— Вторият въпрос е по-сложен — продължи Макфърсън. — Да речем, че на едно или дори на всички тези места са заровени човешки останки. Да, поведението на Джесъп изглежда предполага, че знае какво има под земята на местата, на които ходи нощем. Но това доказва ли вината му? Едва ли. Бихме могли да му предявим обвинения, но той е в състояние да се защити достатъчно добре въз основа на това, което знаем засега. Съгласен ли си, Майкъл?

Холър се наведе напред и кимна.

— Да речем, че започнеш да копаяш и откриеш останките на едно от тези момичета. Даже да потвърдиш самоличността му — а това остава под въпрос, — няма да имаш достатъчно доказателства, свързващи смъртта му с Джесъп. Разполагаш само с гузния му спомен за мястото на заравяне. Това е от изключително значение, но дали е достатъчно за съда? Не знам. Струва ми се, че в този случай предпочитам да съм на мястото на защитата. Според мен Маги е права, той може да се защити и да обясни откъде знае за тия места. Може да измисли чучело, някой друг, който е извършил убийствата и му е разказал за тях или го е принудил да участва в заравянето. Джесъп е лежал двацет и четири години в затвора. С колко други затворници се е срещал? Хиляди? Десетки хиляди? Колко от тях са били убийци? Може да прехвърли цялата тази работа на някой от тях, да каже, че е чул в затвора за тия места и е решил да иде там, за да се помоли за душите на жертвите. Може да си съчини какво ли не.

Той отново поклати глава.

— Заключение е, че има много начини да се защити от такова обвинение. Без вещественно доказателство, което да го свърже с убийствата, без свидетел, мисля, че ще си имаш проблем.

— В гробовете може да има такова вещественно доказателство — каза Бош.

— Възможно е, но ако няма? — възрази Холър. — Не се знае. Може също да изтръгнеш признание от Джесъп, но се съмнявам и в това.

По-нататък пое Макфърсън.

— Майкъл спомена за голямата въпросителна — останките. Могат ли да бъдат идентифицирани? Ще успеем ли да установим откога са в земята? Не забравяй, Джесъп има желязно алиби за последните двайсет и четири години. Ако изровиш купчина кости и не можем да кажем със сигурност, че са лежали там поне от осемдесет и шеста, Джесъп ще се измъкне.

Холър се изправи, отиде до дъската и взе един маркер от полицата под нея. Избра свободно място и начерта два кръга един до друг.

— Ето с какво разполагаме засега. Това е нашето дело, а това е цялата тая работа, която ни описваш. Двете са съвсем отделни неща. Имаме делото и предстоящия процес, а после твоето ново разследване. Когато са отделни, всичко е наред. Твоето разследване няма връзка с нашия процес, тъй че можем да оставим двата кръга отделени. Разбираш ли?

— Естествено — потвърди Бош.

Холър взе гъбата от полицата и изтри двата кръга от дъската. После нарисова нови два, които се пресичаха.

— А ако сега идеш там, започнеш да копаяш и откриеш кости? Ето какво ще се случи. Нашите два кръга се застъпват. И тогава твоята история става наша и трябва да я разкрием на защитата и на целия свят.

Макфърсън кимна в знак на съгласие.

— Тогава какво да правим? — попита детективът. — Да се откажем ли?

— Не, няма да се отказваме — отвърна Мики. — Просто ще внимаваме кръговете да останат отделени. Знаеш ли каква е най-добрата стратегия за съдебен процес според всеобщото мнение? Води

го просто и тъпо. Затова нека не усложняваме нещата. Хайде да оставим кръговете отделени, да спечелим процеса и да турим тоя тип в затвора за убийството на Мелиса Ланди. После ще се качим на „Мълхоланд“ с лопатите.

— Да го пратим.

— Моля?

— Да го пратим в затвора.

— Както кажеш, професоре.

Бош премести поглед от пресичащите се кръгове на Холър към лицата на снимките. Инстинктът му подсказваше, че поне някои от тези момичета не са пораснали, че лежат в земята и са заровени там от Джейсън Джесъп. Беше му противна мисълта да останат в пръстта дори само още един ден, но знаеше, че ще трябва да почакаат.

— Добре — реши той накрая. — Ще работя отделно по този случай. Засега. Обаче в новия профил има още нещо, което трябва да знаете.

— Най-после падна и втората обувка — рече Макфърсън. — Давай.

— Моята приятелка каза, че убиец като Джесъп не се променя в затвора. Тъмната материя вътре не изчезва. Остава си там. Чака. Като рак. И реагира на външно напрежение.

— Значи пак ще убие — заключи Маги.

Бош кимна бавно.

— Може да посещава гробовете на някогашните си жертви само докато не изпита потребност от... ново вдъхновение. А ако се почувства под напрежение, има голяма вероятност да извърши нещо в тази посока още по-скоро.

— В такъв случай трябва да сме готови — заяви Холър. — Аз го пуснах на свобода. Ако имаш някакви съмнения, че сте в състояние да го следите постоянно, искам да ги чуя.

— Нямам никакви съмнения — отвърна Хари. — Ако Джесъп направи ход, ще го пипнем.

— Кога ще излизаш пак с групата от ЗСР? — попита Макфърсън.

— Когато имам възможност. Но дъщеря ми е при мен, така че остават нощите, през които спи при приятелката си, или когато успея да намеря някой да остане с нея.

— Искам и аз да дойда веднъж.

— Защо?

— Искам да видя истинския Джесъп. Не онзи от вестниците и телевизията.

— Ами...

— Какво?

— Виж, в групата няма жени и постоянно са в движение с тоя тип. Няма почивки за тоалетна. Пикаят в бутилки.

— Не се безпокой, Хари, мисля, че ще се справя.

— Тогава ще го уредя.

21.

ПЕТЪК, 19 МАРТ, 10,50 Ч.

Погледнах си часовника, когато чух Маги да поздравява Лорна в приемната. Тя влезе в кабинета и остави чантата си на своето бюро — една от ония тънки и модерни италиански кожени папки за лаптоп, каквато в никакъв случай не би си купила сама. Прекалено скъпа, прекалено червена. Искаше ми се да знам кой ѝ я е подарил. Искаше ми се да знам много неща, които никога нямаше да ми каже.

Произходът на червеното ѝ куфарче обаче беше най-малката ми грижа. След тринайсет дни щяхме да започнем избора на съдебни заседатели за процеса срещу Джесъп, а Клайв Ройс най-после бе нанесъл най-могъщия си досъдебен удар. Беше дебел два и половина сантиметра и в момента лежеше на бюрото пред мен.

— Къде беше? — попитах аз с раздразнение. — Търсих те по мобилния, но не ми отговори.

Тя се приближи до бюрото ми и си придърпа стол.

— По-скоро ти къде беше?

Погледнах настолния си календар и не видях нищо в квадратчето за деня.

— За какво говориш?

— Телефонът ми беше изключен, защото присъствах на тържеството за награждаване на отличниците в училището на Хейли. Там не обичат да звънят джиясеми, докато връчват наградите на децата.

— Уф, мамка му!

Беше ми казала и ме бе подсетила с имейл. Аз го разпечатах и го закачих на хладилника. Обаче не го записах в настолния си календар, нито в телефона. Бях се издънил.

— Трябваше да присъстваш, Холър. Щеше да се гордееш с нея.

— Знам, знам. Прецаках се.

— Нищо, ще имаш други възможности. Да се прецакаш или да се гордееш.

Болезнен удар. Щеше да е по-добре, ако ме беше сдъвкала, както обикновено. Пасивно-агресивният подход винаги те засяга по-силно и тя сигурно го знаеше.

— Другия път ще дойда. Обещавам.

Маги не каза нищо саркастично от рода на „Естествено, Холър“ или „Това вече съм го чувала“. И кой знае защо ми стана още по-кофти. Тя просто мина към работата.

— Какво е това? — кимна към документа пред мен.

— Това е последният отпор на Клайв Ройс. Най-добрият. Искане за изключване на показанията на Сара Ан Глисън.

— И естествено го подава петък следобед, три седмици преди процеса.

— По-скоро седемнайсет дни.

— Моя грешка. Какво пише?

Завъртях документа и го плъзнах по бюрото към нея. Беше прихванат с голям черен кламер.

— Работил е по това още отначало, защото знае, че делото се свежда до нея. Тя е главният ни свидетел и без нея всичките ни аргументи губят значение. Даже космите в „паяка“ са косвено доказателство. Ако я отстрани, обвинението ни отива по дяволите.

— Ясно ми е. Но как се опитва да се избави от нея?

Маги запрелиства страниците.

— Искането е получено в девет и е дълго осемдесет и шест страници, тъй че нямах време да го смеля изцяло. Но има два аспекта. Оспорва първоначалното идентифициране на Джесъп, когато Сара е била малка. Според него цялото разпознаване било организирано тенденциозно. И...

— Това вече беше оспорено, съдията прие нашите аргументи и потвърди решението си след възражението на защитата. Той само губи времето на съда.

— Този път има нещо ново. Помниш, че Клоустър е болен от Алцхаймер и не става за свидетел. Не може да ни разкаже за следствието и не е в състояние да се защити. И сега Ройс твърди, че Клоустър е казал на Сара кого да разпознае. Че ѝ е посочил Джесъп.

— И как се аргументира? Нали в стаята са били само Сара и Клоустър?

— Не знам. Няма аргументация, но предполагам, че импровизира около обаждането по радиостанцията, когато Клостър наредил да накарат Джесъп да си свали шапката.

— Това няма значение. Организирали са разпознаването, за да видят дали Сара ще идентифицира Дерек Уилбърн, другия шофьор. Всякакви твърдения, че детективът после ѝ е казал да посочи Джесъп, са абсурдни. Разпознаването е било абсолютно неочаквано, но естествено и убедително. Няма защо да се безпокоим. Ще го оборим и без Клостър.

Знаех, че е права, но всъщност първото оспорване не ме смущаваше толкова.

— Това е само встъпителният му залп — продължих. — И е нищо в сравнение с втората част. Ройс иска да изключи всичките ѝ показания на основание на ненадеждна памет. Изложил е цялата история на нейната наркозависимост, едва ли не чак до последното кристалче метамфетамин, което е изпушила. Приложил е данните за арестите и присъдите ѝ, свидетели разказват подробно как е взимала наркотици, за безразборните ѝ полови контакти и за вярата ѝ в някакви си „извънтелесни преживявания“ — предполагам, че е забравила да ви спомене за това в Порт Таунсенд. И отгоре на всичко е привлякъл специалисти по загуба на паметта и създаване на фалшива памет в резултат от метамфетаминова зависимост. Та, в заключение, знаеш ли какво постига той? Не ни оставя никакъв изход.

Маги не отговори — преглеждаше обобщението в края на искането.

— Той има следователи и тук, и в Сан Франциско — добавих аз. — Всичко е много подробно и изчерпателно, Магс. И знаеш ли какво? Той дори още не е ходил в Порт Таунсенд да разговаря с нея. Пише, че било излишно, понеже нямало значение какво ще каже тя сега. Не можело да се разчита на показанията ѝ.

— Той ще има свои експерти, ние пък ще повикаме наши — спокойно отговори Маги. — Очаквахме този ход и аз вече съм подготвила нашите. В най-лошия случай можем да превърнем всичко това в празни приказки. Знаеш го.

— Експертите са съвсем малка част от проблема.

— Ще се оправим — настоя тя. — Погледни тези свидетели. Бившите ѝ мъже и гаджета. Виждам, че Ройс не си е направил труда да

включи данните за техните арести. Много удобно. Всички те също са наркомани. Ще ги изкараме сводници и педофили, които я мразят, защото ги е оставила в калта, след като се е избавила от своята зависимост. Омъжила се е за първия на осемнайсет, а той бил на двайсет и девет. Тя ни разказа. С удоволствие ще го разпитам пред съдията. Всъщност смятам, че се тревожиш прекалено, Холър. Можем да го оборим. Можем да го накараме да призове някои от тези така наречени свидетели и да ги изритаме до един от свидетелската скамейка. Обаче си прав за едно. Това е последният отпор на Клайв Ройс. Най-добрият. Само че не е достатъчно добър.

Поклатих глава. Маги виждаше само онова, което е на хартия и което можем да блокираме или парираме със собствените си саби. Убягваше ѝ ненаписаното.

— Виж, става дума за Сара. Той знае, че съдията няма да иска да отреже главната ни свидетелка. Знае, че ще се справим с това. Обаче предупреждава Брайтман на какво ще подложи Сара, ако тя седне на свидетелската скамейка. Ройс ще извади целия ѝ живот, и най-малката гадна подробност — всяка лула, която е изпушила, всяка пишка, която е лапала, — а тя ще трябва да седи там и да го изтърпи. А после той ще извади някой доктор, която ще покаже на екрана снимки на втечен мозък и ще заяви, че това са последиците от метамфетамина. Искаме ли да я подложим на всичко това? Достатъчно силна ли е, за да издържи? Може би трябва да отидем при Ройс и да му предложим споразумение, да се задоволим с излежаното от Джесъп време и даже да му дадем някакво обезщетение. Нещо, с което ще се примирят всички.

Маги удари с документите по бюрото.

— Ти майтапиш ли се? От това тук ли си се уплашил?

— Не съм се уплашил. Просто съм реалист. Аз не съм ходил в Порт Таунсенд. Нямам представа дали онази жена ще издържи. А и винаги можем да опитаме втори път със случаите, по които работи Бош.

Тя се отпусна назад в стола си.

— Няма гаранция, че от другите случаи ще излезе нещо. Трябва да заложим всичко на това дело, Холър. Мога пак да отида при Сара и да ѝ поддържа ръката. Ще ѝ обясня малко повече какво да очаква. Ще я подготвя. Тя вече разбра, че няма да е приятно.

— Меко казано.

— Мисля, че е достатъчно силна. Струва ми се, че даже се нуждае от това. Нали разбираш, да го изкара навън, да изкупи греховете си. Става дума за изкупление, Майкъл. Това ти е познато.

Задълго се вгледахме един в друг.

— Така или иначе смятам, че тя ще е много силна и съдебните заседатели ще го видят — наруши мълчанието Маги. — Сара е борец. Всички обичат борците.

Кимнах.

— Бива те да убеждаваш, Магс. Това е дарба. И двамата знаем, че ти трябваше да си главен обвинител.

— Благодаря, че го казваш.

— Добре, иди при нея и я подготви. Може би другата седмица. Дотогава би трябвало вече да има график за свидетелите, тъй че ще ѝ кажеш кога ще я повикаме.

— Ясно.

— Между другото, какви са плановете ти за уикенда? Трябва да напишем отговор на това нещо.

Посочих искането на защитата.

— Ами Хари най-после уреди да отида с групата от ЗСР утре вечер. И той ще дойде — май дъщеря му ще ношува при приятелка. Иначе съм свободна.

— Защо ти е да губиш толкова време да наблюдаваш Джесъп? Полицията се справя с това достатъчно добре.

— Както вече казах, искам да видя Джесъп, когато си мисли, че не го вижда никой. Щях да ти предложа да дойдеш, но Хейли ще е при теб.

— Не бих си губил времето. Но би ли дала на Бош копие от това искане? Ще трябва да провери някои от тези свидетели и техните показания. Не всички бяха включени в материалите, които Ройс ни предаде.

— Да, хитро го изигра. Не ги включи в свидетелския списък, докато не се появиха тук. Ако съдията отхвърли искането и заяви, че съдебните заседатели сами ще решат дали да вярват на показанията на Глисьн, той ще излезе с нов свидетелски списък и ще каже, добре, трябва да изкарам тези хора пред съдебните заседатели, за да свидетелстват за достоверността на нейните показания.

— И тя ще трябва да го приеме, иначе ще влезе в противоречие със собственото си решение. Клайв Хитрия. Той си знае работата.

— Както и да е, ще занеса копие на Хари, но мисля, че той още се занимава със старите случаи.

— Няма значение. Процесът е най-важен. Трябва ни пълната биография на тези хора. Ти ли ще се разбереш с него, или аз да го направя?

Когато си поделихме задълженията преди процеса, оставих на Маги подготовката на свидетелите на защитата. Всички, освен Джесъп. Ако дадеше показания, щеше да е мой.

— Аз ще поговоря с него — отвърна тя.

После смръщи чело. Познавах този навик.

— Какво има?

— Нищо. Просто мисля как да го оспорим. Предлагам да подадем досъдебно искане с цел да ограничим Ройс по отношение на дискредитиращите неща. Въз основа на това, че фактите от живота ѝ след убийството на сестра ѝ нямат отношение към достоверността на показанията ѝ, ако разпознаването на Джесъп сега съответства на направеното в миналото.

Поклатих глава.

— Ако бях на мястото на Ройс, щях да възразя, че нарушаваш гарантираното от шестата поправка право на клиента ми да подложи на кръстосан разпит своя обвинител. Съдията може да ограничи някои от нещата, ако се повтарят, обаче не разчитай, че ще забрани всичко.

Маги сви устни, знаеше, че съм прав.

— Все пак си струва да опитаме — добавих. — Всичко си струва. Всъщност искам да удавя Ройс в хартия. Ще му тръснем цял телефонен указател — нека се рови в него.

Тя ме погледна и се усмихна.

— Какво има?

— Харесва ми, когато те обзема справедлив гняв.

— Още нищо не си видяла.

Бившата ми жена извърна очи, преди нещата да отидат по-далеч.

— Къде искаш да работим през почивните дни? — попита тя. — Не забравяй, че Хейли ще е при теб. Няма да ѝ хареса, ако си зает целия уикенд.

Замислих се. Хейли обичаше музеи. Дотолкова, че ми беше писнало да обикалям сто пъти едни и същи музеи. Освен това обичаше да ходи на кино. Трябваше да проверя дали дават някой нов филм.

— Доведи я вкъщи утре сутринта и се пригответи да порботим върху нашия отговор. Може да се редуваме. Аз ще я заведа на кино или някъде другаде следобед, а ти ще продължиш и после ще отидеш с хората от ЗСР. Ще се получи.

— Добре, уговорихме се.

— Или...

— Или какво?

— Можеш да я доведеш довечера и да си устроим празнична вечеря в чест на непълното отличие, с което завършва дъщеря ни. Може даже да отметнем малко работа с теб.

— И да остана да пренощувам, това ли имаш предвид?

— Естествено, ако искаш.

— Ще ти се, Холър.

— Определено.

— Между другото, тя завърши с пълно отличие. Гледай да не сбъркаш довечера, когато я видиш.

Усмигнах се.

— Довечера ли? Сериозно?

— Да, струва ми се.

— Тогава не се бой. Всичко ще е наред.

22.

СЪБОТА, 20 МАРТ, 20,00 Ч.

Тъй като Бош беше споменал, че един от прокурорите иска да участва в наблюдението на ЗСР, лейтенант Райт направи графика си така, че да е нощна смяна в събота и да шофира колата. Трябваше да ги вземе от обществен паркинг във Венис, на шест преки от плажа. Бош се срещна с Макфърсън там и се обади по радиостанцията на Райт, за да му съобщи, че са готови и го чакат. След петнайсет минути джипът влезе в паркинга и спря до тях. Хари ѝ отстъпи предната седалка и се качи отзад. Не проявяваше кавалерство. Широката седалка щеше да му позволи да се поизтегне през дългата нощ на наблюдението.

— Стив Райт — представи се лейтенантът и подаде ръка на Макфърсън.

— Маги Макфърсън. Благодаря, че се съгласихте да ме вземете.

— Няма проблем. Винаги сме доволни, когато Окръжна прокуратура проявява интерес. Да се надяваме, че тази нощ ще си струва.

— Къде е Джесъп в момента?

— Когато тръгнах, беше в „Брига“ на „Абът Кини“. Той обича оживени места, което всъщност е добре за нас. Две от момчетата ми са вътре, навън има още няколко. Вече посвикнахме с ритъма му. Отива в някое заведение, чака да го познаят и да почнат да го черпят пиене, после се мести другаде — доста бързо, ако не го забележат.

— Май повече ме интересуват среднощните му разходки, отколкото алкохолните му навици.

— Хубаво е, че пие — обади се от задната седалка Бош. — Има някаква причинно-следствена връзка. Ходи на „Мълхоланд“ в нощите, през които обикаля заведенията.

Райт кимна и изкара джипа от паркинга. Беше много подходящ за наблюдение, защото не приличаше на полицаи. Почти шейсетгодишен, с очила, оредяла коса и две-три химикалки в джоба на ризата, той повече имаше вид на счетоводител, но работеше в ЗСР от над двайсет

години и бе участвал в няколко от завършилите с жертви удари на звеното. През около пет години „Таймс“ пускаше материали за ЗСР, в които обикновено се анализираше броят на убитите от тях. В последния репортаж, който Бош си спомняше, вестникът наричаше Райт „симпатичния главен убиец на ЗСР“. Докато репортерите и редакторите, подготвили материала, навярно бяха вложили в това критичен смисъл, лейтенантът го приемаше като медал за доблест и беше поръчал да го отпечата под името на визитната му картичка. В кавички, естествено.

Райт потегли по Абът Кини Булевард и подмина „Брига“, който се намираше в двуетажна постройка от източната страна на улицата. Продължи още две преки нататък и направи обратен завой, върна се и спря до тротоара пред противопожарен кран на половин пряка от заведението.

Светецата табела пред „Брига“ изобразяваше боксьор на ринг, вдигнал в готовност червените си ръкавици. Тази реклама на пръв поглед не отговаряше на името на бара, но Бош знаеше нейната история. Беше живял в квартала навремето. Табелата с боксьора бе сложена от човека, купил заведението от първите му притежатели — бивш боксьор, който беше декорирал интериора в този дух. Плюс рекламата. Оттогава бе останал и стенопис, представящ боксьора и жена му, макар тях отдавна да ги нямаше.

— Тук Пети — каза Райт. — Докладвай.

Говореше по микрофон, закрепен на сенника над главата му. Бош знаеше, че радиостанцията се включва с бутон на пода, който се натиска с крак. Вторият, за високоговорителя, се намираше под таблото. Това оставяше ръцете на наблюдателите свободни, за да могат да шофират, и което беше по-важно — позволяваше им да запазят прикритието си. Ако говореха по обикновени радиостанции, веднага щяха да се издадат. В ЗСР бяха прекалено печени, за да го допуснат.

— Трети — разнесе се ответният глас. — Ретро е още тук, Първи и Втори също.

— Прието — отвърна Райт.

— Ретро ли? — попита Макфърсън.

— Така го наричаме — поясни лейтенантът. — Нашите честоти са доста ниски и са вписани в регистъра на Федералната комисия по комуникациите като канали на общинския отдел за водоснабдяване и

електроенергия, но не се знае кой може да подслушва. Не използваме в ефир имена на хора и места.

— Ясно.

Още нямаше девет. Бош не очакваше Джесъп да си тръгне скоро, особено ако хората го черпеха пиене. Райт изглежда харесваше Макфърсън и му допадаше да ѝ обяснява процедурите и изкуството на топнаблюдението. Дори и да ѝ доскучаваше, тя с нищо не го показваше.

— Виждате ли, щом установим ритъма в движението на обекта, можем да реагираме много по-добре. Да вземем това място, например. „Брига“ е един от баровете, които Ретро редовно посещава. Пращаме различни хора във всеки бар, за да приличат на редовни клиенти. Двамата, които в момента са в заведението, са „постоянни“. Други двама ще отидат в „Таунхауз“, когато и той е там, а трета двойка покрива „Джеймс Бийч“. Ако ги забележи. Ретро ще ги помисли за редовни клиенти, които е засичал там. Виж, ако види един и същи човек на две различни места, ще стане подозрителен.

— Разбирам, лейтенант. Струва ми се много интелигентна тактика.

— Наричайте ме Стив.

— Добре, Стив. Вашите хора вътре могат ли да контактуват помежду си?

— Да, обаче са глухи.

— Глухи ли?

— Всички имаме микрофончета, нали знаете, като на Секретната служба. Но не си слагаме слушалки, когато сме в барове например. Прекалено очевидно е. Тъй че те съобщават къде се намират, когато е възможно, но не чуват нищо, освен ако не извадят слушалката изпод яката си и не си я сложат. За съжаление това не е като по телевизията, където просто си пъхат миниатюрната слушалка в ухото и няма никаква жица.

— Разбирам. Хората ви пият ли наистина, докато са на наблюдение в бар?

— На такова място, ако човек си поръча безалкохолно или чаша вода, ще стане подозрителен. Затова си поръчват пиячка. Обаче не се наливат. За щастие Ретро обича да ходи на оживени места. Така е по-лесно да поддържаме прикритието си.

Докато на предната седалка водеха общи разговори, Бош извади телефона си и започна да пише съобщение на дъщеря си. Макар да знаеше, че няколко чифта очи наблюдават „Брига“ и самия Джесъп вътре, той час по час вдигаше поглед към вратата на бара.

„Как е? Забавлявате ли се?“

Маделин щеше да ноцува в дома на приятелката си Орора Смит, само на няколко преки от тях, но Бош нямаше да е наблизко, ако се нуждаеше от него. Изтекоха няколко минути, преди тя неохотно да му отговори. Само че се бяха споразумели. Трябваше да отговаря на обажданията и есемесите му, иначе свободата ѝ — или както тя я наричаше, каишката — щеше да бъде ограничена.

„Всичко е наред. Няма нужда да ме проверяваш.“

„Разбира се, че има нужда. Аз съм ти баща. Не стойте до много късно.“

„К.“

И толкова. „К“ вместо „ОК“. Детско съкращение в и без това непълноценна връзка. Бош беше наясно, че се нуждае от помощ. Не знаеше адски много неща. Понякога като че ли се разбираха чудесно и всичко изглеждаше идеално. Друг път бе сигурен, че тя ще се измъкне през вратата и ще избяга. Вследствие от съвместния им живот любовта към дъщеря му растеше повече, отколкото смяташе, че е възможно. Мислите за нейната сигурност и надеждите за щастливото ѝ бъдеще постоянно изпълваха ума му. Копнежът му да направи живота ѝ подобър и да я отдалечи колкото може повече от миналото ѝ от време на време пронизваха гърдите му с физическа болка. И все пак сякаш не можеше да се пресегне през пътеката. Самолетът се разтърсваше и той все не улучваше ръката ѝ.

Прибра телефона и отново погледна входа на „Брига“. Отпред имаше тълпа пушачи. Точно в този момент от радиостанцията се разнесе глас, на фона на рязко изтракване на блъскащи се билиардни топки.

— Излиза. Ретро излиза.

— Доста рано — отбеляза Райт.

— Той пуши ли? — попита Макфърсън. — Може просто да...

— Поне ние не сме го виждали да пуши.

Хари не откъсваше очи от изхода и вратата скоро се отвори. Един мъж излезе и тръгна по тротоара. Дори от това разстояние Бош го

разпозна — беше Джесъп. Абът Кини Булевард прорязваше Венис в северозападна посока. Обектът се движеше натам.

— Къде е паркирал? — осведоми се Бош.

— Никъде — отвърна Райт. — Живее на няколко преки оттук. Дойде пеша.

Продължиха да го наблюдават в мълчание. Джесъп измина две преки по булеварда, подминавайки ресторанти, кафенета и галерии. По тротоара се движеха много хора. Почти всички заведения бяха отворени, за да посрещнат наплива от клиенти в събота вечер. Джесъп влезе в кафене на име „Абътс Хабит“. Лейтенантът включи радиостанцията и нареди на един от хората си да го последва, но преди полицаят да успее да изпълни заповедта, обектът се появи навън с чаша кафе в ръка и продължи нататък.

Райт запали джипа и навлезе в трафика, движейки се в обратната посока. Направи обратен завой чак две преки нататък, така че Джесъп да не го види, ако случайно се озърне назад. Лейтенантът през цялото време поддържаше радиовръзка с другите от групата, които обгръщаха обекта в невидима мрежа. Дори Джесъп да знаеше за нея, нямаше как да им се изплъзне.

— Насочва се към апартамента си — съобщи някой от наблюдателите. — Може да е решил да се прибере рано.

Абът Кини Булевард, носещ името на човека, построил Венис преди повече от век, продължаваше като Брукс Авеню, което после се пресичаше с Мейн Стрийт. Джесъп прекоси „Мейн“ и зави по една от пешеходните улици, които бяха забранени за автомобили. Райт беше готов за това и прати две от колите на Пасифик Авеню, за да го пресрещнат, когато излезе от другата страна.

Лейтенантът спря до кръстовището на „Брукс“ и „Мейн“ и изчака да му докладват, че Джесъп е на „Пасифик“. След две минути загуби търпение и отново включи радиостанцията.

— Къде е той, момчета?

Никой не отговори. Никой не виждаше Джесъп. Райт бързо прати някой на мястото.

— Втори, върви там. Действай по двацет и трета.

— Ясно.

Макфърсън се озърна към Бош на задната седалка, после пак погледна Райт.

— Какво е „двайсет и трета“?

— Прилагаме различни тактики и не говорим за тях в ефир.

Той посочи през предното стъкло.

— Това е дваайсет и трета.

Бош видя мъж с червен анорак, който носеше кутия с пица, да пресича „Мейн“ и да тръгва по пешеходната улица — Брийз Авеню. Зачакаха и накрая радиостанцията изпраща.

— Не го виждам. Минах по целия път и го ня...

Гласът секна. Райт мълчеше. Продължиха да чакат и после същият глас прошепна:

— За малко да се блъсна в него. Появи се измежду две къщи. Вдигаше си ципа.

— Добре, той заподозря ли нещо? — попита лейтенантът.

— Не. Помолих да ме упъти към Брийз Корт и той каза, че това било Брийз Авеню. Чисти сме. Вече би трябвало да излезе.

— Тук Четвърти. Прихващаме го. Насочва се към „Сан Хуан“.

Четвърти беше една от двете коли, пратени от Райт на „Пасифик“. Джесъп живееше в апартамент на Сан Хуан Авеню, между „Спийдуей“ и плажа.

Мимолетното напрежение, обзело Бош, започна да го напуска. Понякога проследяването ставаше много нервно. Скривайки се между две къщи, за да се облекчи, Джесъп почти беше предизвикал паника.

Лейтенантът насочи екипите към района около Сан Хуан Авеню, между „Пасифик“ и „Спийдуей“. Обектът отключи вратата на апартамента на втория етаж, в който бе отседнал, и групите бързо заеха позиции. Отново щяха да чакат.

Бош знаеше от опит, че главното качество на добрия наблюдател е да не се смущава от тишината. Някои хора изпитваха желание да запълнят мълчанието. Хари не беше от тях и се съмняваше, че в ЗСР има такива. Обзе го любопитство да види как ще реагира Макфърсън, след като краткият курс по наблюдение на Райт бе приключил и нямаше какво друго да правят, освен да чакат и гледат.

Детективът извади телефона си, за да види дали не е пропуснал есемес от дъщеря си, но нямаше нищо. Реши да не я тормози с нови проверки и го прибра. Дойде време да се възползва от факта, че бе отстъпил предната седалка на Макфърсън. Завъртя се и изпъна крака

върху седалката, заемайки полулегнала поза, с гръб, опрян на вратата. Маги се озърна назад и се усмихна в мрака на купето.

— Аз те помислих за джентълмен, а ти просто си искал да се изтегнеш.

Бош също се усмихна.

— Хвана ме.

Отново се възцари тишина. Той се замисли за думите на Макфърсън, докато чакаха на паркинга Райт да ги вземе. Първо му беше дала копие от последното искане на защитата, което той заключи в багажника на колата си, а после му каза, че се налага да проучи свидетелите и техните показания, да потърси начини да превърне опасността, която представляват за делото, в предимство за обвинението. С Холър цял ден работили върху отговора си на искането за отстраняване на Сара Ан Глисън като свидетел. Решението на съдията по този въпрос можело да предопредели изхода на процеса.

Бош винаги се ядосваше, когато виждаше как ловки юристи манипулират правосъдието и закона. Неговото участие в процеса беше чисто. Започваше с местопрестъплението и проследяваше уликите, докато стигне до убиеца. По пътя имаше правила, но той поне обикновено бе ясен. Щом стигнеха до съда обаче, нещата придобиваха друга форма. Юристите спореха за тълкувания, версии и процедури. Като че ли нищо не се движеше по права линия. Правосъдието се превръщаше в лабиринт.

Как беше възможно, удивляваше се детективът, да не позволят на свидетел на ужасно престъпление да даде показания в съда срещу обвиняемия? Работеше в полицията повече от трийсет и пет години и още не можеше да си обясни как функционира системата.

— Тук Трети. Ретро се раздвижи.

Съобщението рязко изтръгна Бош от мислите му. Изтекоха няколко секунди и друг глас докладва:

— Качи се в колата си.

— Добре, готови за проследяване — нареди Райт. — Първи, излез на „Мейн“ и „Роуз“, Втори, върви на „Пасифик“ и „Венис“. Всички останали чакайте да видим в каква посока тръгва.

След няколко минути получиха отговор на този въпрос.

— На север по „Мейн“. Както обикновено.

Лейтенантът даде нови указания на екипите и грижливо организираната система за проследяване се завъртя около Джесъп, който продължи по „Мейн“ до „Пико“ и оттам към изхода на 10-о шосе.

Обектът се отправи на изток, после зави на север по 405-о шосе, по което движението беше много натоварено въпреки късния час. Както очакваха, той се насочваше към планината Санта Моника. Групите на ЗСР използваха най-различни коли, от джипа на Райт до черен мерцедес кабрио, волво комби с два велосипеда, поставени на релси отзад, и два японски седана. Липсваше им само хибрид — за наблюдение в Холивудските хълмове. Прилагаха тактика, наречена „подвижна кутия“. Две коли от двете страни на обекта, още две отпред и отзад. И всички постоянно сменяха позициите си. Джипът на Райт се движеше най-отзад.

По целия път Джесъп поддържаше скорост до или под позволената. Когато шосето започна да се издига към планинския хребет, Бош погледна през прозореца и видя музея „Гети“ в мъглата на върха, извисил се като замък на черния фон на небето.

Тъй като очакваше, че обектът се насочва към обичайните си свърталища на Мълхоланд Драйв, Райт избързат напред. Искаше да разположи пеши екип с очила за нощно виждане във Франклин Кениън, преди Джесъп да стигне до парка.

Верен на обичая си, заподозреният зави по изхода за „Мълхоланд“ и скоро потегли на изток по двулентовия път, който лъкатушеше по хребета на планината. Лейтенантът обясни, че това е моментът, в който наблюдението най-лесно може да бъде разкрито.

— За да го направим както трябва, ни е нужна пчела, обаче бюджетът ни не го позволява — прибави той.

— Пчела ли? — попита Макфърсън.

— Също кодова дума. Значи хеликоптер. Хич няма да ни е излишен.

Първата изненада за нощта дойде след пет минути, когато Джесъп подмина Франклин Кениън, без да спре. Райт веднага повика пешия екип от парка. Обектът продължи на изток.

Той подмина и Колдуотър Кениън Булевард, без да намали скоростта, а след това и площадката над Фрайман Кениън. Когато

пресече кръстовището на Мълхоланд Драйв и Лоръл Кениън Булевард, наблюдателната група навлезе в нова територия.

— Каква е вероятността да ни е забелязал? — информира се Бош.

— Никаква — заяви лейтенантът. — Прекалено добри сме за него. Просто е намислил нещо ново.

През следващите десет минути проследяването продължи на изток към прохода Кахуенга. Главната кола се движеше далеч след останалите и Райт и неговите двама пътници трябваше да разчитат на докладите по радиостанцията, за да научават какво става.

Един от автомобилите пътуваше пред Джесъп, а всички останали бяха зад него. Задните постоянно се редуваха да изостават и изпреварват, така че конфигурацията на фаровете в огледалото на обекта често да се променя. Накрая прозвуча съобщение, което накара Бош да се наведе напред на седалката си, сякаш близостта с източника на информация можеше да направи нещата по-ясни.

— Тук има знак стоп и Ретро зави на север. Прекалено тъмно е, за да видя името на улицата, но трябва да остана на „Мълхоланд“. Твърде рисковано е. Следващият ляв завой, на стопа.

— Прието. Ние ще го поемем.

— Чакайте! — настойчиво каза Бош. — Кажи му да почака.

Райт го погледна в огледалото и попита:

— Какво си намислил?

— На „Мълхоланд“ има само един стоп. На Удроу Уилсън Драйв. Знам го. Улицата се спуска надолу и пак стига до „Мълхоланд“ на светофара при „Хайланд“. Водещата кола може да го поеме там. Но „Удроу Уилсън“ е прекалено тясна. Ако пратиш кола по нея, Джесъп може да разбере, че го следят.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Аз живея на „Удроу Уилсън“.

Лейтенантът се замисли за миг, после отново включи радиостанцията.

— Отменям предишната заповед. Къде е волвото?

— Изчакваме ново нареждане.

— Добре, продължете нататък, после завийте наляво с велосипедите. Внимавайте за насрещно движение. И за нашия човек.

— Прието.

Джипът на Райт скоро стигна до пресечката. Бош видя спрялото до пътя волво. Велосипедната релса беше празна. Лейтенантът отби, за да изчака, и провери групите по радиостанцията.

— Първи, зае ли позиция?

— Да. Долу на светофара сме. От Ретро още няма следа.

— Трети, горе ли си?

Отговор не последва.

— Добре, всички чакат следващата информация.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бош. — Ами колелата?

— Трябва да са оглушали. Ще се обадят, когато...

— Тук Трети — разнесе се шепот по високоговорителя. — Натъкнахме се на него. Затворил е очи и спи.

Райт преведе съобщението на пътниците си:

— Угасил е фаровете и не се движи.

Хари усети стягане в гърдите.

— Сигурни ли са, че е в колата?

Лейтенантът предаде въпроса по радиостанцията.

— Да, виждаме го. Запалил е свещ на таблото.

— Къде точно сте, Трети?

— Приблизително по средата. Чува се шосето долу.

Бош рязко се наведе напред между двете седалки.

— Питай го дали може да различи номера на тротоара. Дай ми адрес.

Райт отново предаде искането и изтече близо минута, преди да чуят шепота на Трети:

— Много е тъмно и тротоарът не се вижда без фенерче. Обаче до вратата на къщата, пред която е паркирал, има лампа от ония, дето висят на конзола. Оттук изглежда, че номерът е седемдесет и две нула три.

Хари се отдръпна назад и тежко се отпусна на облегалката. Макфърсън се обърна и го погледна. Райт впери очи в огледалото и попита:

— Знаеш ли този адрес?

Бош кимна в мрака.

— Да. Това е моята къща.

23.

НЕДЕЛЯ, 21 МАРТ, 06,40 Ч.

Дъщеря ми обичаше да спи до късно в неделя. Не исках да губя от времето, което можех да прекарвам с нея, всеки втори уикенд и всяка сряда. Тази неделя обаче беше различно. С удоволствие я оставих да си поспи, а аз станах рано, за да се заема отново с отговора си на искането да бъда лишен от показанията на главната ми свидетелка. Бях в кухнята и си наливах първата чаша кафе за деня, когато чух почукване на входната врата. Навън беше още тъмно. Преди да отворя, погледнах през шпионката и с облекчение видях, че е бившата ми жена. Зад нея стоеше Хари Бош.

Само че облекчението ми не трая дълго. В момента, в който завъртях топката на бравата, двамата се втурнаха вътре и незабавно усетих, че с тях нахлува отрицателна енергия.

— Имаме проблем — заяви Маги.

— Какво се е случило? — попитах аз.

— Случи се това, че тая нощ Джесъп лагерува пред моята къща — осведоми ме Бош. — И искам да знам как я е намерил и какво е правил, по дяволите.

Докато говореше, той стоеше прекалено близо до мен. Не можах да преценя кое е по-неприятно — дъхът му или обвинителният му тон. Не бях сигурен какво си мисли, но разбрах, че цялата отрицателна енергия идва от него.

Отдръпнах се и казах:

— Хейли още спи. Изчакайте да затворя вратата на спалнята ѝ. В кухнята има горещо безкофеиново кафе и ако искате, мога да направя нормално.

Тръгнах по коридора да проверя дъщеря си. Спеше. Затворих вратата с надеждата, че гласовете, които със сигурност щяха да станат високи, няма да я събудят.

Когато се върнах в дневната, двамата ми гости още стояха прави. Никой не беше си сипал кафе. Силуетът на Бош се очертаваше на фона

на големия френски прозорец, който гледаше към града — гледката, която ме беше накарала да купя къщата. По небето зад раменете му виждах изсветляващи ивици.

— Няма ли да пиете кафе?

Те просто продължиха да ме зяпат.

— Добре, хайде да седнем и да поговорим за това.

Посочих към дивана и фотьойлите, но Бош като че ли беше замръзнал на мястото си.

— Хайде де, нека го обсъдим.

Минах покрай тях и седнах на креслото до прозореца. Накрая Бош се раздвижи и се настани на дивана, до училищната раница на Хейли. Маги зае другия фотьойл. Тя заговори първа:

— Опитвах се да убедя Хари, че не сме вписали домашния му адрес в свидетелския списък.

— Категорично. Не сме давали лични адреси. Посочих за теб два адреса, служебния ти и моя офис. Даже дадох общия номер на Дирекция на полицията, а не пряката линия.

— Тогава как е намерил къщата ми? — обвинително попита Бош.

— Виж, Хари, обвиняваш ме за проблем, с който нямам нищо общо. Не знам как е намерил къщата ти, но едва ли е било чак толкова трудно. Тъй де, всеки може да намери когото си поиска в интернет. Ти си собственик на къщата, нали? Плащаш данъци, имаш битови сметки и се басирам, че даже си се регистрирал като гласоподавател — републиканец си, сигурен съм.

— Независим.

— Чудесно. Въпросът е, че хората могат да те открият, ако поискат. Освен това имаш особено име. Само трябва да го въведеш в...

— Дал си им истинското ми име?!

— Налагаше се. Това е задължително и името ти е фигурирало в материалите за всеки процес, в който си давал показания. Няма значение. Джесъп е имал нужда само от достъп до интернет и може да е...

— Джесъп е лежал в затвора двайсет и четири години. Той знае за интернет по-малко и от мен. Някой трябва да му е помогнал и съм убеден, че това е Ройс.

— Виж, няма как да сме сигурни.

Бош мрачно ме изглежда.

— Сега пък него ли защитаваш?

— Не, не защитавам никого. Просто казвам, че не бива да се нахвърляме на прибързани заключения. Джесъп си има съквартирант и е нещо като звезда. Звездите карат хората да вършат нещата вместо тях, нали така? Хайде, успокой се и да се върнем малко назад. Разкажи ми какво се е случило при твоята къща.

Той като че ли се поотпусна, но далеч не беше спокоен. Почти очаквах да скочи и да замахне към някоя лампа или да пробие с юмрук дупка в стената. Добре че Маги беше там, за да ми обясни всичко.

— Бяхме с хората от ЗСР и го наблюдавахме. Мислехме, че ще отиде в някой от парковете, в които е ходил. Той обаче ги подмина и продължи нататък по „Мълхоланд“. Когато стигна до улицата на Хари, трябваше да изостанем, за да не ни види. Една от колите на ЗСР караше велосипеди и двама се спуснаха с тях надолу. Заварили Джесъп да седи в колата си пред къщата на Хари.

— По дяволите! — изсумтя Бош. — Дъщеря ми живее при мен. Ако оня шибаняк...

— Не толкова високо, Хари, и внимавай какво говориш. Моята дъщеря е от другата страна на тази стена. Моля те, да се върнем на историята. Какво е направил Джесъп?

Бош се поколеба. Маги — не.

— Просто седя там. Около половин час. И запали свещ.

— Свещ ли? В колата?

— Да, на таблото.

— Какво значи това, по дяволите?

— Кой знае?

Хари не го свърташе на едно място, скочи от дивана и закричи напред-назад.

— След половин час потегли и се прибра — завърши Маги. — Това беше. Пристигаме направо от Венис.

Сега вече и аз се изправих и започнах да се разхождам из дневната, само че извън орбитата на Бош.

— Добре, хайде да помислим. Какво може да е правил?

— Без майтап, Шерлок — рече Бош. — Това е въпросът.

Кимнах. Очаквах реакцията му.

— Има ли причина да смятаме, че той знае или подозира за наблюдението? — попитах аз.

— Не, невъзможно е — категорично отговори Хари.

— Чакай малко, не толкова бързо — възрази Маги. — Мислих за това. Веднъж през нощта за малко да го изпуснем. Спомняш ли си, Хари? На Брийз Авеню?

Бош кимна.

— Решиха, че са го изгубили на една пешеходна улица във Венис — обясни ми тя. — Лейтенантът прати един от хората си с кутия с пица. Джесъп се появил измежду две къщи, след като се облекчил.

Разперих ръце.

— Ами може да е това. Може да се е усъмнил и да е решил да види дали го следят. Появяваш се пред къщата на главния следовател — това е добър начин да изкараш наяве мухите, ако има такива.

— Искаш да кажеш, че е било нещо като проверка? — попита Бош.

— Точно така. Никой не се е приближавал до него, нали?

— Не, оставихме го на мира — потвърди Маги. — Ако беше слязъл от колата, мисля, че всичко щеше да свърши по съвсем друг начин.

Кимнах.

— Добре, или е било проверка, или е замислил нещо. Във втория случай най-вероятно е отишъл там с разузнавателна цел. Искал е да види къде живееш.

Хари спря да се разхожда и впери поглед през прозореца. Небето вече беше съвсем светло.

— Обаче не бива да забравяме, че това, което е направил, не е незаконно — отбелязах аз. — Улицата е обществена и той няма забрана за пътуване в окръг Лос Анджелис. Тъй че каквото и да е замислил, добре че не сте го спрели и не сте се разкрили.

Бош продължаваше да гледа през прозореца. Нямах представа за какво мисли.

— Хари — казах аз. — Знам за какво се безпокоиш и съм съгласен с теб. Но не бива да допуснем това да ни разсейва. Процесът приближава и имаме много работа. Ако го осъдим, ще изчезне завинаги и няма да има значение, че знае къде живееш.

— И какво да правя дотогава, всяка нощ да кисна на предната веранда със заредена пушка?

— От ЗСР го следят денонощно, нали? — попита Маги. — Имаш ли им доверие?

Бош дълго мълча.

— Те няма да го изпуснат — отвърна накрая.

Маги ме погледна и видях загрижеността в очите ѝ. Всеки от нас имаше дъщеря. Трудно можеше да се довериш на някой друг, даже на елитен отряд за проследяване. За момент се замислих за нещо, което ми беше хрумнало още в началото на разговора.

— Ами ако се преместите тук? С дъщеря си. Тя може да се настани в стаята на Хейли, която днес се прибира при майка си. А ти можеш да спиш в кабинета ми. Там има диван, на който съм прекарал не една нощ. Направо си е много удобен.

Бош се извърна от прозореца и ме погледна.

— Какво, да остана тука през целия процес?!

— Защо не? Дъщерите ни най-после ще имат възможност да се запознаят, когато Хейли идва при мен.

— Добра идея — подкрепи ме Маги.

Не знаех дали има предвид запознанството на дъщерите ни, или преместването на Бош и детето при мен.

— Освен това аз съм тук всяка нощ — продължих с аргументите. — Ако се наложи да излезеш с хората от ЗСР, ще има кой да остане при дъщеря ти, особено когато и Хейли е тук.

Той се замисли, но накрая поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото това си е моята къща. Моят дом. Няма да избягам от тоя тип. Той ще бяга от мен.

— Ами дъщеря ти? — попита Маги.

— Сам ще се погрижа за нея.

— Помисли, Хари — настоя тя. — Помисли за дъщеря си. Нали не ѝ желаеш злото?

— Виж, щом Джесъп има моя адрес, сигурно има и този. Преместването тук не е решение. А само... само бягство от него. Може би тъкмо това е искал да провери — да види какво ще направя. Затова няма да направя нищо. Няма да се преместя. Имам хората от ЗСР и ако се върне, и дори само пресече тротоара отпред, ще го чакам.

— Това не ми харесва — каза Маги.

Замислих се върху думите на Бош, че Джемсън може да има моя адрес, и добавих:

— На мен също.

24.

СРЯДА, 31 МАРТ, 09,00 Ч.

Не се налагаше Бош да присъства в съда. Всъщност неговото присъствие щеше да е нужно чак след избора на съдебни заседатели и действителното начало на процеса. Ала той искаше да види отблизо човека, когото следеше от разстояние заедно със ЗСР. Искаше да види дали Джесъп ще реагира по някакъв начин на появата му. От дългото пътуване от „Сан Куентин“ беше минал месец и половина. Бош изпитваше необходимост да се доближи повече, отколкото му позволяваше наблюдението. Това отново щеше да разгори огъня.

Заседанието щеше да е процедурно. Съдията искаше да приключи с последните искания и въпроси, преди на другия ден да започне изборът на съдебни заседатели и после плавно да продължат с процеса. Трябваше да обсъдят проблеми, свързани с графици и съдебните заседатели, и да разгледат списъците с веществени доказателства на всяка от страните.

Обвинението беше напълно подготвено. През последните две седмици Холър и Макфърсън бяха доизпипвали аргументите си, бяха разигравали разпити на свидетели и бяха обсъдили абсолютно всички съдебни материали. Грижливо бяха разработили схемата, по която щяха да представят двайсет и четири годишните доказателства. Бяха готови. Тетивата бе опъната и стрелата само чакаше да излети.

Беше взето, или по-точно оповестено, дори решението за смъртната присъда. Холър официално се отказа от нея, макар Бош да предполагаше, че той още от начало я използва само за да сплаши Джесъп. Мики си бе адвокат по природа и нямаше как да прекрачи тази граница. Едно осъждане по повдигнатите обвинения щеше да донесе на Джесъп доживотен затвор без право на помилване и това щеше да е достатъчно правосъдие за Мелиса Ланди.

Самият Бош също беше готов. Беше разследвал усърдно случая и бе открил свидетелите, които щяха да дават показания. И продължаваше да излиза с колегите си от ЗСР колкото можеше по-

често — нощем, когато дъщеря му оставаше при приятелки или със заместник-директорката Сю Бамбро. Подготви своята част и помогна на Холър и Макфърсън да подготвят своята. И тримата бяха уверени в успеха — още една причина да присъства на заседанието. Искаше да види как започва всичко.

Съдия Брайтман влезе в залата в девет и нещо и призова за тишина. Мястото на Бош беше до парапета точно зад масата на обвинението, където седяха Холър и Макфърсън. Бяха му предложили да се премести на масата, но той отказа. Искаше да наблюдава Джесъп изотзад, а и от двамата прокурори се излъчваше прекалено голяма нервност. Съдията щеше да вземе решение дали Сара Ан Глисън ще бъде допусната да даде показания срещу Джесъп. Както Холър беше казал предишната вечер, нищо друго нямаше значение. Ако изгубеха Сара като свидетел, със сигурност щяха да изгубят процеса.

— Отново по делото „Калифорния срещу Джесъп“ — обяви Брайтман, след като се настани на катедрата. — Добро утро на всички.

След хоровия отговор тя премина по същество.

— Утре ще започнем избора на съдебни заседатели по това дело и после ще продължим с процеса. Та днес е денят, в който ще разчистим гаража, тъй да се каже, за да можем най-после да вкараме колата вътре. Някакви последни искания, някой да иска да каже нещо за веществените доказателства или за каквото и да е друго? Сега е моментът. Имаме няколко чакащи искания и първо ще започна с тях. Искането на обвинението за повторно разглеждане на въпроса за правото на обвиняемия да използва грим, за да скрие татуировките си, се отхвърля. Вече подробно дискутирахме този въпрос и не виждам необходимост да се връщаме към него.

Бош погледна Джесъп. Седеше така, че не виждаше лицето му, но забеляза, че Джесъп кима одобрително на първото решение за деня.

Брайтман продължи с дълъг списък по-маловажни искания на двете страни. Изглежда, искаше да удовлетвори всички, така че нито една от страните да не започне процеса като очевиден фаворит. Хари видя, че Макфърсън педантично си води записки по всяко решение в задължителния за юристите жълт бележник.

Всичко това представляваше само встъпление към решението на деня. Тъй като Макфърсън щеше да разпитва Сара по време на процеса, преди два дни тя беше изложила устни възражения срещу

искането на защитата. Бош не бе присъствал на това заседание, но Холър му каза, че добре подготовеният отговор на Маги продължил почти цял час. И тримата от екипа на обвинението бяха убедени в аргументите си, ала нито един от тях не познаваше достатъчно добре Брайтман, за да е сигурен в характера на решението.

— А сега стигаме до искането на защитата за отстраняване на Сара Ан Глисън като свидетел на обвинението — съобщи съдията. — И двете страни са аргументирали позициите си и съдът е готов да вземе решение.

— Ваша светлост, може ли да бъда изслушан? — изправи се Ройс.

— Не виждам необходимост от повече аргументи, господин Ройс — отвърна Брайтман. — Вие подадохте искането си и аз ви позволих да отговорите на възраженията на обвинението. Какво повече трябва да се каже?

— Да, ваша светлост.

Той седна и онова, което щеше да прибави към атаката си срещу Сара Глисън, си остана неизвестно.

— Искането на защитата се отхвърля — незабавно продължи съдията. — Ще ви дам свобода при разпита на свидетелката на обвинението, както и при призоваване на собствени свидетели по отношение достоверността на показанията на госпожа Глисън. Но смятам, че съдебните заседатели сами трябва да решат дали нейните показания са достоверни и надеждни.

Залата потъна в тишина, сякаш всички колективно бяха затаили дъх. Отговор не последва — нито от масата на обвинението, нито от масата на защитата. Това беше поредното неутрално решение. Навярно и двете страни бяха доволни, че са получили по нещо. Глисън щеше да даде показания, така че аргументите на обвинението нямаше да пострадат, но съдията щеше да позволи на Ройс да я атакува с каквото може. В крайна сметка всичко се свеждаше до това дали Сара е достатъчно силна, за да издържи.

— А сега бих желала да продължим нататък — каза Брайтман. — Първо да поговорим за избора на съдебни заседатели и графика, после ще се заемем с веществените доказателства.

Тя очерта как ще процедурат с избора. Щяла да остави всяка страна да разпита кандидатите, но щяла строго да ограничи времето за

това. Искала да наберат инерция, която да осигури плавния преход към процеса. Освен това даваше на двете страни право само на дванайсет безапелационни отхвърляния — отстраняване на заседател без посочване на причина — и искаше да изберат шест резерви, защото имала навик незабавно да отстранява заседателите, които се държат неподобаващо, редовно закъсняват или имат дързостта да заспят по време на свидетелски показания.

— Обичам да разполагам с достатъчно алтернативи, защото обикновено се налага да се възползваме от тях — заяви Брайтман.

Малкият брой безапелационни отхвърляния и големият брой резерви предизвикаха възраженията и на обвинението, и на защитата. Брайтман неохотно отпусна на двете страни по още две отхвърляния, но предупреди, че няма да позволи изборът да забуксува.

— Искам да приключим с избора на съдебни заседатели до петък. Ако ме забавите и аз ще ви забавя. Ще задържа съда и всички прависти в залата до среднощ, ако се наложи. Искам в понеделник да започнем с встъпителните пледоарии. Някакви възражения?

И двете страни изглеждаха напълно смирени пред волята ѝ, Брайтман очевидно владееше положението в своята зала. След това тя очерта графика за процеса, съобщавайки, че свидетелските показания ще започват всяка сутрин точно в девет и ще продължават до пет, с час и половина обедна почивка и сутрешно и следобедно прекъсване по петнайсет минути.

— Така ни остават шест пълни часа на ден. Ако показанията се проточат повече, съдебните заседатели започват да губят интерес. Затова ги ограничавам до шест часа. Вие трябва да сте тук и да сте готови всяка сутрин, когато вляза в залата в девет. Въпроси?

Нямаше. Съдията попита всяка от страните колко смятат, че ще продължи представянето на доказателствата им. Холър отговори, че ще му трябват не повече от четири дни, в зависимост от продължителността на кръстосаните разпити на неговите свидетели. Това вече беше удар срещу Ройс и намеренията му да атакува Сара Ан Глисън.

Ройс заяви, че му трябвали само два дни. Брайтман събра четири и две и в резултат получи пет.

— Е, мисля, че по един час встъпителна пледоария в понеделник сутрин е достатъчен. Според мен това означава, че ще приключим в

петък следобед и следващия понеделник ще преминем към заключителните пледоарии.

Нито една от страните не възрази срещу съдийските сметки. Смисълът им беше ясен — поддържайте постоянно темпо, намерете начин да съкратите времето. Естествено съдебният процес имаше променлив ход и криеше много неизвестни. Нито една от страните нямаше да бъде държана отговорна за казаното на това заседание, но всеки юрист знаеше, че може да има последици от страна на съдията, ако не поддържа постоянна скорост в представянето на аргументите си.

— И накрая стигаме до веществените доказателства и електронните средства — обяви Брайтман. — Предполагам, че всеки е прегледал списъците на другата страна. Някакви възражения?

Холър и Ройс се изправиха едновременно. Съдията кимна на британеца.

— Първо вие, господин Ройс.

— Да, ваша светлост, защитата възразява срещу намеренията на обвинението да прожектира на мултимедийните екрани в залата множество снимки на трупа на Мелиса Ланди. Тази практика е не само варварска, но и манипулативна и внушава предубеждения.

Брайтман се завъртя на стола си и погледна Холър, който още стоеше прав.

— Ваша светлост, обвинението е длъжно да представи трупа. Да покаже престъплението, което ни е довело тук. Най-малко искаме да манипулираме или внушаваме предубеждения на когото и да е. Съгласен съм с господин Ройс, че тази граница е деликатна, но не възнамеряваме да я пресичаме.

Ройс изстреля още един залп:

— Това дело е на двайсет и четири години. През хиляда деветстотин осемдесет и шеста не е имало мултимедия, никакви подобни холивудски неща. Смятам, че това нарушава правото на моя клиент на справедлив процес.

Реакцията на Холър не закъсня.

— Възрастта на делото няма нищо общо с този въпрос, но защитата е готова да представи доказателствата по същия начин, по който...

Макфърсън го дръпна за ръкава, за да го прекъсне. Холър се наведе и тя зашепна в ухото му. Мики бързо се изправи.

— Извинявам се, ваша светлост, обърках се. Обвинението е готово да представи тия доказателства по същия начин, по който са били показани на съдебните заседатели през осемдесет и шеста. С удоволствие ще им раздадем цветни снимки. Но в предишен разговор съдът посочи, че не харесва тази практика.

— Да, намирам раздаването на такива снимки направо на заседателите за още по-манипулативно и внушаващо предубеждения — потвърди Брайтман. — Такова ли е вашето желание, господин Ройс?

Британецът сам си беше заложил този капан.

— Не, ваша светлост, ще се съглася със съда в това отношение. Защитата просто се опитва да ограничи броя и използването на тези фотографии. Господин Холър изброява повече от трийсет кадъра, които иска да представи на големия екран. Това ми се струва прекалено.

— Ваша светлост, това са снимки на трупа на мястото, където е бил открит, както и по време на аутопсията. Всяка от тях е...

— Господин Холър — монотонно произнесе съдията, — позволете веднага да ви прекъсна. Снимките от местопрестъплението са допустими, стига да вървят със съответните основания и свидетелски показания. Но не виждам необходимост да показвате на нашите заседатели аутопсията на клетото момиче. Няма да прибъгваме до такива неща.

— Да, ваша светлост — отвърна Холър.

Той остана прав, докато Ройс седна, удовлетворен от частичната си победа. Брайтман заговори, докато пишеше нещо:

— А вие имате ли възражения срещу списъка с доказателствата на господин Ройс, господин Холър?

— Да, ваша светлост, защитата е включила в списъка си вещи, свързани с употребата на наркотици, за които твърди, че принадлежали на госпожа Глисън. Както и нейни снимки и видеозаписи. На обвинението не беше дадена възможност да проучи тези материали, но смятаме, че те се отнасят само до период, който ще потвърдим по време на процеса и ще разясним при разпита на свидетелката. Тоест, че през един период от живота си тя редовно е взимала наркотици. Не виждаме нужда да показваме снимки как е взимала наркотици или на

лулите, с които ги е приемала. Това е инсинуативно и внушаващо предубеждения. И не е необходимо, като се има предвид, че обвинението не оспорва факта.

Ройс се изправи и съдията му даде думата.

— Ваша светлост, тези доказателства са жизненоважни за аргументацията на защитата. Обвинението на господин Джесъп разчита на свидетелските показания на една наркоманка, на която не може да се разчита да си спомни истината, камо ли да я каже. Тези доказателства ще помогнат на съдебните заседатели да разберат до каква степен свидетелката е употребявала незаконни вещества в продължителен период от време.

Той свърши, но Брайтман мълчеше, вперила поглед в списъка с доказателствата на защитата.

— Добре — каза тя и отмести документа встрани. — И двамата изтъкват убедителни аргументи. Затова ще разглеждаме тези доказателства едно по едно. Когато защитата иска да представи някое от тях, ще го обсъждаме в отсъствието на съдебните заседатели. И тогава ще взимам конкретно решение.

Адвокатът и прокурорът седнаха. Бош едва не поклати глава, ала не искаше да привлича вниманието на съдията. И все пак го болеше, че в този случай тя не удари шамар на защитата. Двайсет и четири години след като бе видяла да отвличат малката ѝ сестричка от предния двор, Сара Ан Глисън бе готова да свидетелства за този ужасен, кошмарен момент, променил завинаги живота ѝ. И въпреки нейната жертва и усилията ѝ съдията всъщност щеше да удовлетвори искането на защитата да я атакува със стъклените лули и другите неща, които някога е използвала, за да избяга от преживяното. Не му се струваше честно. Това нямаше абсолютно нищо общо със справедливостта.

Заседанието скоро завърши. Страните си събраха нещата в куфарчетата и групово напуснаха залата. Бош се позадържа и незабелязано се присъедини към групата точно зад Джесъп. Не каза нищо, но обвиняемият усети присъствието зад себе си и се обърна.

Когато видя детектива, той се ухили нагло.

— Е, детектив Бош, следите ли ме?

— Трябва ли?

— А, не се знае. Как върви разследването ви?

— Съвсем скоро ще узнаеш.

— Да, нямам тър...

— Не разговаряй с него!

Това беше Ройс, който също се беше извърнал.

— И вие не разговаряйте с него — добави той и навири пръст към Бош. — Ако продължите да го безпокоите, ще се оплача на съдията.

Бош разпери ръце, сякаш за да покаже, че не е докосвал нищо.

— Всичко е наред, господин адвокат. Просто си бъррим.

— Няма такова нещо, когато е свързано с полицията.

Ройс се пресегна, постави ръка на рамото на Джесъп и го отдалечи от Бош.

Щом излязоха в коридора, двамата се насочиха право към очакващата ги група репортери. Бош ги подмина, ала се озърна назад навреме, за да види, че лицето на Джесъп се променя. Стоманеният поглед на хищник в очите му изчезна и той изведнъж придоби наранения вид на жертва.

Журналистите побързаха да се скупчат около него.

ТРЕТА ЧАСТ
ДА СЕ СТРЕМИ КЪМ ВЯРНА И
СПРАВЕДЛИВА ПРИСЪДА

25.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 АПРИЛ, 09,00 Ч.

Гледах как съдебните заседатели влизат и заемат местата си в ложата. Наблюдавах ги внимателно и най-вече очите им. Интересуваше ме как гледат обвиняемия. От това може да се научи много — дали го стрелват с поглед крадешком, или осъдително впиват очи в него.

Изборът на съдебни заседатели беше протекъл по график. Приключихме с първата група от деветдесет кандидати за един ден, но след като елиминирахме повечето поради медийна информираност за делото, останаха само единайсет. С втората група се случи същото и чак в шест без двайсет в петък най-после стигнахме до нужния брой — осемнайсет.

Бях поставил схемата на съдебните заседатели пред себе си и погледът ми скачаше от лицата в ложата към имената върху моите самозалепващи се листчета, исках да запомня кой кой е. Вече познавах доста добре повечето, обаче исках имената да ми станат втора природа. Исках да мога да ги гледам и да се обръщам към тях така, като че ли са ми приятели и съседи.

Съдията седеше на катедрата, готова да започне точно в девет. Първо попита страните дали има нещо ново, или е останало нещо недовършено. След като чу, че няма, тя покани съдебните заседатели.

— Добре, всички сме тук — каза Брайтман. — Искам да благодаря на всички съдебни заседатели и на двете страни, че дойдохте навреме. Започваме процеса с встъпителните пледоарии на обвинението и защитата. Те не бива да се тълкуват като доказателства, а само...

Съдията млъкна, вперила очи в задния ред на ложата. Една жена плахо вдигаше ръка. Брайтман я изгледа продължително, после се консултира със своята схема на заседателите.

— Госпожо Тучи? Въпрос ли имате?

Проверих в моята схема. Номер десет, Карла Тучи. Една от заседателите, които още не бях запомнил. Плаха брюнетка от Източен Холивуд. Трийсет и две годишна, неомъжена, работеше като рецепционистка в медицинска клиника. В моята цветово кодирана схема я бях класифицирал като заседател, който може да се повлияе от по-силните личности сред дванайсетте. Това не беше лошо. Просто зависеше дали тези личности са за присъда „виновен“, или не.

— Струва ми се, че видях нещо, което не биваше да виждам — уплашено отвърна жената.

Съдия Брайтман сведе глава за миг и знаех защо. Не можеше да изкара колелата от калта. Бяхме готови да започнем, а сега процесът щеше да се забави още преди да сме започнали встъпителните пледоарии.

— Добре, да се погрижим бързо за това. Искам съдебните заседатели да останат по местата си. Всички останали също. Ние с госпожа Тучи, обвинението и защитата ще се оттеглим за кратко в кабинета ми, за да разберем за какво става дума.

Докато се изправяхме, отново погледнах схемата. Имаше шест резерви. Бях определил три от тях като клонящи към обвинението, две по средата и една към защитата. Ако Тучи бъдеше отстранена за простъпката, която щеше да ни разкрие, нейният заместник щеше да бъде избран произволно от резервите. Това означаваше, че има доста голям шанс тя да бъде заменена със съдебен заседател, който е на страната на обвинението, докато вероятността заместникът да е на страната на защитата беше само едно към шест. По пътя към кабинета реших да се възползвам от тази възможност и да направя каквото мога, за да отстранят Тучи.

В кабинета съдията даже не отиде до бюрото си, навярно с надеждата, че забавянето ще е съвсем кратко. Заставахме заедно в средата на помещението. Всички, освен съдебната стенографка, която седеше на един стол встрани, за да може да пише.

— Добре, обсъждането се протоколира — започна Брайтман. — Госпожо Тучи, моля, разкажете ни какво сте видели и какво ви смуцава.

Заседателката сведе очи към пода и стисна длани пред себе си.

— Сутринта пътувах в метрото и един човек, който седеше срещу мен, четеше вестник. Държеше го изправен и видях първата

страница. Не я погледнах нарочно, но видях снимка на мъжа от процеса и прочетох заглавието.

Съдията кимна.

— Говорите за Джейсън Джесъп, нали така?

— Да.

— Кой беше вестникът?

— „Таймс“, струва ми се.

— Какво гласеше заглавието, госпожо Тучи?

— „Нов процес, стари доказателства срещу Джесъп“.

Тази сутрин не бях виждал печатното издание на „Лос Анджелис Таймс“, но бях прочел материала онлайн. Позовавайки се на анонимен източник, близък до обвинението, статията съобщаваше, че се очаквало процесът срещу Джейсън Джесъп да се състои изцяло от доказателства от първия процес и да разчита изключително на разпознаването, направено от сестрата на жертвата. Автор беше Кейт Солтърс.

— Прочетохте ли статията, госпожо Тучи? — попита Брайтман.

— Не, ваша светлост, само я зърнах за секунда и когато видях снимката, се извърнах. Вие ни казахте да не четем нищо за процеса. Просто ми попадна случайно пред очите.

Съдията кимна замислено.

— Добре, госпожо Тучи, бихте ли почакали малко в коридора?

Заседателката излезе и Брайтман затвори вратата.

— Заглавието казва всичко, нали?

Тя погледна Ройс, а после и мен, за да види дали някой от нас ще отправи искане или ще даде предложение. Британецът мълчеше. Предполагах, че е класифицирал заседател номер десет също като мен. Само че можеше да не е обмислил пристрастията на шестте резерви.

— Смятам, че злото вече е сторено, ваша светлост — заявих аз. — Тя знае, че е имало предишен процес. Всеки, който познава най-общо съдебната система, е наясно, че не те съдят повторно, ако са те обявили за невинен. Следователно заседателката е разбрала, че Джесъп е бил обявен за виновен. Въпреки че това би трябвало да я е предубедило в полза на обвинението, според мен ще е честно тя да бъде отстранена.

Брайтман кимна.

— Господин Ройс?

— Съгласен съм с оценката на господин Холър за предубеждението, но не и с така нареченото му желание да бъде честен. Той просто иска да я отстрани и вместо нея да вземе някоя от онези набожни резерви.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Няма да удостоя с отговор това твърдение. Щом не искаш да я изхвърлиш, твоя работа.

— Само че това решение не се взема от страните по делото — заяви Брайтман.

Тя отвори вратата и покани заседателката да влезе.

— Много ви благодаря за честността, госпожо Тучи. Върнете се в стаята на съдебните заседатели и си вземете вещите. Вие сте отстранена от този процес и можете да отидете в канцеларията за регистриране на съдебни заседатели, за да им го съобщите.

Тучи се поколеба.

— Това значи ли...

— Да, за съжаление сте отстранена. От онова заглавие сте получили информация за делото, която не би трябвало да знаете. А именно, че в миналото господин Джесъп е бил съден за тези престъпления. Това ви внушава предубеждения и по тази причина не мога да ви оставя в състава на съдебните заседатели. Можете да си вървите.

— Съжалявам, ваша светлост.

— Да, и аз.

Тучи напусна кабинета с колебливата, прегърбена походка на човек, който е обвинен в престъпление. След като вратата се затвори, съдията ни погледна.

— Ако не друго, това поне ще прати съответното послание на останалите заседатели. Остават ни само пет резерви, а още не сме започнали. Сега поне ясно виждаме, че медиите могат да повлияят на процеса. Не съм чела въпросната статия, но ще го направя. И ако видя, че е цитиран някой в тази стая, много ще се разочаровам. А за онези, които ме разочароват, обикновено има последици.

— Ваша светлост — обади се Ройс. — Сутринта прочетох статията и никой тук не е цитиран по име, но авторката приписва информация на източник, близък до обвинението. Имах намерение да го сведа до вашето знание.

Поклатих глава.

— Това е най-старият трик на защитата. Да сключиш сделка с репортер и да се скриеш зад публикацията. Източник, близък до обвинението, как ли не! Тоя източник седи на няма и два метра от мен, от другата страна на пътеката. Ето какво значи „близък“ за репортерката.

— Ваша светлост! — изсумтя Ройс. — Нямам нищо общо с...

— Бавим процеса — прекъсна го Брайтман. — Да се връщаме в залата.

Затътрихме се обратно. На влизане в съдебната зала огледах галерията и видях Солтърс, репортерката, на втория ред. Бързо се извърнах с надеждата, че никой не е забелязал краткото ни споглеждане. Аз бях нейният източник. Целта ми беше да манипулирам историята така — „подготовка на сцената“, както го нарече Солтърс, — че да придаде на защитата измамна самоувереност. Не бях възнамерявал да променям състава на съдебните заседатели.

Когато се върна на катедрата, съдията си записа нещо в бележника, вдигна глава и се обърна към заседателите, като отново ги предупреди за четенето на вестници и гледането на информационни предавания по телевизията. После погледна секретарката си.

— Одри, купичката, моля.

Секретарката взе купата с отделно опаковани освежаващи бонбони от плота пред себе си, изсипа ги в едно чекмедже и я занесе на съдията. Брайтман откъсна страница от бележника си, раздели я на шест парчета и написа номер на всяко от тях.

— Написах номера от едно до шест на листчетата и сега произволно ще избира резерва, която ще заеме мястото на заседател номер десет.

Тя сгъна листчетата и ги пусна в купата. След това я разклати и я вдигна над главата си. С другата си ръка извади едно листче, разгъна го и го прочете гласно.

— Резерва номер шест — обяви съдията. — Ако обичате, преместете се с всичките си вещи на място номер десет в ложата на заседателите. Благодаря ви.

Не можех да направя нищо друго, освен да седя и наблюдавам. Новият заседател номер десет се оказа трийсет и шест годишният филмов и телевизионен статист Филип Кърнс. Това, че е статист

навярно означаваше, че е актьор, който още не се е реализирал и така свързва двата края. С други думи, Кърнс ходеше на работа и по цял ден се навърташе около актьори, които са успели. Това го пращаше откъм озлобената страна на пропастта между „съм“ и „не съм“. Коего щеше да го направи пристрастен към защитата — потисканият срещу Човека. Бях го маркирал с червено и сега нямаше как да го разкарам.

— Надявам се, че нямаш нищо общо с онази статия, Холър — прошепна Маги в ухото ми, докато чакахме Кърнс да заеме мястото си. — Защото ми се струва, че току-що изгубихме един глас.

Вдигнах ръце, за да ѝ покажа, че не съм аз, но тя явно не ми се върза.

Съдията завъртя стола си изцяло към съдебните заседатели.

— Мисля, че най-после сме готови да дадем начало на процеса. Започваме с встъпителните пледоарии на страните. Те не бива да се приемат като доказателства, а са само възможност обвинението и защитата да изложат пред заседателите какво според тях ще покажат доказателствата, с други думи — какво можете да очаквате да видите и чуете по време на процеса. След това страните са длъжни да представят доказателства и свидетелски показания, които вие по-късно ще прецените по време на обсъждането. Започваме с пледоарията на обвинението. Господин Холър?

Изправих се и отидох при катедрата, поставена между масата на обвинението и ложата на заседателите. Не носех бележник, листчета или каквото и да е друго. Смятах, че е важно първо да им се харесам, а чак после да ги убедя в правотата на аргументите си. Затова и не можех да откъсвам поглед от тях. През цялото време трябваше да съм пряк, открит и честен. Пък и пледоарията ми щеше да е кратка и конкретна. Нямах нужда от пищови.

Започнах, като представих себе си и Маги. После посочих Хари Бош, който седеше до парапета зад масата на обвинението, и казах, че е следовател по делото. Накрая стигнах до същината.

— Днес сме тук за едно нещо. Да говорим за човек, който вече не може да говори от свое име. През хиляда деветстотин осемдесет и шеста дванайсетгодишната Мелиса Ланди била отвлечена от предния двор на дома ѝ. Трупът ѝ бил открит само няколко часа по-късно, захвърлен в един контейнер, като чувал със смет. Била е удушена.

Мъжът, обвинен в това ужасно престъпление, седи тук, на масата на защитата.

Обвинително насочих показалец към Джесъп, както през годините безброй прокурори бяха сочили клиентите ми. Струваше ми се фалшиво да соча праведно с пръст когото и да било, даже убиец. Това обаче не ми попречи. Не само че посочих Джесъп, ами продължих да го соча, докато обобщавах делото и разказвах на съдебните заседатели за свидетелите, които ще призова, и какво ще разкажат и покажат те. Бързо преминах нататък, като не пропуснах да спомена свидетелката, разпознала похитителя на Мелиса, и космите на жертвата, открити в „паяка“ на обвиняемия. Свърших с грандиозен финал.

— Джейсън Джесъп е отнел живота на Мелиса Ланди. Отвлякъл я от предния двор на дома ѝ и завинаги я отнел от нейното семейство и от тоя свят. Стискал с ръка гърлото на това красиво момиченце, докато го удуши. Ограбил неговото минало и бъдеще. Ограбил му всичко. И обвинението ще докаже това отвъд всякакво основателно съмнение.

Кимнах веднъж, за да подчертая това обещание, и се върнах на мястото си. Предишния ден Брайтман ни беше инструктирала пледоариите ни да са кратки, но даже тя изглеждаше изненадана от моята лаконичност. Трябваше ѝ известно време, за да разбере, че съм приключил. После даде думата на Ройс.

Както и очаквах, той отложи пледоарията си за втората част, когато защитата щеше да изложи аргументите си. Това отново насочи вниманието на съдията към мен.

— Много добре. Господин Холър, повикайте първия си свидетел.

Върнах се на катедрата. Този път носех бележките си и куп разпечатки. Бях отделил по-голямата част от седмицата преди избора на съдебни заседатели за подготовка на въпросите, които щях да задам на моите свидетели. Като адвокат, съм свикнал да подлагам на кръстосан разпит свидетелите на обвинението и да атакувам показанията, дадени в отговор на въпросите на прокурора. Тази задача е съвсем различна от прекия разпит и полагането на основите за представянето на доказателствата. Напълно съзнавам, че е по-лесно да събориш нещо, отколкото да го построиш. Обаче в този случай щях да съм строителят и бях подготвен за това.

— Народът призовава Уилям Джонсън.

Обърнах се към дъното на залата. Докато отивах към катедрата, Бош бе излязъл да доведе Джонсън от свидетелската чакалня и сега се върна с него. Джонсън беше дребен и слаб, с тъмна като махагон кожа. Беше на петдесет и девет години, но чисто бялата му коса го правеше да изглежда по-стар. Хари го преведе през портала и му посочи свидетелската скамейка. Съдебната секретарка бързо го закле.

Трябваше да призная пред себе си, че съм нервен. Чувствах се така, както неведнъж се бе опитвала да ми го опише Маги, когато бяхме женени. Тя го наричаше „тежест на доказване“. Не правната, а физическата тежест да знаеш, че представляваш целия народ. Винаги бях смятал нейните обяснения за егоцентрични. Прокурорът никога не беше онеправдан. Той бе Човекът. В това нямаше никаква тежест, поне в сравнение с адвоката, който е съвсем сам и държи нечия свобода в ръцете си. Никога не бях разбирал какво се опитва да ми каже.

Досега.

Сега разбирах. Изпитвах го. Предстоеше ми да разпитам първия си свидетел пред съдебните заседатели и бях нервен като на първия процес след завършването ми.

— Добро утро, господин Джонсън — започнах аз. — Как сте?

— Добре съм, да.

— Чудесно. Бихте ли ми казали с какво се издържате?

— Да, шеф съм на поддръжката в кинотеатър „Ел Рей“ на Уилшър Булевард.

— Какво означава „шеф на поддръжката“?

— Грижа се всичко да работи както трябва — от осветлението до тоалетните, всичко това влиза в задълженията ми. Ама, естествено, имам електротехници, които поддържат осветлението, и водопроводчици, които се занимават с тоалетните.

Отговорът му предизвика любезни усмивки и тих смях. Джонсън говореше с лек карибски акцент, но думите му бяха ясни и разбираеми.

— Откога работите в „Ел Рей“, господин Джонсън?

— Вече стават трийсет и шест години. Започнах през седемдесет и четвърта.

— Браво, това си е истински рекорд. Поздравления. През цялото време ли сте били шеф на поддръжката?

— Не, започнах най-отдолу, като чистач.

— Бих искал да се върнем в хиляда деветстотин осемдесет и шеста година. Тогава вече сте работили там, нали?

— Да, тогава още бях чистач.

— Добре, а спомняте ли си конкретно датата шестнайсети февруари онази година?

— Спомням си я.

— Било е неделя.

— Помня, да.

— Бихте ли разказали на съдебните заседатели защо си я спомняте?

— Тогава намерих тялото на едно момиченце в контейнера за смет зад „Ел Рей“. Ужасен ден.

Озърнах се към заседателите. Всички погледи бяха вперени в моя свидетел. Дотук добре.

— Представям си, господин Джонсън, наистина трябва да е било ужасен ден. Бихте ли ни разказали как стана така, че намерихте тялото на момиченцето?

— Правехме ремонт в кинотеатъра — строяхме нова стена от гипсокартон в дамската тоалетна заради теч. Та отидох да изхвърля в контейнера една ръчна количка, пълна с парчета от старата стена, гнило дърво и тъй нататък. Вдигнах капака и онуй клето момиченце беше там.

— Било е върху вече изхвърлените в контейнера отпадъци, така ли?

— Точно така.

— Имаше ли някакви боклуци върху тялото?

— Не, абсолютно нищо.

— Като че ли онзи, който го е хвърлил там, е бързал и не е имал време да го покрие...

— Възразявам!

Ройс беше скочил на крака. Знаех, че ще възрази. Обаче бях успял да произнеса почти цялото изречение — със съдържащия се в него намек — пред заседателите.

— Господин Холър насочва свидетеля и иска от него да прави заключения, за които той не е компетентен — заяви адвокатът.

Оттеглих въпроса, преди Брайтман да приеме възражението. Нямаше смисъл съдията да застава на страната на защитата пред

съдебните заседатели.

— Господин Джонсън, онази неделя за пръв път ли отивахте до контейнера?

— Не, вече бях ходил там два пъти.

— Кога за последно ходихте до контейнера, преди да откриете трупа?

— Около час и половина преди това.

— Тогава видяхте ли труп върху отпадъците?

— Не, нямаше труп.

— Значи е бил оставен там през тези деветдесет минути, така ли?

— Да, точно така.

— Добре, господин Джонсън, бихте ли насочили вниманието си към екрана?

На стената срещу ложата на заседателите бяха монтирани два големи плоскоекранни монитора. Единият беше леко обърнат под ъгъл към галерията, за да може и публиката да вижда дигиталните изображения. Маги управляваше пауърпойнта от своя лаптоп. Беше направила презентацията през последните две седмици и уикендите, докато подготвихме аргументацията на обвинението. Всички стари снимки от делото бяха сканирани и качени в програмата. Сега тя показва първото ни фотографско доказателство. Снимка на контейнера, в който бяха открили трупа на Мелиса Ланди.

— Това прилича ли на контейнера, в който намерихте тялото на момиченцето, господин Джонсън?

— Да, той е.

— Защо сте толкова сигурен?

— Отстрани със спрей е написан адресът, петдесет и пет — петнайсет. Аз го написах. И мога да кажа, че това е зад „Ел Рей“. Бая време работя там.

— Добре, това ли видяхте, когато вдигнахте капака и погледнахте вътре?

Маги превключи следващата снимка. В залата и без това цареше тишина, но когато на екраните се появи трупът на Мелиса Ланди в контейнера, ми се стори, че настава мъртво мълчание. Според правилата за доказателствата, въведени по силата на неотдавнашно решение в Девети район, трябваше да намеря начин да представя

старите доказателства на новите съдебни заседатели. Не можех да разчитам на следствените материали. Трябваше да открия хора, прехвърлящи мостове към миналото, и Джонсън беше първият ми мост.

Той не отговори веднага на въпроса ми. Просто се взираше в екрана като всички останали. После по тъмната му буза неочаквано се изтърколи сълза. Ако бях на масата на защитата, щях да го приема цинично. Но аз знаех, че реакцията му е искрена, и тъкмо затова го бях избрал да даде пръв показания.

— Тя е — каза Джонсън накрая. — Точно това видях.

Кимнах, докато свидетелят се прекръстваше.

— И какво направихте, след като я видяхте?

— Навремето нямахме мобилни телефони, нали знаете. Затуй се втурнах вътре и се обадох в полицията от служебния телефон.

— Полицията бързо ли дойде?

— Адски бързо, все едно вече я търсеха.

— Последен въпрос, господин Джонсън. Този контейнер виждаше ли се от Уилшър Булевард?

Той категорично поклати глава.

— Не, беше зад кинотеатъра и се виждаше само ако минеш по задната уличка.

Тук се поколебах. Можех да изцедя още от този свидетел. Информация, събрана от Бош по време на неговото разследване, която не бяха представили на първия процес. И за която Ройс може и да не знаеше. Можех просто да задам въпроса, който щеше да доведе до излагането ѝ, а можех да хвърля зара и да видя дали защитата ще отвори възможност за кръстосан разпит. Информацията и в двата случая щеше да е една и съща, но щеше да има по-голяма тежест, ако съдебните заседатели си мислеха, че защитата се е опитала да я прикрие.

— Благодаря ви, господин Джонсън — казах накрая. — Нямам повече въпроси.

Свидетелят беше прехвърлен на Ройс, който зае мястото ми на катедрата.

— Само няколко въпроса. Видяхте ли кой хвърля трупа на жертвата в контейнера?

— Не — отвърна Джонсън.

— Значи, когато сте се обадили в полицията, не сте имали представа кой го е извършил, нали така?

— Да.

— До онзи ден бяхте ли виждали обвиняемия?

— Не, съмнявам се.

— Благодаря ви.

И толкова. Ройс беше подложил на кръстосан разпит свидетел, който нямаше никакво значение за защитата. Джонсън не можеше да разпознае убиеца и така адвокатът отразяваше този факт в протокола. Само че в този случай просто трябваше да пасува. Като го попита дали е виждал Джесъп преди убийството, той отваряше врата. Изправих се, за да мина през нея.

— Още въпроси ли, господин Холър? — погледна ме Брайтман.

— Съвсем кратки, ваша светлост. Господин Джонсън, през периода, за който говорим, често ли работехте в неделя?

— Не, обикновено почивах. Обаче ме викаха, ако имаше някаква бърза работа.

Ройс възрази, че поставям въпрос, който излиза извън сферата на неговия кръстосан разпит. Обещах на съдията да не излизам от тази сфера и това скоро да стане ясно. Тя удовлетвори искането ми и отхвърли възражението. Отново насочих вниманието си към господин Джонсън. Бях се надявал адвокатът да възрази, защото след малко щеше да изглежда, че се е опитвал да ми попречи да получа вредна за защитата на Джесъп информация.

— Споменахте, че контейнерът, в който сте намерили тялото, се е намирал в дъното на уличката. Зад „Ел Рей“ няма ли паркинг?

— Има, ама не е на „Ел Рей“. Уличката ни осигурява достъп до задния вход и контейнера.

— Чий е паркингът?

— На една фирма, която има много паркинги из целия град, „Сити Парк“.

— Този паркинг отделен ли е от уличката със стена или ограда?

Ройс пак се изправи.

— Ваша светлост, това се проточва прекалено и няма нищо общо с въпросите, които зададох на господин Джонсън.

— Ще стигна до същината след още два въпроса, ваша светлост — заявих аз.

— Можете да отговорите, господин Джонсън — разреши Брайтман.

— Има ограда — отвърна свидетелят.

— Значи паркингът се вижда от уличката на „Ел Рей“ и от мястото на контейнера, а всеки на паркинга може да види контейнера, нали така?

— Да.

— Преди да откриете трупа, случвало ли се е да сте на работа в неделя и да забележите, че паркингът зад кинотеатъра се използва?

— Да, например един месец преди това отидох на работа и отзад имаше много коли. Докарваха ги с „паяци“.

Не се сдържах. Трябваше да хвърля поглед към Ройс и Джесъп, за да видя дали вече се гърчат. Предстоеше ми да пролея първата кръв на процеса. Те смятаха Джонсън за маловажен свидетел, който само ще установи убийството и местопрестъплението и нищо повече.

Грешаха.

— Поинтересувахте ли се какво става? — продължих аз.

— Да — потвърди Джонсън. — Попитах какво правят и един от шофьорите ми каза, че карат коли от квартала нататък по улицата и ги оставят там, за да могат хората да дойдат, да си платят и да си ги вземат.

— Значи са го използвали като временен наказателен паркинг, това ли имате предвид?

— Да.

— Знаете ли как се казваше фирмата, която караше колите?

— Пишеше я на „паяците“. „Аардварк Тоуинг“.

— Казахте „паяци“. Повече от един ли бяха?

— Да, видях два-три.

— Какво се случи, след като ви обясниха какво правят?

— Съобщих на шефа и той се обади в „Сити Парк“ да види дали знаят за това. Помисли си, че може да има застрахователен проблем, понеже хората побесняват, когато им вдигнат колата. И се оказа, че „Аардварк“ не са имали право да използват паркинга.

— Какво се случи после?

— Наложих се да престанат да го използват и шефът ми каза да хвърлям по едно око, ако съм на работа през уикенда, за да видя дали пак са там.

— Значи са престанали да използват паркинга зад кинотеатъра, така ли?

— Да.

— И това е същият паркинг, от който се е виждал контейнерът, където после сте намерили тялото на Мелиса Ланди?

— Да.

— Когато господин Ройс ви попита дали сте виждали обвиняемия преди деня на убийството, вие му отговорихте, че се съмнявате, нали така?

— Точно така.

— Защо се съмнявате? Защо не сте сигурен?

— Защото може да е бил един от шофьорите на „Аардварк“, които видях на паркинга. Затуй не съм сигурен, че не съм го виждал по-рано.

— Благодаря ви, господин Джонсън. Нямам повече въпроси.

26.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 АПРИЛ, 10,20 Ч.

За пръв път, откакто се занимаваше с делото, Бош имаше чувството, че Мелиса Ланди е в добри ръце. Току-що беше видял как Холър печели първите точки в процеса. Мики бе използвал малка част от открития от него пъзел, за да нанесе началния удар. Не чак нокаут, но доста тежък. Това щеше да е първата крачка по пътя на доказването, че Джесъп е познавал паркинга и контейнера зад „Ел Рей“. До края на процеса съдебните заседатели щяха да разберат значението на този факт, но в момента за Бош бе още по-важен начинът, по който Холър използва информацията. Беше я подхвърлил на защитата и сега изглеждаше, че те се опитват да скрият фактите от делото, които изкарват тази информация наяве. Ловкият ход вдъхваше на Бош увереност в способностите на Холър като обвинител.

Той пресрещна Джонсън на портала и го изведе от залата в коридора, където му стисна ръката.

— Добра работа свършихте, господин Джонсън. Никога няма да можем да ви се отблагодарим.

— Вече го направихте. Като осъдихте оня човек за убийството на момиченцето.

— Е, още не сме го осъдили, обаче възнамеряваме. Само дето повечето хора, които четат вестници, си мислят, че сме нарочили невинен човек.

— Не, той е. Сигурен съм.

Бош кимна и се почувства неловко.

— Всичко хубаво, господин Джонсън.

— Вие слушате джаз, нали, детектив?

Хари вече се беше запътил към залата, но се обърна да го погледне.

— Откъде знаете?

— Просто предположих. При нас свирят джаз. Диксиленд. Ако някога ви потрябват билети за „Ел Рей“, само ми се обадете.

— Да, непременно. Благодаря.

Бош влезе в съдебната зала. Усмиваше се, мислейки си за предположението на Джонсън за любимата му музика. Щом беше познал това, може би щеше да познае и за изхода от процеса. Докато вървеше по пътеката, чу как съдията казва на Холър да повика следващия си свидетел.

— Народът призовава Риджайна Ланди.

Хари знаеше, че е негов ред. Тази част бе организирана преди седмица от съдията, въпреки възражението на защитата. Риджайна Ланди не можеше да свидетелства, защото беше мъртва, но бе дала показания на първия процес и Брайтман беше разрешила да ги прочетат на новите заседатели.

Сега съдията им обясни това, като внимаваше да не намеква по никакъв начин, че е имало предишен процес.

— Дами и господа, народът призова свидетелка, която вече не е в състояние да се яви тук. Но тя е дала показания под клетва, които ще ви бъдат прочетени днес. От вас не се очаква да мислите защо свидетелката не е в състояние да се яви, нито къде са дадени предишните ѝ показания. Интересуват ви самите показания. Трябва да добавя, че реших да ги допусна въпреки възражението на защитата. Конституцията на Съединените щати постановява, че обвиняемият има право да разпита своите обвинители. Както ще видите обаче, тази свидетелка е била разпитана от адвокат, който по-рано е представлявал господин Джесъп.

Тя се обърна към съда.

— Можете да продължите, господин Холър.

Мики повика Бош на свидетелската скамейка. Той се закле и седна, като придърпа микрофона към себе си. После разтвори синята папка, която носеше със себе си, а Холър започна:

— Детектив Бош, бихте ли ни разказали малко за опита си като служител на реда?

Хари се извъртя към ложата на заседателите и докато отговаряше, плъзгаше поглед по лицата им, без да пропуска и резервите.

— Полицай съм от трийсет и шест години. Повече от двайсет и пет от тях разследвам убийства. За това време съм бил главен следовател в над двеста разследвания.

— И в това дело ли сте главен следовател?

— Да, но не съм участвал в първото разследване. Заех се със случая през февруари тази година.

— Благодаря ви, детектив. По-късно ще разговаряме за разследването ви. Готов ли сте да прочетете показанията на Риджайна Ланди, дадени под клетва на седми октомври хиляда деветстотин осемдесет и шеста година?

— Да.

— Добре, аз ще чета въпросите, поставени навремето от прокурор Гари Линц и адвокат Чарлз Бърнард, а вие ще четете отговорите на свидетелката. Ще започнем с прекия разпит от господин Линц.

Холър замълча за миг и се вгледа в разпечатката пред себе си. Бош се зачуди дали фактът, че чете отговори на жена, ще предизвика някакво объркване. Решавайки да допусне показанията предишната седмица, съдията беше забранила всякакво споменаване на емоциите на Риджайна Ланди, описани в протокола, от който ставаше ясно, че тя е плакала през цялото време. Ала Хари нямаше да може да съобщи това на сегашните заседатели.

— Започваме — каза Холър. — „Госпожо Ланди, бихте ли посочили връзката си с жертвата, Мелиса Ланди?“

— „Аз съм ѝ майка — прочете Бош. — Тя ми е дъщеря... но ми я отнеха.“

ПОНЕДЕЛНИК, 5 АПРИЛ, 13,45 Ч.

Четенето на показанията на Риджайна Ланди от първия процес продължи чак до обед. Те бяха необходими, за да установим коя е жертвата и кой я е разпознал. Само че без емоционалността на родителските думи, прочетеният от Бош текст до голяма степен си оставаше процедурен и докато първият свидетел за деня беше дал основания за надежди, вторият звучеше толкова безизразно, колкото може да е само глас от гроба. Предполагах, че прочетените от Бош показания на Риджайна Ланди са обърквачи за съдебните заседатели, понеже не бяха придружени от никакво обяснение за нейното отсъствие от процеса срещу предполагаемия убиец на дъщеря ѝ.

Екипът на обвинението обядва в „Дъфис“, заведение, което се намираше достатъчно близо до Съдебната палата, за да ни е удобно, но и достатъчно далече, че да не се опасяваме от евентуална поява на съдебни заседатели. Никой не беше във възторг от началото на процеса, но това трябваше да се очаква. Бях планирал представянето на доказателствата като симфоничната сюита „Шехерезада“, която започва бавно и тихо и се разгръща във всеобятно кресчендо от звук, музика и емоция.

Първият ден се свеждаше до доказването на фактите. Трябваше да представя трупа. Трябваше да установя, че има жертва, че тя е била отвлечена от дома ѝ, че по-късно е открита мъртва и че е била убита. Бях изчерпал първите два пункта с първите свидетели, а следобедният свидетел, патоанатомът, щеше да даде показания по вторите два. Оттам нататък аргументацията на обвинението щеше да се насочи към обвиняемия и доказателствата, които го свързваха с престъплението. Тъкмо тогава аргументите ми наистина щяха да се изпълнят с живот.

От обяд се върнахме само двамата с Бош. Маги отиде в хотел „Чекърс“, където щеше да прекара следобед с главната ни свидетелка Сара Ан Глисън. В събота Хари беше отлетял за щата Вашингтон и двамата пристигнаха в неделя сутринта. Сара щеше да даде показания

чак в сряда сутрин, но исках да е наблизо и Маги да прекарва колкото може повече време с нея, за да я подготви за участието ѝ в процеса. Бившата ми жена вече два пъти бе ходила в Порт Таунсенд, но смятах, че всеки прекаран със свидетелката момент ще укрепва връзката, която исках да изградят и да демонстрират пред съдебните заседатели.

Маги ни остави неохотно. Тревожеше се, че ще допусна някоя грешка в съда, ако не е там, за да ме наглежда. Уверих я, че мога да се справя с прекия разпит на патологоанатома и ще ѝ позвъня, ако изпадна в затруднение. Изобщо не подозирах колко важни ще се окажат показанията на този свидетел.

Началото на следобедното заседание закъсня, тъй като десет минути чакахме един от съдебните заседатели, който не се върна навреме от обяд. Щом дванайсетимата се събраха и заеха местата си в ложата, съдия Брайтман за пореден път им прочете конско за точността и им нареди да се хранят заедно през останалата част от процеса. Освен това инструктира съдебния пристав да ги придружава на обяд. Така никой нямаше да се отклони от групата и да закъснее.

Приключила с това, тя сърдито ми каза да повикам следващия си свидетел. Кимнах на Бош и той се насочи към стаята за свидетелите, за да доведе Дейвид Айзънбак.

Докато чакахме, съдията започна да губи търпение, но Айзънбак се забави няколко минути повече, отколкото обикновено трябваше на свидетел, за да влезе в залата и да заеме свидетелската скамейка. Той беше седемдесет и девет годишен и ходеше с бастун. Освен това си носеше възглавничка с дръжка, все едно отиваше на футболен мач. След като положи клетва, свидетелят постави възглавничката върху твърдата скамейка и седна.

— Доктор Айзънбак, бихте ли казали на съдебните заседатели как се издържате? — започнах аз.

— В момента съм пенсионер и освен това съм консултант по аутопсии. Наемник, както казвате вие юристите. Анализирам професионално аутопсии и после обяснявам на правистите и съдебните заседатели какво е свършено както трябва и какво не.

— А какво работехте, преди да се пенсионирате?

— Бях заместник главен патологоанатом на окръг Лос Анджелис. В продължение на трийсет години.

— И като такъв сте провеждали аутопсии, така ли?

— Да. През тези три десетилетия съм провел над двайсет хиляди аутопсии. Това са много мъртъвци.

— Наистина са много, доктор Айзънбак. Спомняте ли си всички?

— Не, разбира се. Сещам се само за няколко. За да си припомня останалите, ще трябва да си прегледам записките.

След като получих разрешение от съдията, аз се приближих до свидетелската скамейка и поставих пред него документ от четирийсет страници.

— Привличам вниманието ви към документа, който оставих пред вас. Бихте ли го описали?

— Да, това е протокол от аутопсия с дата осемнайсети февруари хиляда деветстотин осемдесет и шеста година. Името на мъртвата е Мелиса Тириза Ланди. Посочено е и моето име. Аз съм го издал.

— Което означава, че вие сте извършили аутопсията, така ли?

— Да, това имах предвид.

Продължих със серия въпроси, които установяваха процедурата за провеждане на аутопсията и здравословното състояние на жертвата преди смъртта. Ройс на няколко пъти възрази, че въпросите ми са насочващи, и съдията прие някои от възраженията му, но това нямаше значение. Адвокатът беше възприел тактиката да се опитва да наруши ритъма ми, като постоянно ме прекъсва, независимо дали възраженията му са основателни.

Въпреки прекъсванията Айзънбак свидетелства, че преди момента на насилствената ѝ смърт Мелиса Ланди е била в отлично здраве. Той каза, че момичето не било изнасилено по никакъв установим начин. Нямаło данни за сексуални контакти — Мелиса била девствена. Причината за смъртта била удушаване. Строшените кости на шията и гърлото ѝ предполагали, че е удушена с голяма сила от мъжка ръка.

С помощта на лазерна показалка патоанатомът посочи на снимките от аутопсията петната по шията на жертвата, предполагащи удушаване с една ръка. Той очерта следата от палеца от дясната страна и по-големия отпечатък от четири пръста отляво.

— Докторе, определите ли с коя ръка убиецът е удушил жертвата?

— Да, беше съвсем просто да определя, че убиецът е удушил това момиче с дясната си ръка.

— Само с една ръка ли?

— Точно така.

— Успяхте ли да определите как се е случило? Момичето висяло ли е на нещо, когато са го удушили?

— Не, травмите и особено счупените кости показваха, че убиецът е поставил ръка на шията му и го е притиснал към повърхност, оказваща съпротивление.

— Възможно ли е това да е била автомобилна седалка?

— Да.

— Ами мъжки крак?

Ройс възрази, заявявайки, че въпросът изисквал чисто предположение. Съдията се съгласи и ми нареди да продължа нататък.

— Докторе, споменахте двацет хиляди аутопсии. Предполагам, че много от тях са били убийства чрез удушаване. Беше ли необичайно да се натъкнете на случай, при който жертвата е удушена само с една ръка?

Британецът пак възрази, този път защото въпросът изисквал отговор, излизащ извън компетенцията на свидетеля. Ала Брайтман отсъди в моя полза.

— Този човек е провел двацет хиляди аутопсии — каза тя. — Склонна съм да смятам, че е натрупал огромен опит. Разрешавам въпроса.

— Можете да отговорите, докторе — отново се обърнах към Айзънбак. — Беше ли необичайно?

— Не непременно. Много убийства се извършват при сбивания и други обстоятелства. Виждал съм го и преди. Ако едната ръка е заета с друго, втората трябва да е достатъчна. Става дума за дванайсетгодишно момиче, което е тежало четирийсет и един килограма. Може да е убито с една ръка, докато убиецът е вършил нещо друго с лявата.

— Шофирането спада ли към тази категория?

— Възразявам — обади се Ройс. — Със същия аргумент.

— И решението е същото — отвърна Брайтман. — Можете да отговорите, докторе.

— Да — каза Айзънбак. — Ако убиецът е управлявал превозно средство с едната си ръка, с другата може да е удушил жертвата. Това е една от възможностите.

Реших, че съм получил всичко необходимо от свидетеля. Завърших прекия разпит и го предадох на Ройс. За мое нещастие Айзънбак имаше по нещо за всички. И адвокатът се възползва от това.

— „Една от възможностите“, така ли се изразихте, доктор Айзънбак?

— Моля?

— Казахте, че описаният от господин Холър сценарий — едната ръка на волана, другата на шията — е една от възможностите. Нали така?

— Да.

— Но не сте били там, за да сте сигурен. Прав ли съм?

— Напълно.

— Казахте „една от възможностите“. Какви други възможности има?

— Ами... не знам. Аз просто отговорих на въпроса на прокурора.

— Ами цигара?

— Моля?

— Възможно ли е убиецът да е държал цигара в лявата си ръка, докато с дясната е душил жертвата?

— Да, предполагам. Да.

— Ами пениса си?

— Пениса си ли?

— Да, пениса си, докторе. Възможно ли е убиецът да е удушил това момиче с дясната си ръка, докато с лявата е държал пениса си?

— Ще трябва да... да, и това е възможно.

— Може да е мастурбирал с едната ръка, докато с другата е душил момичето, нали, докторе?

— Всичко е възможно, но в доклада за аутопсията няма данни, които да го потвърждават.

— Ами данни, които не са отразени в доклада, докторе?

— Не са ми известни такива.

— Това ли искахте да кажете с думите си, че сте наемник, докторе? Взимате страната на обвинението, каквито и да са фактите?

— Не работя винаги за обвинението.

— Радвам се за вас.

Исправих се.

— Ваша светлост, той тормози свидетеля с...

— Господин Ройс, моля ви, дръжте се любезно — прекъсна ме съдията. — И карайте по същество.

— Да, ваша светлост. Докторе, колко от двайсетте хиляди аутопсии, които сте провели, са били на жертви на сексуално мотивирано насилие?

Айзънбак се озърна към мен, но аз не можех да му помогна с нищо. Бош беше заел мястото на Маги и сега се наведе към ухото ми и прошепна:

— Какво прави Ройс? Да не се опитва да докаже нашата позиция?

Вдигнах ръка, за да не ме разсейва от разговора между адвоката и Айзънбак, и тихо отвърнах:

— Не, тяхната.

Патоанатомът още не беше отговорил.

— Докторе, моля, отговорете на въпроса — подкани го Брайтман.

— Не съм ги броил, но много от престъпленията бяха сексуално мотивирани.

— Това такова ли беше?

— Не мога да направя подобно заключение въз основа на резултатите от аутопсията. Но когато се касае за дете, особено момиченце, отвлечено от непознат, почти винаги...

— Моля отговорът да бъде изключен от протокола, понеже не е по същество — прекъсна го Ройс. — Свидетелят прави предположения, които не са подкрепени с доказателства.

Съдията обмисли възражението. Аз мълчаливо се изправих, готов да реагирам.

— Докторе, моля, отговорете само на поставения ви въпрос — каза Брайтман накрая.

— Мисля, че отговорих — отвърна Айзънбак.

— Тогава ще бъда по-конкретен — рече Ройс. — Не сте открили следи от сексуално насилие по тялото на Мелиса Ланди, нали, докторе?

— Точно така.

— Ами по дрехите на жертвата?

— Аз се занимавам само с тялото. Дрехите се анализират от криминалисти.

— Разбира се.

Британецът се поколеба и погледна към бележките си. Виждах, че се чуди докъде да доведе нещо. Явно си мислеше: „Дотук добре — да рискувам ли да отида по-нататък?“

Накрая се реши.

— Докторе, когато преди малко възразих срещу вашия отговор, вие споменахте за „отвличане от непознат“. Какви резултати от аутопсията потвърждават такова твърдение?

Айзънбак се замисли и даже се зачете в протокола от аутопсията, който лежеше пред него.

— Докторе?

— Хм, не си спомням нищо от аутопсията да го потвърждава.

— Всъщност резултатите от аутопсията потвърждават тъкмо обратното заключение, нали така?

Патоанатомът искрено се смути.

— Не съм сигурен какво искате да кажете.

— Привличам вниманието ви към осма страница от протокола. Предварителния оглед на трупа.

Ройс изчака малко, докато Айзънбак отвори документа на посочената страница. Аз също го направих, макар че нямаше нужда. Знаех накъде клони адвокатът и не можех да му попреча. Просто трябваше да съм готов да възразя в подходящия момент.

— Докторе, в протокола пише, че пробите, взети от ноктите на жертвата, са негативни за кръв и тъкани. Виждате ли го на осма страница?

— Да, аз взех проби от ноктите ѝ, но бяха чисти.

— Това показва, че не е одраскала нападателя, убиеца си. Нали така?

— Заключение е такова, да.

— И това също показва, че е познавала своя напа...

— Възразявам! — изправих се аз, но не достатъчно бързо. Ройс беше успял да направи внушението си пред съдебните заседатели.

— Предположения, които не се потвърждават от доказателствата — заявих аз. — Ваша светлост, защитата явно се опитва да внуши на съдебните заседатели несъществуващи факти.

— Приема се. Господин Ройс, предупреждение.

— Да, ваша светлост. Защитата няма повече въпроси към този свидетел на обвинението.

28.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 АПРИЛ, 16,45 Ч.

Бош почука на вратата на стая 804 и впери очи в шпионката. Скоро му отвори Макфърсън, която си погледна часовника, докато отстъпваше, за да го пусне вътре.

— Защо не си в съда с Мики? — попита тя.

Детективът влезе в стая с приятна гледка към Гранд Авеню и края на „Билтмор“. Имаше диван и две кресла, едното заето от Сара Ан Глисън. Хари ѝ кимна.

— Защото няма нужда от мен. Нужен съм тук.

— Какво става?

— Ройс разкри картите си. Трябва да поговоря със Сара за това.

Той тръгна към дивана, но Макфърсън постави длан върху ръката му и го спря.

— Чакай малко. Преди да го обсъдиш със Сара, ми обясни какво става.

Бош кимна. Маги имаше право. Той се огледа наоколо, ала нямаше къде да поговорят насаме.

— Хайде да се поразходим.

Макфърсън отиде при масичката и взе електронна карта-ключ.

— Веднага се връщаме, Сара. Искаш ли нещо?

— Не, ще ви чакам тук.

Тя повдигна скицника, който държеше. Той щеше да ѝ прави компания.

Бош и Макфърсън напуснаха стаята и слязоха с асансьора във фойейето. Барът беше пълен, но успяха да си намерят маса до входа.

— Добре, как Ройс е разкрил картите си? — попита тя.

— Когато разпитваше Айзънбак, той се възползва от въпроса на Мики за това, че убиецът я е удушил само с дясната си ръка.

— Да, докато е шофирал. Паникьосал се е, когато е чул съобщението по полицейската радиостанция, и я е убил.

— Това е нашата версия. Е, Ройс вече започна да излага версията на защитата. По време на кръстосания разпит попита дали е възможно убиецът да я е удущил с една ръка, докато е мастурбирал с другата.

Макфърсън се замисли.

— Това е старата версия на обвинението — каза тя. — От първия процес. Че убийството е извършено по време на сексуален акт. С Мики предположихме, че щом Ройс получи всичките ни материали и узнае, че семенната течност е от втория баща, ще го разиграе по този начин. Ще представят втория баща като чучелото. Ще заявят, че той я е убил и че ДНК експертизата го доказва.

Тя скръсти ръце и продължи да разсъждава на глас.

— Добре, обаче тази версия има две слабости. Сара и космите от седалката на „паяка“. Следователно пропускаме нещо. Ройс трябва да е открил нещо друго или свидетел, който опровергава разпознаването на Сара.

— Тъкмо затова съм тук. Донесох свидетелския списък на защитата. Тия хора си играят на криеница с мен и не успях да намеря всички. Сара трябва да прочете списъка и да ми каже върху кого да се съсредоточа.

— А тя откъде ще знае, по дяволите?

— Трябва. Това са нейни хора. Гаджета, съпрузи, приятели наркомани. Всичките имат досиета. Това са хората, с които се е движила, преди да започне живота си наново. Всички адреси вече са невалидни и не ни вършат работа. Ройс сигурно ги крие.

Макфърсън кимна.

— Затова го наричат Хитрия Клайв. Добре, да идем да поговорим с нея. Остави ме първо аз да опитам, става ли?

Тя се изправи.

— Чакай малко — спря я Бош.

Маги го погледна.

— Какво има?

— Ами ако версията на защитата е вярна?

— Майтапиш ли се?

Детективът не отговори. Тя не чака дълго и се запъти към асансьора. Хари стана и я последва.

Върнаха се в стаята. Бош забеляза, че докато ги е чакала, Глисън е нарисувала лале в скицника. Той седна на дивана срещу нея, а

Макфърсън се настани на фотьойла от дясната ѝ страна.

— Трябва да поговорим, Сара — започна тя. — Според нас някой твой познат от онези изгубени години ще се опита да помогне на защитата. Трябва да решим кой е той и какви показания ще даде.

— Не разбирам — отвърна Глисън. — Аз бях тринайсетгодишна, когато ни сполетя това. Какво значение има кои са ми били приятели после?

— Има, защото могат да свидетелстват за неща, които си направила. Или казала.

— Какви неща?

Макфърсън поклати глава.

— Тъкмо това е досадното — че не знаем. Известно ни е само следното: днес в съда защитата ясно е показала, че ще се опита да прехвърли вината за смъртта на сестра ти върху втория ти баща.

Сара вдигна ръце, сякаш се предпазваше от удар.

— Това е безумно. Аз бях там. Видях как онзи човек я отвлича!

— Знаем, Сара. Въпросът обаче е какво ще бъде представено пред съдебните заседатели и на кого ще повярват те. Виж, детектив Бош има списък със свидетелите на защитата. Искам да го прегледаш и да ни кажеш какво ти говорят тези имена.

Хари извади списъка от куфарчето си и го подаде на Макфърсън, а тя — на Сара.

— Съжалявам, всички тия бележки са мои — поясни той. — Когато се опитвах да ги открия. Гледай само имената.

Бош видя, че устните ѝ леко помръдват, когато започна да чете. После престанаха и тя просто се втренчи в листа. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Сара? — подкани я Макфърсън.

— Тези хора — прошепна Глисън. — Мислех, че никога повече няма да ги видя.

— Пак може никога да не ги видиш — успокои я Маги. — Фактът, че са в списъка, не означава, че ще ги призоват всичките. Взели са имената от досиетата и са ги вписали тук, за да ни объркат. Това се нарича „трупане на копа сено“. Те крият истинските свидетели и нашият следовател, детектив Бош, си губи времето да търси не който ни е нужен. Но тук трябва да има поне едно важно име. Кое е то, Сара? Помогни ни.

Глисън се вторачи в списъка, без да отговори.

— Някой, който ще може да каже, че сте били близки. С кого си прекарала много време и си му разкрила тайните си?

— Мислех, че съпруг не може да свидетелства срещу съпругата си.

— Единият съпруг не може да бъде принуден да свидетелства срещу другия. Но за какво говориш, Сара?

— За този тук.

Тя посочи едно име в списъка. Бош се наведе и го прочете. Едуард Роуман. Детективът беше установил, че се е лекувал в затворнически рехабилитационен център в Северен Холивуд, където Сара бе прекарала девет месеца след последния си престой в затвора. Предполагаше, че са имали връзка само по време на групова терапия. Посоченият от Ройс последен известен адрес беше мотел във Ван Найс, само че Роуман отдавна го нямаше там. Хари се бе отказал да го издирва повече, решавайки, че името е само поредната сламка в копата сено на британеца.

— Роуман — каза той. — Били сте с него в рехабилитационния център, нали?

— Да — потвърди Глисън. — После се оженихме.

— Кога? — попита Макфърсън. — Нямаме данни за този брак.

— След като излязохме. Той познаваше един свещеник. Оженихме се на плажа. Но не трая дълго.

— Разведени ли сте?

— Не... Не ме интересуваше. После, когато се излекувах, просто не исках да се връщам там. Това беше едно от нещата, които изключваш. Все едно не се е случвало.

Маги погледна Бош.

— Може бракът да не е законен — допусна той. — И затова в окръжните архиви няма нищо.

— Няма значение дали е законен — отвърна прокурорката. — Той очевидно се е съгласил да свидетелства и може да даде показания срещу нея. Важното е какви ще са тези показания. Какво ще каже Роуман, Сара?

Глисън бавно поклати глава.

— Не знам.

— Е, какво си му разказала за сестра си и втория ти баща?

— Не знам. Ония години... почти нищо не си спомням от тогава.
След кратко мълчание Макфърсън я помоли да прегледа останалите имена в списъка. Сара го направи и поклати глава.

— Не знам кои са част от тия хора. Някои познавах само по прякор.

— Но познаваш Едуард Роуман, нали?

— Да. Живяхме заедно.

— Колко време?

Глисън засрамено поклати глава.

— Кратко. В рехабилитационния център смятахме, че сме създадени един за друг. Когато излязохме, просто не се получи. Продължи около три месеца. Пак ме арестуваха и когато излязох от затвора, него го нямаше.

— Възможно ли е бракът да не е бил законен?

Тя се замисли за миг и вяло сви рамене.

— Май всичко е възможно.

— Добре, Сара, сега пак ще изляза с детектив Бош за няколко минути. Искам да си помислиш за Едуард Роуман. Всичко, което си спомниш, ще ни е от полза. Няма да се бавя.

Макфърсън взе свидетелския списък от нея и го върна на Хари. Двата напуснаха стаята, но се отдалечиха само на няколко крачки по коридора, после спряха и заговориха шепнешком.

— Струва ми се, че е най-добре да го намериш — каза тя.

— Защо? — попита Бош. — Ако е главният свидетел на Ройс, той няма да разговаря с мен.

— Тогава научи всичко каквото можеш за него. За да можем да го унищожим, когато настъпи моментът.

— Ясно.

Бош се обърна и се насочи към асансьорите, но Макфърсън го повика и той спря.

— Сериозно ли говореше? — попита тя.

— За кое?

— Долу във фойето. Въпроса, който ми зададе. Наистина ли мислиш, че преди двайсет и четири години тя си е измислила всичко?

Бош дълго я гледа, после сви рамене.

— Не знам.

— Ами космите на седалката? Те не потвърждават ли нейната версия?

Хари разпери ръце.

— Това са косвени доказателства. И не съм бил там, когато са ги открили.

— Това пък какво означава?

— Означава, че понякога се случват разни неща, когато жертвата е дете. И че не съм бил там, когато са ги открили.

— Божичко, може би трябваше да работиш за защитата.

Бош отпусна ръце.

— Сигурен съм, че вече са се сетили за това.

Той отново се обърна към асансьорите и се отдалечи.

29.

ВТОРНИК, 6 АПРИЛ, 09,00 Ч.

Понякога колелцата на правосъдието се въртят гладко. Вторият ден от процеса започна точно по график. Всички съдебни заседатели бяха в ложата, съдията седеше на катедрата, а Джейсън Джесъп и неговият адвокат бяха на масата на защитата. Изправих се и повиках първия свидетел за, надявах се, един плодотворен ден за обвинението. Хари Бош вече беше довел Изи Гордън в залата. След пет минути тя се бе заклела и настанила. Свидетелката беше дребна жена с очила с черни рамки, които уголемяваха очите ѝ. Моите записки показваха, че е петдесетгодишна, но изглеждаше по-възрастна.

— Госпожо Гордън, бихте ли казали на съдебните заседатели как се издържате?

— Да. Аз съм криминалист в Лосанджелиското полицейско управление, ръководител оглед на местопрестъпления. Работа в Сектора по криминалистика от хиляда деветстотин осемдесет и шеста година.

— Бяхте ли вече на работа на шестнайсети февруари същата година?

— Да. Това беше първият ми работен ден.

— И каква задача ви възложиха?

— Моята задача беше да се уча. Определиха ми ръководител и трябваше да ме въведат в работата.

Изи Гордън бе истинска находка за обвинението. Двама специалисти и техният ръководител бяха поели трите местопрестъпления, свързани с делото на Мелиса Ланди — къщата на „Уиндзор“, контейнера за смет зад „Ел Рей“ и „паяка“ на Джесъп. Като новопостъпила, Гордън беше придружавала навсякъде главния криминалист и затова бе присъствала и на трите места. Главният криминалист отдавна беше мъртъв, а другите специалисти се бяха пенсионирали и не можеха да дадат показания и за трите

местопрестъпления. Откриването на Гордън улесняваше представянето на доказателствата от местопрестъпленията.

— Кой беше главен криминалист?

— Арт Донован.

— С него ли бяхте във въпросния ден?

— Да. Отвлечане, което преквалифицираха в убийство. Наложих се за един ден да се прехвърляме от местопрестъпление на местопрестъпление. На три различни места.

— Добре, да ги разгледаме едно по едно.

През следващия час и половина преведох Гордън през местопрестъпленията от 16 февруари 1986 година. С нейна помощ можех да покажа снимки, видеозаписи и протоколи от тези места. Ройс продължаваше да възразява, опитвайки се да ограничи безпрепятствения приток на информация към съдебните заседатели. Само че не можеше да направи нищо и започваше да ядосва съдията. Виждах го и затова не се оплаквах. Исках да я вбеси. Това можеше да ми влезе в работа по-късно.

Показанията на Гордън бяха съвсем банални, докато описваше неуспешните опити да намерят стъпки и други следи в предния двор на семейство Ланди. Стана по-драматично, когато си спомни, че спешно са ги повикали на ново местопрестъпление — контейнера зад „Ел Рей“.

— Повикаха ни, когато откриха трупа. Всички си шепнехме, защото семейството беше в къщата и не искахме да ги разстройваме, докато не се уверим, че има труп и той е на тяхното момиченце.

— С Донован ли отидохте при „Ел Рей“?

— Да, и с детектив Клоустър. Там се срещнахме с патологоанатома. Вече работехме по убийство, затова повикаха още специалисти.

Показанията за огледа на местопрестъплението при „Ел Рей“ ми дадоха нова възможност да покажа още видеозаписи и снимки на жертвата. Ако не друго, исках всеки заседател в ложата да се разгневи от видяното. Исках да запаля огъня на един от основните инстинкти. Отмъщението.

Разчитах, че Ройс ще възрази, и той не ме разочарова, обаче вече беше изчерпал кредита си при съдията и аргументът му, че този материал е илюстративен и прекалено еднообразен, не срещна разбиране. Брайтман ми позволи да продължа.

Накрая Изи Гордън ни отведе на последното местопрестъпление, „паяка“, и разказа как забелязала три дълги косъма в цепнатината между седалката и облегалката и ги показала на Донован.

— Какво стана с тях? — попитах аз.

— Бяха прибрани в отделни пликчета, надписани и отнесени в Сектора по криминалистика за сравнение и анализ.

Показанията на Гордън бяха последователни и ефикасни. Когато я предадох на защитата, Ройс направи каквото може. Не оспори събирането на доказателства, само се опита да спечели още една точка за своята версия. Затова пропусна първите две местопрестъпления и се съсредоточи върху „паяка“.

— Госпожо Гордън, когато отидохте в гаража на „Аардварк“, полицаите бяха ли вече там?

— Да, естествено.

— Колко бяха?

— Не съм ги броила. Няколко.

— Имаше ли детективи?

— Да, детективите претърсваха цялата фирма, имаха съдебна заповед.

— Същите детективи ли бяха, които видяхте на предишните местопрестъпления?

— Да, струва ми се. Предполагам, че са били същите, но не си спомням точно.

— Но явно си спомняте други неща съвсем точно. Защо не помните с кои детективи сте работили?

— По случая работеха няколко души. Детектив Клостър беше главен следовател, но имаше три различни местопрестъпления, плюс малката свидетелка. Не помня дали той беше в гаража, когато отидох там, но по някое време го видях. Ако проверите в протоколите от местопрестъпленията, мисля, че ще видите кой и кога е бил там.

— Аха, тогава ще го направим.

Ройс се приближи до свидетелската скамейка и даде на Гордън три документа и молив. После се върна на катедрата.

— Какви са тези три документа, госпожо Гордън?

— Това са протоколи от местопрестъпления.

— И от кои местопрестъпления са?

— Трите, на които работих по делото „Ланди“.

— Бихте ли ги разгледали и оградили всяко име, което фигурира и в трите?

Отне ѝ по-малко от минута да изпълни задачата.

— Готова ли сте? — попита Ройс.

— Да, има четири имена.

— Бихте ли ни ги прочели?

— Да, аз и моят ръководител Арт Донован, после детектив Клоустър и неговият партньор Чад Стайнър.

— Само вие четиримата сте били и на трите местопрестъпления през този ден, нали така?

— Да.

Маги се наведе към мен и прошепна:

— Прехвърляне на материали от едно местопрестъпление на друго.

Леко поклатих глава.

— Това предполага елемент на случайност. Мисля, че той цели да докаже нарочно подхвърляне.

Тя кимна и се отдръпна. Ройс зададе следващия си въпрос.

— Фактът, че сте сред четиримата, които са били и на четирите места, предполага, че отлично познавате това престъпление и неговото значение, не съм ли прав?

— Не съм сигурна какво искате да кажете.

— Полицейските служители проявяваха ли силни емоции на тези местопрестъпления?

— Е, всички бяха професионалисти.

— Искате да кажете, че никой не го е било грижа за едно дванайсетгодишно момиче?!

— Напротив, на първите две местопрестъпления беше, меко казано, напрегнато. На едното място беше семейството, на второто — мъртвото момиченце. Не си спомням да е имало някакви емоции в гаража.

Грешен отговор, помислих си. Това отваряше врата за защитата.

— Добре, но на първите две местопрестъпления е имало силни емоции, нали? — попита Ройс.

Изправих се, просто за да му дам една доза от собственото му лекарство.

— Възражявам. Свидетелката вече отговори на този въпрос, ваша светлост.

— Приема се.

Британецът не се смути.

— Тогава как се проявяваха тези емоции? — попита той.

— Ами разговаряхме помежду си. Арт Донован ми каза да запазя професионална безпристрастност. Каза, че трябвало да дадем всичко от себе си, защото ставало дума за малко момиченце.

— А детективите Клоствър и Стайнър?

— И те казаха същото — че не бива да оставим и един камък непреобърнат, че трябва да го направим заради Мелиса.

— Детектив Клоствър по име ли нарече жертвата?

— Да, много добре си спомням.

— Беше ли много разгневен и разстроен?

Станах от мястото си и възразих:

— Предположения, които не се потвърждават нито от доказателствата, нито от показанията.

Съдията прие възражението ми и нареди на Ройс да продължи.

— Госпожо Гордън, моля, погледнете в протоколите от местопрестъпленията, които все още са пред вас, и ни кажете дали часът на пристигане и заминаване на служителите се посочва точно.

— Да, посочва се. След всяко име е отбелязан час на пристигане и заминаване.

— Преди малко казахте, че освен вас и вашия началник, само детективите Клоствър и Стайнър са били и на трите местопрестъпления.

— Да, те бяха главните следователи по това дело.

— Преди вас и господин Донован ли са били на всяко място?

Гордън трябваше да направи справка с информацията в протоколите.

— Да.

— Значи са имали достъп до трупа на жертвата, преди вие да отидете при „Ел Рей“, нали така?

— Не знам какво разбирате под „достъп“, но да, те бяха първи на местопрестъплението.

— И освен това са имали достъп до „паяка“, преди вие да отидете там и да видите трите косъма, толкова удобно защипани в

цепнатината на седалката, прав ли съм?

Възразих, че адвокатът иска от свидетелката да прави предположения за неща, на които не е присъствала. Освен това оспорих употребата на думата „удобно“. Ройс явно играеше за пред заседателите. Брайтман му каза да формулира наново въпроса.

— Детективите са имали достъп до „паяка“, преди вие да видите трите косъма в цепнатината на седалката, нали така?

Гордън взе пример от моето възражение и отговори така, както исках аз.

— Не знам, защото не съм била там.

И все пак Ройс успя да направи внушението си пред съдебните заседатели. И в същото време ми разкри същината на аргументацията си. Защитата щеше да развие версията, че полицията, в лицето на Клоустър и/или неговия партньор Стайнър, е подхвърлила космите, за да гарантира осъждането на Джесъп след разпознаването му от тринайсетгодишната Сара. Нещо повече, Ройс щеше да твърди, че тя нарочно го е идентифицирала грешно, тъй като семейство Ланди се е опитвало да скрие факта, че Мелиса е убита, случайно или не, от втория си баща.

Тази стратегия щеше да се реализира много трудно. За да успее, поне един съдебен заседател трябваше да повярва във версията на защитата, която предполагаше два сговора, действащи независимо един от друг и все пак заедно. Обаче се сецах за двама адвокати в града, които можеха да го постигнат, и Ройс беше единият. Трябваше да съм готов.

— Спомняте ли си какво се случи, след като забелязахте космите на седалката на „паяка“? — попита британецът.

— Показах ги на Арт, понеже той събираше веществените доказателства — отговори свидетелката. — Аз бях там просто за да наблюдавам и да трупам опит.

— Повикаха ли детективите Клоустър и Стайнър, за да ги видят?

— Да, струва ми се.

— Спомняте ли си какво направиха те?

— Не си спомням да са правили нещо, свързано с космите. Те водеха следствието, затова бяха осведомени за откриването на веществените доказателства и толкова.

— Вие бяхте ли доволна от себе си?

— Не ви разбирам.

— Това е бил първият ви ден на работа — първият ви случай. Бяхте ли доволна от себе си, след като забелязахте космите? Бяхте ли горда?

Гордън се поколеба, сякаш се чудеше дали въпросът е някакъв капан.

— Бях доволна, че съм помогнала, да.

— А някога питали ли сте се защо тъкмо вие, новачката, сте забелязали космите на седалката преди вашия началник или двамата главни следователи?

Свидетелката пак се поколеба и отговори отрицателно. Ройс каза, че няма повече въпроси. Беше провел отличен кръстосан разпит, бе посял много семена, които по-късно можеха да дадат плод на нещо по-голямо в позицията на защитата.

Направих каквото можах. Помолих Гордън да съобщи имената на шестимата униформени полицаи и другите двама детективи, посочени в протоколите като пристигнали преди Клоствър и Стайнър на мястото, където бяха открили трупа на Мелиса Ланди.

— Значи хипотетично, ако са искали да вземат косми от жертвата, за да ги подхвърлят някъде другаде, детектив Клоствър или Стайнър е трябвало да го направят под носа на още осем полицаи или да ги убедят да им го позволят. Така ли е? — попитах аз.

— Да, предполагам.

Благодарих на свидетелката и си седнах на мястото. Ройс отново се върна на катедрата.

— Също хипотетично, ако Клоствър или Стайнър са искали да подхвърлят косми от жертвата на третото местопрестъпление, не е било нужно да ги взимат направо от главата на жертвата, ако е имало и други източници, нали?

— Предполагам, че не, ако е имало други източници.

— Например четка за коса в дома на жертвата, нали така?

— Вероятно.

— Те са били в дома на жертвата, нали?

— Да, това е едно от местопрестъпленията, в чийто протокол са записани.

— Нямам повече въпроси.

Ройс ме беше приклецил в ъгъла и реших да не задълбавам повече. Каквото и да измъкнех от свидетелката, той можеше да го неутрализира.

Брайтман освободи Гордън и разпусна съда за обяд. Казах на Бош, че след почивката е негов ред да седне на свидетелската скамейка и да прочете протоколираните показания на Клоствър. Попитах го дали иска да хапнем заедно, за да обсъдим версията на защитата, но той отговори, че имал да свърши нещо.

Маги отиваше в хотела, за да обядва със Сара Ан Глисън, тъй че оставах сам.

Или поне така си мислех.

Докато крачех по централната пътека към задния вход на залата, от последния ред се изправи привлекателна жена. Тя се усмихна и се приближи.

— Господин Холър, аз съм Рейчъл Уолинг от ФБР.

Отначало не включих, но после свързах името със съответния дял от паметта си.

— Да, профайлърката. Вие отвлякохте вниманието на моя следовател с версията си, че Джейсън Джемс е сериен убиец.

— Е, надявам се, че повече съм помогнала, отколкото съм ви попречила.

— Ще видим по-късно. С какво мога да ви бъда полезен, агент Уолинг?

— Щях да ви попитам дали имате време да обядваме заедно, но щом смятате, че ви отвличам от работата, може би просто трябва да...

— Знаете ли какво, агент Уолинг, имате късмет. Свободен съм. Да вървим да обядваме.

Посочих вратата и двамата излязохме.

30.

ВТОРНИК, 6 АПРИЛ, 13,15 Ч.

Този път закъсня съдията. Екипите на обвинението и защитата бяха по местата си в уреченото време, ала от Брайтман нямаше и следа. Секретарката също не знаеше дали закъснението се дължи на лична работа, или на някакъв проблем с процеса. Бош стана от стола си до парапета, приближи се до Холър и го потупа по гърба.

— Скоро ще започнем, Хари. Готов ли си? — каза Холър.

— Готов съм, но трябва да поговорим.

— Какво има?

Бош се извъртя така, че да застане с гръб към масата на защитата, и сниши глас в едва доловим шепот.

— През обедната почивка отидох да видя момчетата от ЗСР. Показаха ми някои неща, за които трябва да знаеш.

Държеше се прекалено тайнствено, но снимките от наблюдението предишната нощ, които му беше показал лейтенант Райт, бяха обезпокояващи. Джесъп замисляше нещо и каквото и да бе то, щеше да се случи скоро.

Преди Холър да отговори, шумът в залата стихна при появата на съдията.

— След заседанието — прошепна Мики и се обърна към съдийската катедра.

Бош отново зае мястото си до парапета. Брайтман нареди на пристава да повика съдебните заседатели и скоро всички бяха готови.

— Бих искала да се извиня — каза съдията. — Закъснението беше по моя вина. Имах лична работа и ми отне повече време, отколкото очаквах. Господин Холър, моля, повикайте следващия си свидетел.

Холър се изправи и призова Доръл Клоствър. Бош стана и се насочи към свидетелската скамейка, докато Брайтман отново обясняваше на заседателите, че призованият от обвинението свидетел не е в състояние да се яви, затова Бош и Холър ще прочетат неговите

дадени под клетва показания. Въпреки че всичко това беше отработено по време на заседание преди процеса, независимо от възражението на защитата, Ройс пак се изправи и възрази.

— Господин Ройс, вече обсъдихме този въпрос — отвърна съдията.

— Бих искал да помоля съда да преосмисли решението си, тъй като този начин на даване на показания напълно нарушава конституционното право на господин Джесъп да разпита своите обвинители. На детектив Клоустър не са били зададени въпросите, които бих желал да му отправя аз, въз основа на сегашната позиция на защитата.

— Повтарям, господин Ройс, вече уредихме този въпрос и не желая да го разисквам пред съдебните заседатели.

— Но, ваша светлост, така ми се пречи да защитавам господин Джесъп адекватно.

— Господин Ройс, проявих изключително великодушие, като ви позволих да се поперчите пред заседателите. Търпението ми се изчерпва. Можете да седнете на мястото си.

Ройс измери с поглед съдията. Бош знаеше какво прави той. Играеше за пред заседателите. Искаше да виждат в него и Джесъп онеправданата страна. Искаше да разберат, че срещу Джесъп е не само обвинението, но и съдията. След като проточи мълчанието си колкото посмя, той отново заговори:

— Ваша светлост, не мога да си седна, когато е заложена свободата на моя клиент. Това е нечувано...

Брайтман гневно удари с длан по катедрата и плясъкът прозвуча като изстрел.

— Няма да говорим за това пред съдебните заседатели, господин Ройс. Моля заседателите да се върнат в стаята си.

Ококорени и вече усетили обхваналото залата напрежение, те се изнизаха навън, до един озъртайки се през рамо, за да видят какво става зад тях. Ройс продължаваше да се взира яростно в съдията. И Бош знаеше, че адвокатът само позира. Тъкмо това искаше Ройс — заседателите да видят как го онеправдават и му пречат да защити обвиняемия. Нищо че ги извеждаха от залата. Всички бяха наясно, че съдията здравата ще го нашамери.

Щом вратата на тяхната стая се затвори, Брайтман отново се обърна към Ройс. За трийсетте секунди, докато заседателите напускаха залата, тя, очевидно, беше успяла да се успокои.

— Господин Ройс, след края на този процес ще проведем заседание за неуважение към съда, по време на което ще разгледаме и накажем днешното ви поведение. Дотогава, ако ви наредя да седнете и вие откажете да се подчините, ще заповядам на съдебния пристав насила да ви върне на мястото ви. И изобщо не ме интересува дали съдебните заседатели са тук, или не. Разбирате ли ме?

— Да, ваша светлост. И бих искал да се извиня, задето се поддадох на емоциите си.

— Много добре, господин Ройс. Сега седнете и пак ще повикаме заседателите в залата.

Двамата дълго се гледаха, докато накрая британецът бавно седна. Съдията нареди на пристава да доведе заседателите.

Бош ги наблюдаваше, докато заемаха местата си. Всички се взираха в Ройс и Хари разбра, че гамбитът на адвокатата е бил успешен. В очите им имаше съчувствие, сякаш знаеха, че всеки момент може и те да разсърдят съдията и да бъдат порицани по подобен начин. Нямаха представа какво се е случило, докато са чакали зад затворената врата, ала Ройс се държеше като дете, което са пратили в кабинета на директора и след завръщането си е разказало на всички за това.

Преди да възобнови процеса, съдията се обърна към заседателите.

— Искам съдебните заседатели да разберат, че в процес от такъв характер емоциите понякога се разгорещават. С господин Ройс обсъдихме въпроса и той е уреден. Не бива да обръщате внимание на това. А сега да продължим с четенето на показанията, дадени под клетва в миналото. Господин Холър?

— Да, ваша светлост.

Мики се изправи и отиде на катедрата, носеше разпечатка на показанията на Доръл Клоустър.

— Детектив Бош, вие сте под клетва. Имате ли транскрипцията на показанията, дадени от детектив Доръл Клоустър на осми октомври хиляда деветстотин осемдесет и шеста година?

— Да.

Хари постави транскрипцията пред себе си и извади очила за четене от вътрешния джоб на самото си.

— Добре, аз пак ще чета въпросите, зададени на детектив Клоствър под клетва от прокурор Гари Линц, а вие ще четете отговорите на свидетеля — каза Холър.

След серия отговори, даващи обща информация за Клоствър, показанията бързо преминаха към разследването на убийството на Мелиса Ланди.

— „Добре, господин Клоствър, вие работите в детективския отдел в Уилшърския участък, нали така?“

— „Да, в «Убийства и тежки престъпления».“

— „Този случай не е започнал като разследване на убийство.“

— „Не. С партньора ми ни повикаха от вкъщи, след като в дома на семейство Ланди са били пратени патрулни групи и предварителното следствие е определило, че се касае за отвлечане от непознат. Това е тежко престъпление и пратиха нас.“

— „Какво се случи, когато отидохте в дома на семейство Ланди?“

— „Отначало разделихме присъстващите — майката, бащата и Сара, сестрата — и ги разпитахме. После събрахме семейството и проведохме съвместен разпит. Така често е най-добре и този път също се получи. При съвместния разпит установихме посоката на разследване.“

— „Разкажете ни за това. Как я установихте?“

— „При индивидуалния разпит Сара ни съобщи, че играела със сестра си на криеница и се скрила зад някакви храсти до предния ъгъл на къщата. Не се виждала от улицата. Чула боклукчийски камион и видяла боклукчия да пресича двора и да отвлеча сестра ѝ. Тези събития се случиха в неделя, затова знаехме, че този ден не е събиран боклук. Но когато помолих Сара да разкаже историята пред родителите си, баща ѝ веднага се сети, че в неделя сутрин из квартала обикалят няколко «паяка» и шофьорите носят гащеризони като на служителите в градската чистота. И това стана първата ни следа.“

— „Какво направихте после?“

— „Успяхме да получим списък на лицензираните компании, които вдигаха коли в район Уилшър. Дотогава вече бях събрал още детективи и си разделихме списъка. Онзи ден бяха работили само три

фирми и всяка двойка детективи пое по една от тях. Ние с партньора ми отидохме в гараж на Ла Бреа Булевард, който принадлежеше на «Аардварк Тоуинг».

— „И какво се случи, когато отидохте там?“

— „Установихме, че се готвят да затварят, защото, общо взето, работели в забранени за паркиране зони около църквите и приключили до обед. Имаше трима шофьори и когато отидохме, вече се канеха да си тръгват. Всички доброволно се съгласиха да се представят и да отговорят на въпросите ни. Докато партньорът ми провеждаше предварителен разпит, аз се върнах в нашата кола и продиктувах имената в главния диспечерски пункт, за да ги проверят за досиета.“

— „Кои бяха тези шофьори, детектив Клоустър?“

— „Казваха се Уилям Клинтън, Джейсън Джесъп и Дерек Уилбърн.“

— „И до какъв резултат стигна проверката ви?“

— „Само Уилбърн имаше досие. Бяха го арестували за опит за изнасилване, но не беше осъден. Преди четири години, доколкото си спомням.“

— „Това направи ли го заподозрян за отвлечането на Мелиса Ланди?“

— „Да. Отговаряше на общото описание, което ни даде Сара. Шофираше голям камион и носеше гащеризон. И имаше досие за сексуално престъпление. Това ме накара да го заподозра.“

— „Какво направихте после?“

— „Върнах се при партньора си, той още разпитваше шофьорите. Знаех, че бързината е от значение. Момиченцето още не беше открито. В такива случаи колкото повече време мине от изчезването, толкова по-малка е вероятността от щастлив край.“

— „Затова сте взели някакво решение, нали така?“

— „Да, реших, че трябва да покажем Дерек Уилбърн на Сара Ланди, за да видим дали ще разпознае в него похитителя.“

— „И сте организирали официално разпознаване, така ли?“

— „Не.“

— „Защо?“

— „Смятах, че няма време. Трябваше да бързаме, да се опитаме да открием момичето. Затова попитах тримата шофьори дали са

съгласни да дойдат на друго място, където да продължим разпита. И тримата се съгласиха.“

— „Без колебание ли?“

— „Без колебание. Съгласиха се.“

— „Между другото, какво се случи, когато другите детективи отидоха в останалите две фирми, работещи в район Уилшър?“

— „Не намериха никой, когото да квалифицират като заподозрян.“

— „Искате да кажете никой с досие, така ли?“

— „Нито с досие, нито някой, който да събуди съмнения по време на проведените от тях разпити.“

— „Затова сте се съсредоточили върху Дерек Уилбърн, прав ли съм?“

— „Напълно.“

— „Когато Уилбърн и другите двама шофьори са се съгласили да бъдат разпитани на друго място, какво направихте вие?“

— „Повикахме две патрулни коли и качихме Джесъп и Клинтън в едната, а Уилбърн — в другата. После затворихме и заключихме гаража и потеглихме първи с нашата кола.“

— „Значи първи сте се върнали в дома на семейство Ланди, нали?“

— „Нарочно. Бяхме наредили на патрулните полицаи да минат по обиколен път до къщата на «Уиндзор», за да ги изпреварим. Когато се върнахме там, заведох Сара в спалнята ѝ на втория етаж, която се намираще в предната част на къщата и гледаше към предния двор и улицата. Спуснах щорите и я накарах да погледне през пролуката между тях, за да не я видят шофьорите.“

— „Какво се случи после?“

— „Партньорът ми остана навън. Когато пристигнаха патрулните коли, аз му казах да изведе тримата шофьори и да ги накара да застанат един до друг на тротоара. И попитах Сара дали познава някой от тях.“

— „Тя позна ли някого?“

— „Не веднага. Но единият, Джесъп, носеше бейзболна шапка и криеше лицето си под козирката, като гледаше към земята.“

В този момент Бош прелисти две страници от показанията. Бяха задраскани, защото съдържаха няколко въпроса за поведението на Джесъп и опита му да скрие лицето си под шапката. Адвокатът на

обвиняемия беше възразил срещу тях, съдията прие възражението, обвинението ги преработи и зададе наново, след което Ройс пак възрази. По време на заседанието преди процеса Брайтман се бе съгласила с неговото твърдение, че новите съдебни заседатели изобщо не бива да ги чуват. Една от малкото победи на британеца.

Холър продължи четенето от спорния момент нататък.

— „Добре, детектив, бихте ли разказали на съдебните заседатели какво се случи после?“

— „Сара ме попита дали мъжът с шапката може да я свали. Свързах се с моя партньор по радиостанцията и той накара Джесъп да махне шапката. Сара почти незабавно каза, че е той.“

— „Човекът, който е отвлякъл сестра й ли?“

— „Да.“

— „Чакайте малко. Казахте, че вашият заподозрян е бил Дерек Уилбърн.“

— „Да, тъй като е бил арестуван за сексуално престъпление, смятах, че е най-вероятният заподозрян.“

— „Сара сигурна ли беше, че е разпознала похитителя?“

— „Няколко пъти я помолих да потвърди разпознаването. Тя го направи.“

— „Какво се случи после?“

— „Оставих Сара в стаята й и слязох долу. Поставих Джейсън Джесъп под арест, сложих му белезници и го качих на задната седалка на една от патрулните коли. Казах на полицаите да качат Уилбърн и Клинтън в друга кола и да ги закарат в Уилшърския участък за разпит.“

— „Разпитахте ли веднага Джейсън Джесъп?“

— „Да. Повтарям, бързината беше от значение. Реших, че няма време да го водя в участъка и да го разпитвам официално. Затова се качих в колата при него, прочетох му правата и го попитах дали иска да разговаря с мен. Той отговори положително.“

— „Протоколирахте ли го?“

— „Не. Честно казано, забравих. Всичко се случваше толкова бързо, че мислех само как да открием момиченцето. Носех диктофон в джоба си, но забравих да запиша разговора.“

— „Добре, значи така или иначе сте разпитали Джесъп.“

— „Зададох му няколко въпроса, но не получих много отговори. Той отрече всякакво участие в отвличането. Призна, че същата сутрин

е обикалял квартала и може да е минал покрай дома на семейство Ланди, но не си спомнял конкретно да е карал по «Уиндзор». Попитах го дали си спомня да е видял надписа «Холивуд», защото, ако си на «Уиндзор», можеш да видиш чак върха на хълма. Той отговори, че не си спомня да го е забелязал.“

— „Колко време продължи разпитът?“

— „Не много. Може би пет минути. Прекъснаха ни.“

— „Кой ви прекъсна, детектив?“

— „Партньорът ми почука по стъклото и видях по лицето му, че е нещо важно. Слязох от колата и той ми каза, че са я открили. Че са намерили труп на момиченце в един контейнер на «Уилшър».“

— „Това е променило всичко, нали?“

— „Да, абсолютно. Наредих да закарат Джесъп в участъка и да го затворят в килия, докато аз отида на местопрестъплението.“

— „Какво открихте, когато отидохте там?“

— „В един контейнер беше изхвърлен труп на момиче на дванайсет-тринайсет години. Още не беше идентифициран, но приличаше на Мелиса Ланди. Имах снимката ѝ. Бях съвсем сигурен, че е тя.“

— „И сте насочили фокуса на разследването си към това местопрестъпление, така ли?“

— „Да. С партньора ми започнахме да провеждаме разпити, а криминалистите и хората от моргата се занимаваха с тялото. Скоро научихме, че паркингът, който граничи със задния двор на кинотеатъра, е бил използван като временен наказателен паркинг от «паяците» на «Аардварк Тоуинг».“

— „Какво означаваше това?“

— „Означаваше, че има още една връзка между убийството на момичето и «Аардварк». Свидетелката Сара Ланди беше разпознала похитителя в един от шофьорите на «Аардварк», а сега бяха открили жертвата в контейнер до паркинг, използван от шофьорите на същата фирма. За мен случаят ставаше ясен.“

— „Каква беше следващата ви стъпка?“

— „В този момент с партньора ми се разделихме. Той остана на местопрестъплението, а аз се върнах в Уилшърския участък, за да подготвя искане за издаване на заповеди за обиск.“

— „За обиск на какво?“

— „Една за целия гараж на «Аардварк Тоуинг». Втора за «паяка», който Джесъп беше шофирал онзи ден. И още две за дома и личния автомобил на заподозрения.“

— „Бяха ли издадени тези заповеди?“

— „Да. Дежурен беше съдия Ричард Питман, който по случайност играеше голф в Уилшърския кьнтри клуб. Занесох му ги и той ги подписа на деветата дупка. После проведохме обиските, като започнахме с «Аардварк».“

— „Вие присъствахте ли на този обиск?“

— „Да. Ние с партньора ми го ръководихме.“

— „И бяха ли установени конкретни веществени доказателства, които сте сметнали за особено важни за следствието?“

— „Да. По някое време ръководителят на групата криминалисти Арт Донован ми събщи, че в «паяка», който е шофирал Джейсън Джесъп, са открити три кестеняви косъма, дълги над трийсет сантиметра.“

— „Донован информира ли ви къде точно в камиона са намерени космите?“

— „Да, каза, че били в цепнатината между седалката и облегалката на «паяка».“

След тези думи Бош затвори транскрипцията. Показанията на Клоустър продължаваха, но бяха стигнали до момента, в който Холър смяташе, че са вкарали в протокола всичко необходимо.

Съдията попита Ройс дали иска да бъде прочетена някоя част от кръстосания разпит. Той се изправи, като държеше два документа, прихванати с кламери.

— За протокола, нямам желание да участвам в процедура, срещу която възразявам, но тъй като съдът определя правилата, ще играя по тях. Имам два кратки откъса от кръстосания разпит на детектив Клоустър. Може ли да дам разпечатка с подчертаните текстове на детектив Бош? Мисля, че това ще улесни нещата.

— Много добре — отвърна Брайтман.

Съдебният пристав взе единия документ от Ройс и го занесе на Бош, който набързо го прегледа. Състоеше се само от две страници с транскрибирани показания. Две реплики бяха подчертани с жълто. Докато детективът ги четеше, съдията обясни на заседателите, че адвокатът ще чете въпросите, поставени от предишния защитник на

Джесъп, Чарлз Бърнард, а Бош ще продължи да чете отговорите на детектив Доръл Клоствър.

— Можете да започнете, господин Ройс.

— Благодаря, ваша светлост. Започвам четенето на транскрипцията. „Детектив, за колко време сте затворили и заключили «Аардварк Тоуинг», закарали сте тримата шофьори на «Уиндзор» и сте се върнали с подписаните заповеди за обиск?“

— „Може ли да направя справка с хронологията на следствието?“

— „Можете.“

— „За около два часа и трийсет и пет минути.“

— „А как затворихте «Аардварк Тоуинг»?“

— „Затворихме гаражите и един от шофьорите, господин Клинтън, струва ми се, имаше ключ за вратата. Взех го и заключих.“

— „После върнахте ли му ключа?“

— „Не, попитах го дали мога да го задържа за известно време и той се съгласи.“

— „Значи, когато сте се върнали с подписаната заповед за обиск, сте имали ключ и просто сте отключили вратата, така ли?“

— „Точно така.“

Ройс прелисти страницата на своя екземпляр и помоли Бош да направи същото.

— Добре, сега четем друг момент от кръстосания разпит. „Детектив Клоствър, какво заключение направихте, когато ви съобщиха за космите, открити в «паяка», шофиран онзи ден от господин Джесъп?“

— „Никакво. Космите още не бяха идентифицирани.“

— „Кога ги идентифицираха?“

— „Два дни по-късно ми се обадиха от Сектора по криминалистика. Специалистка по анализ на косми и влакна ми събщи, че космите били изследвани и били много близки до пробите, взети от жертвата. Затова не можела да изключи жертвата като техен източник.“

— „И какво ви говореше това?“

— „Че Мелиса Ланди вероятно е била в този камион.“

— „Какви други доказателства в камиона свързваха жертвата с него или с господин Джесъп?“

— „Нямаше други доказателства.“

— „Нямаше ли кръв или други телесни течности?“

— „Не.“

— „Влакна от роклята на жертвата?“

— „Не.“

— „Нищо друго ли нямаше?“

— „Нищо.“

— „При отсъствието на други доказателства в «паяка», мислили ли сте дали космите не са били подхвърлени там?“

— „Ами да, мислих за това, както и за всички останали аспекти на случая. Но го отхвърлих, защото свидетелката на отвличането беше разпознала Джесъп и той беше шофирал този камион. Смятам, че космите не са били подхвърлени. Искам да кажа, от кого? Никой не се е опитвал да го изкара виновен. Той беше разпознат от сестрата на жертвата.“

С това четенето приключи. Бош се озърна към ложата на заседателите и видя, че като че ли всички са внимавали през тази може би най-досадна фаза на процеса.

— Нещо друго, господин Ройс? — попита съдията.

— Нищо, ваша светлост.

— Много добре. Мисля, че е време за следобедна почивка. Ще се видим отново след петнайсет минути — и този път ще гледам да дойда навреме.

Залата започна да се изпразва и Бош слезе от свидетелската скамейка. Отиде направо при Холър, който си шепнесе нещо с Макфърсън. Детективът прекъсна разговора им.

— Атуотър, нали?

Мики вдигна поглед към него.

— Да, точно така. Подготви я, че започваме след петнайсет минути.

— Ще имаш ли време да поговорим след заседанието?

— Ще намеря. И на обяд имах интересен разговор. Трябва да ти го разкажа.

Бош ги остави и излезе в коридора. Знаеше, че пред кафемашината на малкия щанд до асансьорите ще има дълга опашка и там ще са мнозина от съдебните заседатели. Реши да слезе по

стълбището и да си потърси кафе на друг етаж. Но първо се отби в тоалетната.

Когато влезе, видя пред една от мивките Джесъп. Беше се навел напред и си миеше ръцете. Очите му бяха под долния край на огледалото и не забеляза, че Бош е зад него.

Детективът остана неподвижен и известно време го наблюдава, мислейки си какво ще каже обвиняемият, когато срещне погледа му.

Но точно когато Джесъп вдигна глава и го видя в огледалото, вратата на една от кабините вляво се отвори и отвътре излезе заседател номер десет. Настъпи неловко мълчание.

Накрая Джесъп измъкна книжна салфетка от автомата, подсуши си ръцете и я хвърли в кошчето. После се насочи към изхода, а заседателят зае неговото място на мивката. Бош безмълвно тръгна към един писоар, но се озърна назад към Джесъп, докато онзи излизаше навън.

Детективът го застреля в гърба с показалец. Джесъп така и не се усети.

31.

ВТОРНИК, 6 АПРИЛ, 15,05 Ч.

През почивката се отбих при следващата си свидетелка и се уверих, че е готова да даде показания. Оставаха ми още няколко минути, затова потърсих Бош и го открих на опашката за кафе на долния етаж. Заседател номер шест чакаше през двама души от него. Хванах Хари за лакътя и го дръпнах настрана.

— После ще си вземеш кафе. И без това нямаш време да го пиеш. Искан да знаеш, че обядвах с твоето гадже от Бюрото.

— Какво? С кого?

— С агент Уолинг.

— Тя не ми е гадже. Защо е обядвала с теб?

Поведох го към стълбището и докато разговаряхме, се качихме горе.

— Мисля, че искаше да обядва с теб, обаче ти се чупи толкова бързо, че тя се задоволи с мен. Искане да ни предупреди. Каза, че гледала и четяла репортажите за процеса и според нея, ако Джесъп нанесе удар, щяло да е скоро. Той реагира на напрежението и сигурно никога досега не е бил подложен на толкова силен стрес.

Бош кимна.

— Горе-долу за същото исках да поговорим и аз.

Той се огледа, за да се увери, че никой не ги чува.

— Колегите от ЗСР казват, че от началото на процеса нощната активност на Джесъп се усилвала. Вече излизал всяка нощ.

— Ходил ли е на вашата улица?

— Не, от една седмица не е бил нито там, нито на другите места по „Мълхоланд“. Но през последните две нощи е вършил някои нови неща.

— Какви, Хари?

— В неделя го проследили от Венис нататък покрай плажа. Отишъл при стария склад под кея в Санта Моника.

— Какъв склад? Какво означава това?

— Стар градски склад, който толкова пъти е заливан от морето, че е заключен и изоставен. Джесъп изкопал дупка под дъсчената стена и пропълзъл вътре.

— Защо?

— Кой знае? Не са могли да влязат, рискували са да се разкрият. Обаче това не е истинската новина. Истинската новина е, че снощи се е срещнал с двама души в „Таунхауз“ във Венис и после отишъл при някаква кола на един от крайбрежните паркинги. Единият извадил от багажника нещо увито в пешкир и му го дал.

— Пистолет ли?

Бош сви рамене.

— Не са могли да видят, но идентифицирали единия от мъжете по регистрационните номера на колата. Маршал Даниълс. Бил е в „Сан Куентин“ през деветдесетте, по едно и също време с Джесъп.

Започвах да се заразявам от напрежението и настойчивостта, които Бош излъчваше.

— Може да са се познавали. За какво е лежал Даниълс?

— Наркотици и оръжие.

Погледнах си часовника. Трябваше да се връщам в залата.

— В такъв случай трябва да допуснем, че Джесъп е въоръжен. Можем още сега да прекратим освобождаването му под гаранция за връзки с осъден престъпник. Имат ли снимки на Джесъп и Даниълс заедно?

— Имат, обаче не съм сигурен, че трябва да го правим.

— Ако е въоръжен... Смяташ ли, че момчетата от ЗСР ще го спрат, преди да направи ход?

— Да, но ще ни е от полза да знаем какъв ще е този ход.

Влязохме в коридора и не видях следа от съдебни заседатели и когото и да е друг от процеса. Всички освен мен бяха в залата.

— Ще поговорим за това по-късно. Трябва да се връщам в съда, иначе съдията ще ми скрие задника. Аз не съм като Ройс. Не мога да си позволя заседание за неуважение към съда само за да спечеля точка пред заседателите. Иди да доведеш Атуотър в залата.

Забързах към Отдел 112 и грубо изблъсках двама зяпачи, които мудно влизаха вътре. Съдия Брайтман не ме беше изчакала. Видях, че всички освен мен са по местата си и съдебните заседатели вече се

настаняват в ложата. Тръгнах по пътеката, минах през портала и се вмъкнах зад масата до Маги.

— Размина ти се на косъм — прошепна ми тя. — Струва ми се, че съдията се надяваше да изравни резултата, като този път накаже теб за неуважение към съда.

— Аха, пак може да го направи.

Брайтман се извърна от заседателите и ме забеляза на масата на обвинението.

— Е, благодаря ви, че се присъединихте към нас този следобед, господин Холър. Добре ли се поразходихте?

Изправих се.

— Моите извинения, ваша светлост. Имах лична работа и ми отне много повече време, отколкото очаквах.

Тя отвори уста да ме смъмри, но се усети, че цитирам собствените ѝ думи за сутрешното закъснение — което беше по нейна вина.

— Просто повикайте следващия си свидетел — рязко нареди Брайтман.

Призовах Лиса Атуотър на свидетелската скамейка, озърнах се назад и видях, че Бош води специалистката от генетичната лаборатория по пътеката към портала. Погледнах часовника на задната стена. Искях да използвам останалата част от следобедното заседание за нейните показания и да стигна до същността точно преди края. Това можеше да даде на Ройс цяла нощ за подготовка на кръстосания му разпит, но с радост щях да го приема заради онова, което щях да получа от сделката — всеки съдебен заседател щеше да се прибере вкъщи с мисълта за категоричното доказателство, свързващо Джейсън Джесъп с убийството на Мелиса Ланди.

Както я бях помолил, Атуотър беше дошла от лабораторията на ЛАПУ с бялата си престилка. Светлосиньото сако отдолу ѝ придаваше компетентен и професионален вид, какъвто иначе не притежаваше. Беше съвсем млада, едва трийсет и една годишна, с руса коса и дълъг розов кичур от едната страна — имитираше суперготината лабораторна специалистка от един телевизионен криминален сериал. Когато се запознахме, се опитах да я убедя да се откаже от кичура, но тя отговори, че щяла да изгуби индивидуалността си. Съдебните заседатели трябвало да я приемат такава, каквата е.

Поне лабораторната престилка не беше розова.

Тя се представи и се закле. Седна на свидетелската скамейка и аз започнах да ѝ задавам въпроси за образованието и професионалната ѝ квалификация. Отделих за това десетина минути повече, отколкото при други обстоятелства, обаче все ми се мяркаше този розов кичур и смятах, че трябва да направя каквото мога, за да го превърна в символ на професионализъм и вещина.

Накрая стигнах до кулминацията на нейните показания. Под грижливите ми насоки тя свидетелства, че е направила ДНК анализ и сравнение на две съвсем различни проби от делото „Ланди“. Започнах с по-проблематичните резултати.

— Госпожо Агуотър, бихте ли описали първата задача, която получихте по случая „Ланди“?

— Да. На четвърти февруари ми беше дадено парче плат, отрязано от роклята, която жертвата е носила по време на убийството.

— Откъде го получихте?

— Пристигна от отдела за съхранение на вещи в ЛАПУ, където е съхранявано в контролирана среда.

Отговорите ѝ бяха многократно репетирани. Тя не можеше да намекне, че е имало предишен процес по същото дело, нито че Джесъп е лежал в затвора през последните двайсет и четири години. Това щеше да внуши на съдебните заседатели предубеждение към Джесъп и да доведе до анулиране на процеса.

— Защо ви пратиха това парче плат?

— Върху него имаше петно, което преди двайсет и четири години е било идентифицирано от Сектора по криминалистика в ЛАПУ като семенна течност. Моята задача се изразяваше в това да извлекат ДНК и ако е възможно, да я идентифицирам.

— Когато изследвахте плата, генетичният материал беше ли увреден по някакъв начин?

— Не. Беше съхранен отлично.

— Добре, значи сте получили парчето плат от роклята на Мелиса Ланди и сте извлекли ДНК от него. Дотук вярно ли съм разбрал?

— Напълно.

— Какво направихте после?

— Превърнах ДНК профила в код и го въведох в база данните КОДИС.

— Какво е КОДИС?

— Комбинирана ДНК индексна система на ФБР. Представете си я като национална банка за ДНК данни. В нея се въвеждат всички ДНК сигнатури, събирани от органите на реда, и те могат да се използват за сравнение.

— И вие сте въвели ДНК сигнатурата, извлечена от семенната течност върху роклята, която Мелиса Ланди е носила в деня на убийството ѝ, така ли?

— Точно така.

— Получихте ли положителен резултат?

— Да. Профилът принадлежеше на втория ѝ баща, Кенсингтън Ланди.

Съдебната зала е просторно помещение. В нея винаги има слаб шум и някаква енергия. Усеща се, въпреки че всъщност не го чуваш. Хората си шушукат в галерията, секретарката и приставът отговарят на телефонни обаждания, съдебната стенографка докосва клавишите на стенографската си машина. Но след тези думи на Лиса Атуотър шумът в Отдел 112 напълно изчезна. Изчаках няколко секунди. Знаех, че това ще е най-слабият момент в аргументацията ми. С този отговор разкривах версията на Джейсън Джесъп. Но отсега нататък всичко щеше да е в моя полза. И в полза на Мелиса Ланди. Нямах да забравя за нея.

— Защо ДНК сигнатурата на Кенсингтън Ланди е в база данните КОДИС? — попитах аз.

— Защото в Калифорния има закон, според който всички заподозрени в извършване на углавно престъпление са длъжни да дадат ДНК проба. През две хиляди и четвърта година господин Ланди е бил арестуван за пътнотранспортна злополука с нанасяне на телесни повреди. Въпреки че в крайна сметка се признал за виновен по предявените му по-леки обвинения, първоначално е бил обвинен в углавно престъпление, с което се е задействал ДНК законът при вкарването му в ареста и неговата ДНК сигнатура е била въведена в системата.

— Добре. А сега да се върнем към роклята на жертвата и семенната течност по нея. Как определите, че семенната течност се е озовала върху роклята в деня, в който е убита Мелиса Ланди?

Отначало въпросът като че ли обърка Атуотър. Биваше я да прави театър.

— Не съм определяла такова нещо — отговори тя накрая. — Не е възможно да се установи точно кога се е случило това.

— Искате да кажете, че тя може да е била върху роклята седмица преди нейната смърт, така ли?

— Да. Няма как да разберем.

— Ами месец преди това?

— Възможно е, защото има...

— Ами година?

— Също...

— Възразявам!

Ройс се изправи. Крайно време беше, помислих си.

— Ваша светлост, колко време ще продължава това, след като свидетелката отговори на въпроса?

— Оттеглям въпроса си, ваша светлост. Господин Ройс има право. Свидетелката вече отговори на въпроса.

Замълчах за момент, за да подчертая, че с Атуотър ще продължим в нова насока.

— Госпожо Атуотър, неотдавна сте направили втори анализ, свързан с делото на Мелиса Ланди, нали?

— Да.

— Бихте ли ни разказали подробностите?

Преди да отговори, тя прехвърли розовия кичур зад ухото си.

— Да, става въпрос за извличане на ДНК и сравнение на проби от косми. Косми от жертвата, Мелиса Ланди, които са били взети по време на аутопсията, както и космите от камиона, шофиран от обвиняемия Джейсън Джемсън.

— За колко проби става дума?

— В крайна сметка по една от всеки. Целта ни беше да извлечем ядрена ДНК, каквато се съдържа само в корена на космите. От космите, открити в камиона, имаше само един подходящ. Ние сравнихме ДНК от корена на този косъм с ДНК от пробата, взета при аутопсията.

Преведох я през процеса, като се опитвах обясненията ѝ да са колкото може по-прости. Като по телевизията. Държах под око

свидетелката и в същото време наблюдавах съдебните заседатели, за да се уверя, че внимават и са доволни.

Накрая излязохме от отсрещния край на тясно специализирания генетичен тунел и стигнахме до заключенията на Лиса Атуотър. Тя показва на екраните няколко цветово кодирани схеми и графики и подробно ги обясни. Но в края на краищата всичко се свеждаше до едно и също — за да го усетят, заседателите трябваше да го чуят. Най-важният принос на свидетеля в съдебната зала са неговите думи. След като бяха показани всички диаграми, дойде време за думите на Атуотър.

Отново погледнах часовника на задната стена. Движех се точно по разписание. След по-малко от двацет минути съдията трябваше да закрие заседанието. Обърнах се и се приготвих да нанеса решаващия удар.

— Госпожо Атуотър, изпитвате ли някакви колебания или съмнения относно генетичното съвпадение, за което свидетелствахте?

— Не, абсолютно никакви.

— Убедена ли сте отвъд всякакво основателно съмнение, че косъмът, взет при аутопсията на Мелиса Ланди, напълно съвпада с пробата, взета от косъм от камиона, който обвиняемият е карал на шестнайсети февруари хиляда деветстотин осемдесет и шеста година?

— Да.

— Има ли количествен начин да илюстрирате това съвпадение?

— Да, както показах преди малко, ние сравнихме девет от тринайсетте генетични маркера в протокола на КОДИС. Комбинацията точно от тези генетични маркери се среща при един от едно цяло и шест трилиона индивиди.

— Искате да кажете, че вероятността косъмът, открит в камиона, шофиран от обвиняемия, да не принадлежи на Мелиса Ланди, е едно на едно цяло и шест трилиона, така ли?

— И така може да се каже, да.

— Госпожо Атуотър, случайно да знаете колко е броят на населението на света в момента?

— Почти седем милиарда.

— Благодаря ви, госпожо Атуотър. Засега нямам повече въпроси.

Отидох до мястото си и седнах. Веднага се заех да събирам папки и документи, за да ги напъхам в куфарчето си и да си отида

вкъщи. Този ден беше отминал и ми предстоеше дълга нощ, през която щях да се готвя за следващия. Съдията явно не ми се сърдеше, че съм свършил десет минути по-рано. Тя също се ориентираше към приключване и изпращаше съдебните заседатели.

— Ще продължим с кръстосания разпит на тази свидетелка утре. Искам да благодаря на всички за вниманието, с което изслушахте днешните показания. Утре сутрин ще започнем точно в девет и отново ви предупреждавам да не гледате информационни предавания или...

— Ваша светлост?

Вдигнах поглед от папките си. Хитрия Клайв се беше изправил.

— Да, господин Ройс?

— Извинете, че ви прекъсвам, но по моя часовник е още пет без десет и знам, че искате да отметнем колкото може повече показания. Бих желал да разпитам свидетелката сега.

Брайтман погледна Атуотър, която още седеше на свидетелската скамейка, после отново британеца.

— Господин Ройс, предпочитам да започнете кръстосания разпит утре сутрин, отколкото да започнете сега и да се наложи да го прекъснете само след десет минути. Тук не задържаме съдебните заседатели след пет часа. Няма да наруша това правило.

— Разбирам, ваша светлост, но нямам намерение да прекъсвам разпита. Ще свърша със свидетелката до пет и така няма да ѝ се налага утре да идва пак.

Съдията дълго го гледа със смаяно изражение.

— Господин Ройс, госпожа Атуотър е един от ключовите свидетели на обвинението. Нима искате да кажете, че ще ви трябват само пет минути за кръстосания разпит?

— Е, зависи от продължителността на нейните отговори, естествено, но аз имам само няколко въпроса.

— Добре тогава. Можете да започнете. Госпожо Атуотър, все още сте под клетва.

Ройс отиде при катедрата. Тази маневра на защитата обърка доста и мен. Бях очаквал кръстосаният разпит на британеца да продължи през по-голямата част от следващата сутрин. Това трябваше да е някакъв трик. В неговия списък също имаше експерт по генетика, но аз никога не бих се отказал от възможността да поразтърся свидетел на обвинението.

— Госпожо Атуотър, всички тестове, анализи и извличания, които сте провели с пробата от косъма от „паяка“, разкриха ли ви как се е озовал там този косъм? — попита Ройс.

За да спечели време, тя го помоли да повтори въпроса. Но дори след като го чу за втори път, не отговори, докато не се намеси съдията.

— Госпожо Атуотър, можете ли да отговорите на въпроса?

— Хм, да, извинявам се. Отговорът ми е „не“, лабораторните изследвания, които проведох, нямаха нищо общо с установяването на начина, по който косъмът е попаднал в камиона. Това не ми влиза в работата.

— Благодаря ви — каза Ройс. — И за да изясним този въпрос напълно — вие не можете да съобщите на съдебните заседатели как е попаднал в камиона този косъм — който вие нещо сте идентифицирали като косъм на жертвата, — нито кой го е оставил там, така ли е?

Скочих веднага.

— Възраждавам. Предположения, които не се потвърждават от доказателствата.

— Приема се. Бихте ли задали въпроса отново, господин Ройс?

— Благодаря ви, ваша светлост. Госпожо Атуотър, вие нямате представа, освен онова, което сигурно са ви казали, как анализираният от вас косъм е попаднал в камиона, вярно ли е?

— Напълно.

— Значи можете да идентифицирате косъма като принадлежащ на Мелиса Ланди, но не можете да свидетелствате със същата увереност как се е озовал в камиона, нали така?

Отново се изправих.

— Възраждавам. Зададеният въпрос вече получи отговор.

— Ще оставя свидетелката да отговори — реши Брайтман. — Госпожо Атуотър?

— Да, така е — потвърди тя. — Не мога да свидетелствам за това как косъмът е попаднал в камиона.

— Тогава нямам повече въпроси. Благодаря ви.

Обърнах се и погледнах часовника. Имах две минути. Ако исках да върна съдебните заседатели на верния път, трябваше светкавично да измисля нещо.

— Още въпроси, господин Холър? — попита съдията.

— Един момент, ваша светлост.

Наведох се към Маги и ѝ прошепнах:

— Какво да правя?

— Нищо. Иначе може да стане по-лошо. Ти изтъкна аргументите си, той изтъкна своите. Твоите са по-важни — успя да пратиш Мелиса в „паяка“. Остави го така.

Нещо ми подсказваше да не го оставям така, но главата ми беше празна. Не се сещах за въпрос, произлизащ от кръстосания разпит на Ройс, който отново да убеди заседателите в моите тези.

— Господин Холър? — нетърпеливо ме подкани съдията.

Отказах се.

— Засега нямам повече въпроси, ваша светлост.

— Много добре, тогава приключваме за днес. Съдът ще се събере утре в девет часа сутринта и предупреждавам заседателите да не четат репортажи за този процес, да не гледат информационни предавания и да не разговарят с близки и приятели за делото. Пожелавам на всички приятна вечер.

След тези думи съдебните заседатели се изправиха и започнаха да се изнизват от ложата. Нехайно се озърнах към масата на защитата и видях, че Джесъп поздравява Ройс. Двамата се усмихваха широко. Усетих в стомаха си празнота с големината на бейзболна топка. Като че ли цял ден бях играл почти идеално — близо шест часа показания — и през последните пет минути бях успял да пропусна топката между краката си.

Останах на мястото си и изчаках Ройс, Джесъп и всички останали да напуснат залата.

— Идваш ли? — попита Маги.

— След малко. Какво ще кажеш да се срещнем в офиса?

— Хайде да отидем заедно дотам.

— В момента не ставам за компания, Магс.

— Преживей го, Холър. Имаше страхотен ден. Имахме страхотен ден. Той изгря само за пет минути и съдебните заседатели го знаят.

— Добре. Ще се видим там след малко.

Тя се отказа и я чух да си тръгва. След няколко минути се пресегнах към най-горната папка от купчината пред мен и я разтворих по средата. Там имаше ученическа снимка на Мелиса Ланди.

Усмиваше се към обектива. Изобщо не приличаше на дъщеря ми, обаче ме накара да се замисля за Хейли.

Мислено се заклях повече да не допусна Ройс да ме надхитри.

Скоро някой угаси осветлението.

32.

ВТОРНИК, 6 АПРИЛ, 22,15 Ч.

Бош стоеше до забитата в пясъка люлка на по-малко от половин километър южно от кея в Санта Моника. По черните води на Тихия океан отляво танцуваха пъстри отражения от виенското колело в края на пътя. Бяха затворили лунапарка преди петнайсет минути, но светлините на голямото колело щяха да мигат цяла нощ — постоянноменящи се цветни картини, които действаха хипнотично в студения мрак.

Хари вдигна телефона си и позвъни в диспечерския пункт на ЗСР. Беше се обадил там по-рано, за да уреди всичко.

— Пак е Бош. Как е нашето момче?

— Явно повече няма да излиза от апартамента. Днес в съда трябва да си го изплашил. На връщане от Съдебната палата се отби да си напазарува в „Ралфс“ и после се прибра направо вкъщи. Оттогава е там. За пръв път от пет вечери насам не излиза по това време.

— Да бе, не разчитайте на това. Наблюдават задния изход, нали?

— Както и прозорците, колата и колелото му. В ръцете ни е, детектив. Не се тревожи.

— Няма. Имате номера ми. Обадете се, ако се размърда.

— Дадено.

Той прибра телефона и се насочи към кея. Откъм океана духаше силен вятър и финият пясък жилеше лицето и очите му, докато се приближаваше към грамадната структура. Кеят приличаше на пристанал самолетоносач, дълъг и широк. Отгоре имаше голям паркинг и множество ресторанти и сувенирни магазини. По средата беше лунапаркът с влачето и прочутото виенско колело. А самият му край представляваше типичен рибарски кей с магазин за стръв, офис и още един ресторант. Цялата тази грамада се подпираше на гъста гора от дървени стълбове, които започваха на брега и продължаваха над двеста метра навътре в студените дълбини отвъд прибоя.

На сушата стълбовете бяха оградени с дървени плоскости и образуваха полусухия градски склад на Санта Моника. Полусух по две причини. Складът беше уязвим за изключително високите приливни вълни, които се вдигаха при редките земетресения в океана. Освен това кеят покриваше стотина метра от плажа и стените бяха вкопани във влажния пясък. Дървото постоянно гниеше и лесно се разпадаше. В резултат складът неофициално се бе превърнал в подслон за бездомници, които властите периодично прогонваха.

Наблюдателите от ЗСР бяха съобщили, че предната нощ Джейсън Джесъп се е проврял под южната стена и е останал трийсет и една минути в склада.

Бош стигна до кея и тръгна покрай него. Търсеше мястото, където Джесъп се е вмъкнал под дървената стена. Носеше миниатюрно фенерче и бързо откри полузаровената дупка в пясъка. Приклезна, пъхна фенерчето вътре и установи, че е прекалено тясна, за да се промуши през нея. Остави фенерчето настрани, наведе се и започна да копае като куче, опитващо се да избяга от двора.

Скоро тунелът стана достатъчно голям и детективът пропълзя вътре. Беше се облякъл специално за тази цел — стари черни дънки, работни обувки, тениска с дълги ръкави и найлоново полицейско яке, което носеше с подплатата навън, за да скрие жълтия луминесцентен надпис ЛАПУ отпред и отзад.

Озова се в тъмно празно пространство. Между гредите на паркинга отгоре се процеждаха светли ивици. Изправи се, изтупа пясъка от дрехите си и плъзна наоколо лъча на фенерчето.

Миришеше на влага и плисъкът на вълните около стълбовете само на двайсет и пет метра оттам високо отекваше в затвореното пространство. Бош насочи лъча нагоре и видя, че напречните греди на кея са покрити с гъби. Тръгна напред в мрака и бързо стигна до нещо голямо, покрито с брезент. Повдигна свободния край и видя, че е стара лодка на плажните спасители. Продължи нататък и се натъкна на камари шамандури, а после и на пътни заграждения и подвижни бариери, всички с надпис „Община Санта Моника“.

След това стигна до три скелета, използвани за боядисване и ремонти на кея. Изглеждаха недокосвани отдавна и бавно потъваха в пясъка.

В дъното имаше редица затворени складови помещения, но дървените стени се бяха напукали и нацепили с времето и осигуряваха доста съмнителна изолация.

Вратите им не бяха заключени и Бош тръгна покрай тях. Установи, че всички са празни, докато стигна до предпоследното, на чиято врата висеше лъскав нов катинар. Той насочи лъча на фенерчето в една цепнатина на стената и надникна вътре. Видя нещо, което приличаше на край на одеяло, но нищо повече.

Върна се при вратата, приклепна пред нея, лапна фенерчето и извади два шперца от портфейла си. Зае се с катинара и скоро установи, че има само четири обръщача. Успя да го отключи за по-малко от пет минути.

Влезе в ограденото пространство и откри, че е почти празно. На земята лежеше сгънато одеяло с възглавница отгоре. Нищо друго. В доклада от наблюдението на ЗСР се казваше, че предишната нощ Джесъп е вървял по плажа с одеяло в ръце. Не се посочваше дали го е оставил под кея, нито пък се споменаваха за възглавница.

Хари дори не знаеше дали се намира на мястото, до което е стигнал Джесъп. Плъзна лъча по стената и по долната страна на кея, където ясно видя очертания на капак, също заключен с нов катинар.

Беше съвсем сигурен, че е под паркинга. От време на време отгоре се чуваше шум на автомобили — клиентите се прибираха у дома. Предполагаше, че капакът се използва като товарна врата за складиране на материали. Можеше да домъкне едно от скелетата и да се покатери, за да проучи втория катинар, ала реши да не си прави труда и излезе от помещението.

Докато заключваше катинара, усети, че телефонът вибрира в джоба му. Бързо го извади, очакваше да научи от диспечера на ЗСР, че Джесъп е тръгнал нанякъде. На дисплея обаче пишеше, че се обажда дъщеря му. Той отвори телефона и каза:

— Здравсти, Мади.

— Тате? Там ли си?

Гласът ѝ се чуваше тихо и плиськът на вълните го заглушаваше.

— Тук съм — извика Бош. — Какво се е случило?

— Кога ще се прибереш?

— Скоро, миличка. Имам още малко работа.

Тя още повече сниши глас и Бош трябваше да запуши с длан другото си ухо. От отсрещния край долитаха звуците на магистралата и Хари разбра, че Мади е на задната веранда.

— Тате, тя ме кара да пиша домашни, които са ми чак за другата седмица.

Пак я беше оставил със заместник-директорката Сю Бамбро.

— Значи другата седмица ще си й благодарна, когато всички други ги пишат, а ти вече ще си готова с тях.

— Цяла вечер пиша домашни, тате!

— Искаш ли да й кажа да те остави да си починеш?

Дъщеря му не отговори и Бош си помисли, че тя се обажда просто защото иска баща й да е наясно с мъката, която е принудена да търпи, но не иска той да се намесва.

— Знаеш ли какво, когато се прибера, ще напомня на госпожа Бамбро, че вкъщи не си на училище и няма нужда да работиш през цялото време. Съгласна ли си?

— Ами да. Защо не може просто да стоя при Рори? Не е честно!

— Може би следващия път. Трябва да се връщам на работа, Мадс. Може ли да поговорим за това утре? Искам да си си легнала, когато се прибера.

— Както кажеш.

— Лека нощ, Маделин. Провери дали всички врати са заключени, вратата на верандата също. Ще се видим утре.

— Лека нощ.

Ясно усети неодобрението в гласа й. Тя прекъсна преди него. Бош затвори телефона и тъкмо го пъхаше в джоба си, когато чу нещо като трясък на метал. Идваше откъм дупката, през която беше проникнал в склада. Веднага изгаси фенерчето и тръгна към покритата с брезент лодка.

Приклекна зад нея и видя човешка фигура, която се изправи до стената и тръгна в мрака без фенерче. Движеше се без колебание към складовото помещение с новия катинар.

На паркинга горе имаше улични лампи и светлината им се процеждаше между гредите. Когато фигурата мина през една от светлите ивици, Бош видя, че това е Джесълп.

Детективът се сниши още повече и инстинктивно плъзна длан към колана си, за да се увери, че пистолетът му е там. С другата ръка

извади телефона и натисна бутона за заглушаване на звука. Не искаше диспечерът на ЗСР изведнъж да си спомни, че трябва да го извести за местонахождението на обекта.

Забеляза, че Джесъп носи торба, която изглеждаше доста тежка. Той отиде направо при заключения склад и скоро отвори вратата. Явно имаше ключ за катинара.

Джесъп се отдръпна и ивица светлина пресече лицето му, докато се обръщаше и оглеждаше целия склад, за да се увери, че е сам. После влезе в помещението.

В продължение на няколко секунди не се чуваше шум от движение, след това Джесъп отново се появи на прага. Излезе навън и заключи вратата. Когато отново застана на светло, се завъртя на сто и осемдесет градуса и огледа склада. Бош се приведе още повече зад лодката. Предполагаше, че Джесъп е подозрителен, защото е открил, че дупката под стената е прясно изкопана.

— Кой е там? — извика Джесъп.

Хари не помръдваше. Дори не дишаше.

— Покажи се!

Бош пъкна ръка под якето си и стисна ръкохватката на пистолета. Знаеше, че Джесъп най-вероятно се е сдобил с оръжие. Ако направеше и най-малкото движение в неговата посока, детективът щеше да извади пистолета си и да се приготви да стреля пръв.

Това обаче не се случи. Джесъп бързо закрачи към дупката и скоро изчезна в мрака. Хари се вслушваше напрегнато, но чуваше само плисъка на вълните. Изчака още трийсет секунди, после се насочи към отвора под стената. Не включи фенерчето. Не беше сигурен, че онзи е излязъл.

Докато заобикаляше скелетата, се блъсна силно в една метална тръба, която стърчеше от купчината. Ударът прати внезапна болка по левия му крак и наруши равновесието на металните рамки. Горните две се изхлузиха и паднаха с трясък на пясъка. Бош се хвърли на земята до тях и зачака.

Ала Джесъп не се появи. Беше си тръгнал.

Бош се изправи бавно. Болеше го и се тресеше от гняв. Извади телефона и се обади в диспечерския пункт на ЗСР.

— Трябваше да ми позвъните, когато Джесъп се раздвижи! — ядосано прошепна той.

— Знам — отвърна диспечерът. — Не е ходил никъде.

— Какво? Вие да не сте... Я ме свържи с оня, който командва там.

— Съжалявам, детектив, но така не...

— Виж, тъпанар такъв, Джесъп не си е в леглото. Току-що го видях. И за малко да стане кофти. А сега ми дай да говоря с някого там, или веднага ще позвъня на лейтенант Райт.

Докато чакаше, той се насочи към стената, за да се измъкне от склада. Куцаше, защото кракът много го болеше.

В мрака не успя да намери дупката, през която можеше да се провере навън. Накрая включи фенерчето, като го държеше ниско над земята. Откри мястото, но видя, че Джесъп е заровил отвора с пясък, също като предишната нощ.

Накрая от телефона се разнесе глас:

— Бош? Тук Джейкс. Твърдиш, че току-що си видял нашия обект, така ли?

— Не твърдя, наистина го видях. Къде са твоите хора?

— Наблюдаваме нулата бе, човек. Не е излизал.

„Нула“ наричаха дома на обекта.

— Глупости, току-що го видях под кея в Санта Моника. Докарай хората си тук. Веднага.

— Наблюдаваме нулата отвсякъде, Бош. Няма...

— Слушай, глупако, Джесъп е мой случай. Познавам го и той за малко да ме засече тук. А сега събери хората си и виж кой е напускал поста си, защото...

— Ще ти се обадя след малко — заяви Джейкс и връзката прекъсна.

Бош включи звука на телефона и го прибра в джоба си. Застана на колене и бързо изрови пак дупката, като загребваше пясъка с шепи. Провря се навън, като почти очакваше Джесъп да го чака от другата страна.

Но от него нямаше и следа. Хари се изправи, погледна на юг по плажа към Венис и не забеляза никого на светлината на виенското колело. После се обърна към хотелите и жилищните сгради по брега. По алеята пред тях се разхождаха неколцина души, но никой не приличаше на Джесъп.

Около двајсет и пет метра нататък по кея имаше стълбище, което водеше към паркинга горе. Бош се запъти натам, като куцаше силно. Вече се изкачваше, когато телефонът му иззвъня. Обаждаше се Джейкс.

— Добре, къде е той? Идваме.

— Точно това е въпросът. Изпуснах го. Трябваше да се скрия и си мислех, че вие го наблюдавате. След малко ще съм горе на кея. Какво стана, по дяволите?

— Един от нашите отишъл по голяма нужда. Каза, че го болял коремът. Мисля, че от утре няма да е в звеното.

— Господи Боже!

Бош стигна до края на стълбището и излезе на пустия паркинг. Джесъп не се виждаше никъде.

— Сега се качих на кея. Не го виждам. Духнал е.

— Добре, Бош, след две минути сме там. Ще се разгърнем и ще го открием. Не е взел колата или колелото си, значи е пеша.

— Може да е хванал такси при някой от хотелите наоколо. И въпросът е, че не знаем накъде...

Изведнъж се сети за нещо.

— Трябва да затварям. Обади ми се веднага щом го намерите. Разбра ли ме?

— Ясно.

Бош затвори и веднага позвъни на домашния си номер с бутона за бързо избиране. Погледна си часовника. Очакваше да отговори Сю Бамбро, тъй като минаваше единайсет.

Но чу гласа на дъщеря си.

— Тате?

— Здравсти, миличка. Защо си още будна?

— Защото трябваше да напиша всички ония домашни. Искан да си отдъхна малко, преди да си легна.

— Добре. Виж, би ли ми дала госпожа Бамбро?

— Тате, аз съм в спалнята си и съм по пижама.

— Няма нищо, просто иди до вратата и ѝ кажи да вдигне телефона в кухнята. Трябва да поговоря с нея. И в това време се облечи. Напускаш къщата.

— Какво?! Тате, имам...

— Чуй ме, Маделин. Важно е. Ще кажа на госпожа Бамбро да те заведе у тях, докато дойда. Искам да напуснеш къщата.

— Защо?

— Няма нужда да знаеш. Просто направи каквото те моля. Хайде, дай ми госпожа Бамбро, ако обичаш.

Тя не отговори, но Бош чу, че вратата на стаята ѝ се отваря и после дъщеря му каза:

— За вас е.

След няколко секунди слушалката на деривата в кухнята се вдигна.

— Ало?

— Сю, обажда се Хари. Искам да направиш нещо. Искам да заведеш Мади у вас. Веднага. Аз ще дойда след по-малко от час и ще я взема.

— Не разбирам.

— Виж, Сю, тази вечер следихме един тип, който знае къде живеея. И го изпуснахме. Няма основания за паника и не е сигурно, че се насочва към вас, обаче искам да взема всички предпазни мерки. Затова с Мади напуснете къщата. Незабавно. Идете у вас и след малко ще дойда и аз. Ще го направиш ли, Сю?

— Тръгваме веднага.

Силата, която излъчваше гласът ѝ, му хареса и той си помисли, че тя навярно идва с това да си учител и заместник-директор в системата на общественото образование.

— Добре, тръгвам натам. Обади ми се веднага щом стигнете у вас.

Само че не тръгна натам. След разговора той прибра телефона, спусна се по стълбището на плажа и се върна при дупката под стената на склада. Вмъкна се вътре и този път освети с фенерчето пътя си до заключеното помещение. Отново извади шперцовете и се зае с катинара, като през цялото време мислеше за бягството на Джесъп. Можеше ли да е съвпадение, че е излязъл от апартамента си в момента, в който наблюдателят от ЗСР е напуснал поста си, или знаеше за наблюдението и се беше измъкнал при първа възможност?

Точно сега нямаше как да разбере.

Накрая успя да отключи, въпреки че му отне повече време от първия път. Влезе вътре и насочи лъча към одеялото и възглавницата

на земята. Там беше торбата, която Джесъп носеше. Отстрани пишеше „Ралфс“. Хари приклепна и тъкмо се канеше да я отвори, когато телефонът му иззвъня. Обаждаше се Джейкс.

— Открехме го. В момента е на „Нилсън“ при Оушън Парк. Като че ли се прибира вкъщи.

— Тогава гледайте този път да не го изпуснете. Трябва да затварям.

Той прекъсна връзката, преди Джейкс да отговори, и незабавно набра мобилния на дъщеря си. Мади пътуваше в колата със Сю Бамбро. Бош ѝ каза, че могат да обърнат и да се приберат вкъщи. Новината не беше посрещната с облекчение и благодарност. Дъщеря му продължаваше да е разстроена и ядосана, задето я е уплашил. Хари не можеше да я обвинява, но и нямаше време да разговаря с нея.

— Ще се прибера след по-малко от час. Тогава ще поприказваме, ако си още будна. Доскоро.

Той прибра телефона в джоба си и отново насочи вниманието си към торбата. Отвори я, без да я мести.

Вътре имаше десетина малки консервени кутии с плодове — праскови на парченца в гъст сироп, нарязан на кубчета ананас и плодова салата. Имаше и пакет с пластмасови вилици. Бош дълго се взира в съдържанието на торбата, после плъзна поглед по стената към гредите на тавана и заключения капак и прошепна:

— Кого ще водиш тук, Джесъп?

33.

СРЯДА, 7 АПРИЛ, 13,05 Ч.

Всички погледи бяха вперени в дъното на залата. Беше време за голямото събитие и въпреки че имах място на първия ред, пак щях да съм само зрител като всички останали. Това не ми допаднаше особено, но щях да го преглътна. Вратата се отвори и Хари Бош въведе главната ни свидетелка. Сара Ан Глисън ни бе казала, че няма нито една рокля и не иска да си купува само за да даде показания. Носеше черни дънки и лилава копринена блуза. Изглеждаше красива и уверена. Нямахме нужда от рокля.

Бош остана от дясната ѝ страна и когато ѝ отваряше портала, я закри с тяло от Джесъп, който седеше на масата на защитата, обърнат, като всички останали, към своята главна обвинителка.

Хари я остави да измине пътя до свидетелската скамейка сама. Маги Страшната вече стоеше на катедрата и топло се усмихна на Сара, когато тя мина покрай нея. Това беше и неин момент и аз видях в усмивката ѝ надежда и за двете.

Сутринта мина добре. Първо даде показания Бил Клинтън, бившият шофьор на „паяк“, след което мястото му зае Бош и остана там до обедната почивка. Клинтън разказа своята история за деня на убийството и как Джесъп взел неговата шапка с емблемата на „Доджърс“ точно преди да участват в импровизираното разпознаване пред къщата на Уиндзор Булевард. Той свидетелства и че шофьорите на „Аардварк“ често използвали и добре познавали паркинга зад „Ел Рей“, както и че сутринта на убийството Джесъп предявил претенции за „Уиндзор“. Това носеше солидни точки на обвинението и по време на кръстосания разпит Клинтън не се даде на Ройс.

После на свидетелската скамейка за трети път в процеса седна Бош. Вместо да чете стари показания, той свидетелства за собственото си разследване на случая и показа шапката на „Доджърс“ — която носеше инициалите БК от вътрешната страна, — иззета от Джесъп при арестуването му преди двайсет и четири години. Налагаше се да

заобикаляме факта, че през всички тези години е била съхранявана в „Сан Куентин“. Разкриването на тази информация щеше да покаже, че Джемс вече е бил осъден за убийството на Мелиса Ланди.

Сара Ан Глисън щеше да е последният свидетел на обвинението. С нея цялата ни аргументация щеше да достигне емоционалното кресчендо, на което разчитах. По-голямата сестра щеше да представлява своята отдавна изгубена сестричка. Отпуснах се назад на стола си, за да проследя как моята бивша жена, най-добрият прокурор, когото познавах, постига крайната ни цел.

Глисън се закле и зае мястото си на свидетелската скамейка. Тя беше дребна и се наложи съдебният пристав да наклони микрофона към нея. Маги се прокашля и започна:

— Добро утро, госпожо Глисън. Как сте?

— Много добре, благодаря.

— Бихте ли разказали на съдебните заседатели малко за себе си?

— Хм, аз съм на трийсет и седем години. Неомъжена. Живея в Порт Таунсенд, щат Вашингтон, и съм там от около седем години.

— С какво се издържате?

— Занимавам се с художествена изработка на стъкло.

— Каква е връзката ви с Мелиса Ланди?

— Тя е по-малката ми сестра.

— Колко по-малка беше от вас?

— Тринайсет месеца.

Маги показа на мултимедийния екран снимка на двете сестри — две усмихнати момичета пред коледна елха.

— Познавате ли тази снимка?

— Тук сме с Мелиса на последната Коледа. Точно преди да я отвлекат.

— Значи Коледа на хиляда деветстотин осемдесет и пета, така ли?

— Да.

— Забелязвам, че с нея сте почти еднакви на ръст.

— Да, тя всъщност вече не беше малката ми сестричка. Беше ме настигнала.

— Разменяхте ли си дрехите?

— Разменяхме си някои неща, но си имахме и любими дрехи, които всяка от нас не искаше да дава на другата. Понякога се стигаше

до схватки.

Тя се усмихна и Маги кимна в знак, че разбира.

— Казахте, че е била отвлечена. Говорите за шестнайсети февруари следващата година, датата на похищението и убийството на сестра ви, нали?

— Да.

— Добре, Сара, знам, че ще ви бъде трудно, но бих искала да разкажете на съдебните заседатели какво сте видели и направили онзи ден.

Глисън кимна, сякаш се подготвяше за онова, което ѝ предстои. Озърнах се към заседателите и видях, че всички очи са вперени в нея. После се обърнах към масата на защитата и срещнах погледа на Джесъп. Не се извърнах. Продължих да го гледам и се опитах да му пратя собственото си послание — че две жени, едната задаваща въпросите, другата отговаряща, ще го унищожат.

Накрая се извърна той.

— Ами беше неделя — започна Сара. — Щяхме да ходим на черква. Цялото семейство. Ние с Мелиса си бяхме облекли роклите и майка ни каза да излезем отпред.

— Защо не в задния двор?

— Вторият ми баща строеше басейн и отзад имаше много кал и голям трап. Майка се страхуваше да не паднем вътре и да не си изцапаме роклите.

— Затова сте излезли в предния двор.

— Да.

— Къде бяха родителите ви в това време, Сара?

— Майка ми още беше горе и се приготвяше, а вторият ми баща беше в дневната. Гледаше спорт.

— Къде се намираше дневната?

— Отзад, до кухнята.

— Добре, Сара, ще ви покажа снимка, обозначена като „веществено доказателство на обвинението номер единайсет“. Това ли е фасадата на къщата на Уиндзор Булевард, в която сте живели?

Всички погледи се насочиха към екрана, на който се появи жълта тухлена къща. Беше снимана от улицата и се виждаше голям преден двор с триметров жив плет, който го заобикаляше от страни. Почти напълно скрита зад декоративната растителност, предната веранда

обхващаше цялата фасада на къщата. От тротоара започваше асфалтирана алея, която пресичаше моравата и стигаше до стъпалата на верандата. Докато се готвех за процеса, няколко пъти бях разглеждал снимките, но сега за пръв път забелязах, че в средата на алеята, по цялата ѝ дължина, минава пукнатина. Изглеждаше някак уместно, като се имаше предвид случилото се в този дом.

— Да, това беше нашата къща.

— Разкажете ни какво се случи в предния двор, Сара.

— Ами решихме да поиграем на криеница, докато чакаме родителите си. Аз жумях първа и намерих Мелиса зад онзи храст отдясно на верандата.

Тя посочи към снимката на екрана. Сетих се, че сме забравили да ѝ дадем лазерната показалка, която бяхме приготвили за нейните показания. Бързо отворих куфарчето на Маги, извадих я и ѝ я занесох. С разрешението на съдията тя е даде на свидетелката.

— Добре, Сара, бихте ли ни посочили с показалката?

Глисън очерта с червената лазерна точка кръг около гъст храст в северния ъгъл на верандата.

— Значи тя се е скрила там и вие сте я намерили, нали така?

— Да, и после, когато беше неин ред да жуми, реших да се скрия на същото място, защото се съмнявах, че ще ме търси първо там. Когато свърши да брои, тя слезе по стъпалата и застана в средата на двора.

— Виждахте ли я от мястото, където се криехте?

— Да, виждах я през хроста. Тя се въртеше в полукръг и ме търсеше.

— Какво се случи после?

— Първо чух да минава камион и...

— Позволете да ви прекъсна, Сара. Казвате, че сте чули камион. Не го ли видяхте?

— Не, не се виждаше от мястото, където се криех.

— Откъде разбрахте, че е камион?

— Беше много шумен и тежък. Усещах вибрациите като слабо земетресение.

— Добре, какво се случи, след като чухте камиона?

— Изведнъж видях мъж в двора... отиде право при сестра ми и я хвана през кръста.

Глисън сведе очи и стисна длани на масата пред себе си.

— Познавахте ли този мъж, Сара?

— Не, не го познавах.

— Бяхте ли го виждали дотогава?

— Не.

— Той каза ли нещо?

— Да, чух го да казва: „Трябва да дойдеш с мен“. И сестра ми каза... каза... „Сигурен ли сте?“ И толкова. Мисля, че той отговори нещо, но не го чух. И я отведе. На улицата.

— Вие продължихте ли да се криете?

— Да, не можех... кой знае защо, не можех да помръдна. Не можех да извикам за помощ, нищо не можех да направя. Бях много уплашена.

Настъпи един от ония тържествени моменти в залата, когато цареше абсолютна тишина, освен гласовете на прокурора и свидетеля.

— Видяхте ли или чухте ли нещо друго, Сара?

— Чух да се затваря врата и после камионът потегли.

По лицето на Сара Глисън се стичаха сълзи. Реших, че сигурно ги е забелязал и приставът, защото извади кутия с книжни кърпички от чекмеджето на бюрото си и пресече залата с тях. Но вместо да ги занесе на Сара, той ги даде на една заседателна, номер две, която също плачеше. Това ме устройваше. Исках сълзите да останат на лицето на свидетелката.

— Сара, колко време мина, преди да излезете иззад храста и да кажете на родителите си, че сестра ви е отвлечена?

— Мисля, че изтече по-малко от минута, но вече беше късно. Нея я нямаше.

Тишината, която настъпи след тези думи, бе като оная празнота, в която може да изчезне цял живот. Завинаги.

През следващия половин час Маги преведе Глисън през спомените ѝ за последвалите събития. За отчаяното обаждане на втория ѝ баща в полицията, за разпита на детективите и после за тримата мъже, които видяла от прозореца на спалнята си и сред които разпознала Джейсън Джесъп, човека, отвлякъл сестра ѝ.

Тук бившата ми жена трябваше много да внимава. Бяхме използвали показания на свидетели от първия процес. Ройс също разполагаше с протоколите и не се съмнявах, че неговата помощничка, която седеше от другата страна на Джесъп, сравнява всичко, което говореше Сара Глисън, с показанията, дадени навремето. Ако Глисън променеше дори и един нюанс от разказа си, Ройс щеше да ѝ се нахвърли при кръстосания разпит и да използва противоречието, за да изкара, че тя лъже.

Показанията изглеждаха искрени и нерепетирани, което говореше за отличната подготовка на двете жени. Маги гладко и ефикасно водеше своята свидетелка към съдбовния момент, когато Сара отново трябваше да потвърди, че похитителят е Джесъп.

— Изпитвахте ли някакви съмнения, когато през хиляда деветстотин осемдесет и шеста година сте разпознали в Джейсън Джесъп мъжа, отвлякъл сестра ви?

— Не, абсолютно никакви.

— Знам, че е минало много време, Сара, но ви моля да огледате залата и да кажете на съдебните заседатели дали виждате мъжа, който е отвлякъл сестра ви на шестнайсети февруари хиляда деветстотин осемдесет и шеста година.

— Да, ето го.

Тя произнесе думите без колебание и посочи Джесъп.

— Бихте ли ни казали къде седи? Моля, опишете и някоя от дрехите му.

— Седи до господин Ройс и носи тъмносиня вратовръзка и светлосиня риза.

Маги погледна съдия Брайтман.

— Нека се протоколира, че свидетелката е разпознала обвиняемия — каза тя и пак се обърна към Сара.

— След всички тези години имате ли някакво съмнение, че това е човекът, който е отвлякъл сестра ви?

— Абсолютно никакво.

Маги отново погледна съдията.

— Ваша светлост, може да е малко рано, но мисля, че е по-добре сега да направим следобедната почивка. Оттук нататък ще продължа в друга насока със свидетелката.

— Много добре — съгласи се Брайтман. — Ще се съберем след петнайсет минути. Очаквам да видя всички пак тук в два и трийсет и пет. Благодаря.

Сара каза, че иска да отиде до тоалетната, и напусна залата с Бош, който я придружи, за да се погрижи свидетелката да не се засече с Джесъп в коридора. Маги седна на масата на обвинението и се наведохме един към друг.

— В джоба са ти, Маги. Цяла седмица тъкмо това са чакали да чуят и беше по-добре, отколкото са очаквали.

Тя знаеше, че говоря за съдебните заседатели. Нямахме нужда от моето одобрение или насърчение, но трябваше да ѝ отдам дължимото.

— Сега идва трудната част — отвърна бившата ми жена. — Надявам се Сара да издържи.

— Справя се страхотно. И съм сигурен, че в момента Хари ѝ го казва.

Маги не отговори, а запрелиства бележника с общия сценарий на разпита. Скоро потъна в работата, която ѝ предстоеше през следващия час.

34.

СРЯДА, 7 АПРИЛ, 14,30 Ч.

Когато Сара Глисън излезе от тоалетната, Бош трябваше да прогони репортерите. Поведе я обратно към залата, като я закриваше с тяло от камерите.

— Много добре се справяш, Сара — каза ѝ той. — Продължавай така и този тип ще се върне там, където му е мястото.

— Благодаря, но това беше лесната част. Сега ще стане трудно.

— Не се заблуждавай. Няма лесна част. Просто продължавай да мислиш за сестра си. Някой трябва да я представлява. И в момента това си ти.

Когато стигнаха до вратата на залата, той усети, че Глисън е пушила в тоалетната.

Преведе я по централната пътека и я насочи към Маги Макфърсън, която чакаше до портала. Бош ѝ кимна. И тя се справяше отлично.

— Довърши започнатото — каза Хари.

— Ще го довършим — отвърна тя.

След като ѝ предаде свидетелката, Бош се върна на шестия ред. Беше забелязал Рейчъл Уолинг, която седеше в средата. Провря се край неколцина репортери и зяпачи и стигна до нея. Съседното място беше свободно и той седна.

— Хари.

— Рейчъл.

— Мисля, че човекът, който седеше тук, имаше намерение да се върне.

— Няма нищо, щом започне заседанието, ще се преместя отпред. Трябваше да ме предупредиш, че ще идваш. Мики каза, че онзи ден си била тук.

— Гледам да се отбивам, когато имам време. Засега делото е много интересно.

— Е, да се надяваме, че съдебните заседатели го смятат за повече от интересно. Страшно ми се ще оня тип да се върне в „Сан Куентин“.

— Мики каза, че Джесъп сомнамбулствал. Още ли...

Тя сниши глас, като видя Джесъп да върви по пътеката към мястото си на масата на защитата.

— ... продължава?

Бош също ѝ отговори шепнешком:

— Да, и снощи за малко да ни избяга. Момчетата от ЗСР го изпуснаха.

— О, не.

Вратата на кабинета на съдията се отвори и Брайтман се насочи към катедрата. Всички се изправиха. Бош знаеше, че трябва да се върне на масата на обвинението, в случай че им потрябва.

— Но аз го намерих — довърши той. — Сега ще тръгвам, но ще поостанеш ли следобед?

— Не, трябва да се върна в службата. В момента съм в почивка.

— Добре, Рейчъл, благодаря, че дойде. Ще се чуем.

Докато присъстващите сядаха по местата си, детективът се измъкна от шести ред и бързо мина през портала, за да се настани зад масата на обвинението.

Макфърсън продължи прекия разпит на Сара Ан Глисън. Бош смяташе, че досега и прокурорката, и свидетелката се справят чудесно, но знаеше, че им предстои да навлязат в нова територия и скоро всичко казано по-рано няма да има значение, ако казаното сега не бъде представено по правдоподобен и неуязвим начин.

— Сара, кога майка ви се омъжи за Кенсингтън Ланди? — зададе първия си въпрос Макфърсън.

— Когато бях шестгодишна.

— Харесвахте ли Кен Ланди?

— Не, не особено. Отначало всичко беше наред, но после положението се промени.

— Вие даже сте се опитали да избягате от дома си няколко месеца преди смъртта на сестра ви, права ли съм?

— Да.

— Показвам ви вещественно доказателство на обвинението номер дванайсет, полицейско заявление от трийсети ноември хиляда

деветстотин осемдесет и пета година. Бихте ли обяснили на съдебните заседатели какво е това?

Макфърсън раздаде копия от заявлението на свидетелката, съдията и защитата. Бош го беше открил по щастлива случайност, докато издирваше документите по делото.

— Това е заявление за изчезнала личност — отвърна Глисън. — Майка ми ме е обявила за изчезнала.

— Полицията ли ви намери?

— Не, сама се прибрах. Нямаше къде да ида.

— Защо избягахте, Сара?

— Защото вторият ми баща... правеше секс с мен.

Макфърсън кимна и остави отговора да увисне в тишината на залата. Три дни по-рано Бош щеше да очаква Ройс да атакува свирепо тази част от показанията, но сега знаеше, че това е в полза и на версията на защитата. Кенсингтън Ланди беше чучелото и всички показания, които го потвърждаваха, щяха да се посрещнат с радост.

— Кога започна това? — накрая попита прокурорката.

— Лятото преди да избягам — отвърна Глисън. — Лятото преди да отвлечат Мелиса.

— Сара, съжалявам, че ви карам да се връщате към тези лоши спомени. По-рано вие свидетелствахте, че с Мелиса сте си разменяли някои дрехи, нали така?

— Да.

— Роклята, която е носила в деня на отвличането, всъщност е била ваша, нали?

— Да.

Макфърсън представи роклята като следващо веществено доказателство на обвинението и Бош я показа на съдебните заседатели, използвайки манекен без глава, който постави пред ложата.

— Тази ли е роклята, Сара?

— Да, тя е.

— Виждате, че липсва парче плат от предния долен край, нали?

— Да.

— Знаете ли защо липсва?

— Да, защото там са открили семенна течност.

— Имате предвид, че са я открили криминалистите, така ли?

— Да.

— Знаехте ли го по времето на смъртта на сестра ви?

— Знам го сега. Навремето не ми казаха нищо за това.

— Семенната течност беше подложена на генетичен анализ и източникът ѝ е идентифициран. Знаете ли кой е той?

— Да, казаха ми, че е от втория ми баща.

— Това изненада ли ви?

— Не, за съжаление.

— Имате ли някакво обяснение как се е озовала върху вашата рокля?

Сега вече Ройс възрази, заявявайки, че въпросът изисквал необосновани предположения. Въпросът налагаше и свидетелката да опровергае версията на защитата, но той не го спомена. Брайтман прие възражението и Макфърсън трябваше да измисли друг начин да постигне целта си.

— Сара, кога за последно носихте роклята, преди сестра ви да я облече сутринта, когато е била отвлечена?

Ройс пак се изправи.

— Същото възражение. Правим свободни предположения за събития, случили се преди двайсет и четири години, когато свидетелката е била едва тринайсетгодишна.

— Ваша светлост — отговори Макфърсън. — Господин Ройс нямаше нищо против тези така наречени „свободни предположения“, когато пасваха на версията на защитата, но сега възразява, когато стигнахме до същността на въпроса. Това не са предположения. Госпожа Глисън свидетелства правдиво за най-мрачните, най-тъжните дни от живота си и не смятам...

— Възражението се отхвърля — прекъсна я Брайтман. — Свидетелката може да отговори.

— Благодаря ви, ваша светлост.

Докато прокурорката повтаряше въпроса, Бош наблюдаваше съдебните заседатели. Искаше да провери дали са видели същото като него — опита на адвоката да попречи на по-нататъшното разкриване на истината. Досегашните показания на Сара Глисън му се струваха напълно убедителни. Искаше да чуе какво ще каже тя. Надяваше се, че същото се отнася за заседателите и че те ще погледнат отрицателно на опитите на защитата да ѝ попречи.

— Носих я две нощи преди това — отвърна Глисън.

— Значи трябва да е било в петък вечер, на четиринайсети. Свети Валентин.

— Да.

— Защо я носихте?

— Майка ми направи тържествена вечеря за Свети Валентин и вторият ми баща каза, че трябвало да се облечем подобаващо.

Глисън отново заби поглед в пода, прекъсвайки всякакъв зрителен контакт със съдебните заседатели.

— Онази вечер вторият ви баща извърши ли сексуален акт с вас?

— Да.

— Тогава носехте ли роклята?

— Да.

— Сара, знаете ли дали баща ви е еяк...

— Той не ми беше баща!

Тя извика последните думи и гласът ѝ изкънтя в залата, отеквайки над сто души, които вече знаеха най-страшната ѝ тайна. Бош погледна Макфърсън и видя, че тя наблюдава реакцията на заседателите. В този момент разбра, че нарочно е допуснала грешката.

— Извинявам се, Сара. Исках да кажа „вторият ви баща“. Знаете ли дали е еякулирал по време на тези си действия с вас?

— Да, и една част попадна върху роклята ми.

Макфърсън направи справка с бележките си и прелисти няколко страници от жълтия си бележник. Искаше да подчертае последния отговор с колкото може по-дълга пауза.

— Сара, кой переше във вашия дом?

— Идваше една жена, казваше се Аби.

— След Свети Валентин оставихте ли роклята си за пране?

— Не.

— Защо?

— Защото ме беше страх, че Аби ще го види и ще узнае какво се е случило. Мислех, че може да каже на майка ми или да се обади в полицията.

— Защо не искахте Аби да го направи, Сара?

— Аз... майка ми беше щастлива и не исках да разбия живота ѝ.

— Тогава какво направихте с роклята онази вечер?

— Почистих петното и я закачих в гардероба си. Не знаех, че сестра ми ще я облече.

— И когато след два дни е поискала да ѝ я дадете, вие какво казахте?

— Когато я видях, вече я беше облякла. Казах ѝ, че искам аз да я нося, но тя отговори, че било късно, защото не била в списъка с мои дрехи, които не искам да си разменям с нея.

— Петното забелязваше ли се?

— Не, погледнах и понеже беше долу до ръба, не видях нищо.

Макфърсън направи нова пауза. Бош знаеше, че е изчерпала всички въпроси от тази насока на разпита. Беше обяснила достатъчно ясно присъствието на ДНК материала, заради който всички се намираха в тази съдебна зала. Сега трябваше да отведе Сара още по-нататък в нейното мрачно пътуване. Защото иначе Ройс непременно щеше да го направи.

— Сара, връзката ви с втория ви баща промени ли се след смъртта на сестра ви?

— Да.

— Как?

— Той повече никога не ме докосна.

— Знаете ли защо? Разговаряли ли сте с него за това?

— Не знам защо. Никога не съм разговаряла с него за това. Просто не се случи повече и той се опитваше да се държи така, сякаш е нямало нищо.

— Но всичко това... вторият ви баща, смъртта на сестра ви... е взело своето, нали?

— Да.

— В какво отношение, Сара?

— Хм, ами започнах да взимам наркотици и пак избягах. Всъщност бягах много пъти. Сексът не ме интересуваше. Той беше нещо, чрез което получавах каквото ми трябва.

— Арестували ли са ви?

— Да, много пъти.

— За какво?

— Главно за наркотици. Веднъж ме арестуваха и за предлагане на сексуални услуги на полицаи под прикритие. И за кражба.

— Арестувана сте шест пъти като непълнолетна и още пет пъти като пълнолетна, нали така?

— Не съм ги броила.

— Какви наркотици вземахте?

— Главно метамфетамин. Но ако ми попаднеше друго, обикновено вземах и него. Такава бях тогава.

— Лекували ли сте се при психотерапевт и в рехабилитационно заведение?

— Много пъти. Отначало безуспешно, после се получи. Излекувах се.

— Кога?

— Преди около седем години. Когато бях на трийсет.

— И от седем години не сте взимали нищо, така ли?

— Да, абсолютно нищо. Сега имам друг живот.

— Искам да покажа вещественно доказателство на обвинението номер тринайсет, формуляр за постъпване и преглед в лосанджелиския частен рехабилитационен център „Боровете“. Спомняте ли си кога сте били в него?

— Да, майка ми ме прати там, когато бях на шестнайсет.

— Тогавата ли започнаха проблемите ви?

— Да.

Макфърсън раздаде екземпляри от формуляра на съдията, секретарката и защитата.

— Добре, Сара, искам да привлека вниманието ви към абзаца, който съм подчертала с жълто в частта за прегледа. Бихте ли го прочели на глас на съдебните заседатели?

— „Кандидатката съобщава за ПТС вследствие на убийството на по-малката ѝ сестра преди три години. Страда от угризения, свързани с убийството, и проявява поведение, типично за сексуално насилие. Препоръчва се пълен психически и физически преглед.“

— Благодаря, Сара. Знаете ли какво означава ПТС?

— Посттравматичен стрес.

— Подложихте ли се на препоръчания преглед в „Боровете“?

— Да.

— Разговаряхте ли за сексуалното насилие от страна на втория ви баща?

— Не, защото излъгах.

— Защо?

— Вече бях правила секс с други мъже, затова изобщо не споменах за втория ми баща.

— Преди да разкриете това, което днес разказахте в съда, разговаряли ли сте с някого за втория си баща и за това, че е правил секс с вас?

— Само с вас и детектив Бош. С никого друго.

— Омъжвали ли сте се?

— Да.

— Повече от веднъж ли?

— Да.

— И не сте разказвали за това дори на съпрузите си?

— Не. Такова нещо не се разказва на никого.

— Благодаря ви, Сара. Нямам повече въпроси.

Макфърсън взе бележника си и се върна на мястото си, където Холър я посрещна с топло стискане на ръката. Този жест беше предназначен за съдебните заседатели, ала всички погледи бяха отправени към Ройс. Беше негов ред, но Бош смяташе, че Сара Глисън е спечелила симпатиите на всички. Всеки опит на адвокатата да я унищожи можеше да доведе до неприятни последици за клиента му.

Ройс постъпи хитро. Реши да остави емоциите да се поохладят през нощта. Изправи се и съобщи на съдията, че си запазва правото да призове Глисън като свидетел през защитната фаза на процеса. С други думи, отлагаше кръстосания ѝ разпит. След това седна на мястото си.

Хари си погледна часовника. Четири и петнайсет. Съдията инструктира Холър да повика следващия си свидетел, но Бош знаеше, че няма повече. Мики погледна Макфърсън и двамата кимнаха едновременно. Холър стана и каза:

— Ваша светлост, Народът няма да призове повече свидетели.

35.

СРЯДА, 7 АПРИЛ, 19,20 Ч.

Екипът на обвинението се събра на вечеря в Каза Холър. Сготвих болонезе, като използвах за основа купешки сос и сварих кутия макарони „панделки“. Маги се включи със своята салата „Цезар“, която много обичах, но не бях вкусвал от години. Бош и дъщеря му пристигнаха късно, тъй като след заседанието той първо закара Сара Ан Глисън в хотела и се увери, че е на сигурно място.

Дъщерите ни се запознаха срамежливо и се стесняваха, тъй като родителите им прекалено очевидно наблюдаваха отдавна очаквания момент. Те инстинктивно се отделиха от нас в задния кабинет, уж да си напишат домашните. Съвсем скоро започнахме да чуваме смях откъм дъното на коридора.

Изсипах макароните и соса в голяма купа и ги разбърках. После повиках момичетата да си сипят и да занесат чиниите си в кабинета.

— Как върви при вас, между другото? — попитах ги, докато се обслужваха. — Успяхте ли да свършите с домашните?

— Тате! — изсумтя Хейли, като че ли с този въпрос ужасно съм нарушил правото ѝ на личен живот.

Затова опитах с братовчедката.

— Мади?

— Хм, аз почти свърших с моите.

Двете момичета се спогледаха и се засмяха, сякаш или въпросът, или отговорът бяха причина за страхотно веселие. После се изнизаха от кухнята и се върнаха в кабинета.

Оставих всичко на масата, където седяха възрастните. Накрая се уверих, че вратата на кабинета е затворена и децата не чуват разговора ни, както и ние нямаше да чуваме техния.

— Е — казах, докато подавах макароните на Бош.

— Свършихме с нашата част. Сега започва трудното.

— Защитата — рече Маги. — Какво може да са приготвили за Сара?

Замислих се за момент, преди да отговоря, и опитах първата панделка. Биваше. Гордеех се с манджата си.

— Знаем, че ще хвърлят срещу нея всичко, каквото могат — отвърнах накрая. — Тя ще определи изхода на процеса.

Бош бръкна в джоба на самото си, извади сгънат лист хартия и го разтвори на масата. Видях, че е списъкът със свидетелите на защитата.

— В края на днешното заседание Ройс каза на съдията, че ще приключи за един ден — осведоми ни той. — Щял да призове само четирима свидетели, обаче тук са посочени двама и трима.

— Е, още отначало знаехме, че по-голямата част от списъка е за заблуда — отбеляза Маги. — Той криеше версията, която иска да развие.

— Добре, значи пак ще призове Сара — започнах да броя на пръсти. — После е самият Джесъп. Според мен Ройс разбира, че трябва да го призове. Стават двама. Кои са другите?

Маги изчака, докато преглътне.

— Ей, много е вкусно, Холър. Кога се научи да го готвиш?

— Това е Рецептата на новака.

— Не, направил си го още по-добре. Защо никога не си готвил така, когато бяхме женени?

— Сигурно е от нужда. Понеже съм самотен баща. Ами ти, Хари? Готвиш ли?

Бош ни изгледа така, сякаш сме луди.

— Мога да изпържа яйца — отговори той. — И толкова.

— Да се върнем на процеса — подкани ни Маги. — Мисля, че Ройс ще повика Джесъп и Сара. Както и тайния свидетел, когото не успяхме да открием. Онзи от последния рехабилитационен център.

— Едуард Роуман — каза Бош.

— Да, Роуман. Стават трима и четвъртият може да е неговият следовател или пък експертът му по метамфетамин, но сигурно е само прах в очите. Няма четвърти. Много от нещата, които Ройс върши, са за заблуда. Не иска никой да види трофея. Иска да гледаме накъдето и да е, само не към истината.

— Ами Роуман? — попитах аз. — Не го намерихме, но дали сме наясно какви показания ще даде?

— Ни най-малко — отвърна Маги. — Колко пъти го обсъждахме със Сара и тя няма никаква представа какво ще каже Роуман. Не си

спомня какво му е казвала за сестра си.

— В обобщението на Ройс за доказателствения му материал пише, че той щял да свидетелства за „разкритията“ на Сара за детството ѝ — поясни Бош. — Нищо по-конкретно. И естествено Ройс твърди, че не си е водил бележки по време на разговора с него.

— Вижте, имаме досието му и ни е известно за какъв човек става дума — казах аз. — Той ще даде такива показания, каквито иска Ройс. Елементарно. Всичко, което е от полза на защитата. Затова не бива да мислим какво ще свидетелства, защото знаем, че ще са лъжи, а как да го изобличим. Разполагаме ли с нещо, което може да ни помогне да го направим?

С Маги погледнахме Бош. Той беше готов.

— Май имам нещо. Довечера имам една среща. Ако всичко е наред, утре сутрин ще ви разкажа.

Раздразнението ми от следствените и комуникационни методи на Бош достигна точката на кипене.

— Стига, Хари. Ние сме екип. Тия шпионски истории не вървят, когато задниците ни ежедневно се пържат в оная зала.

Той сведе очи към макароните си и лицето му стана тъмно като соса в чинията.

— Вашите задници ли се пържат? Никъде в докладите за наблюдението не съм забелязал Джесъп да се е мотал около твоята къща, Холър, затова недей да ми разправяш, че твоят задник се пържел. Твоята работа е в залата. Приятно и безопасно. Понякога печелиш, понякога губиш. Но каквото и да се случи, на другия ден се връщаш в съда. Ако искаш задникът ти наистина да се изпържи, опитай да порботиш там.

Той посочи към града през прозореца.

— Ей момчета, хайде да се успокоим — побърза да разведри атмосферата Маги. — Какъв е проблемът, Хари? Джесъп да не е ходил пак на „Удроу Уилсън“? Може би трябваше просто да отменим освобождаването му под гаранция и да го върнем зад решетките.

Бош поклати глава.

— Не на моята улица. Не е бил там от онази нощ и повече от седмица не е ходил на „Мълхоланд“.

— Тогава какво има?

Хари остави вилицата и отмести чинията си назад.

— Вече знаем, че съществува голяма вероятност Джесъп да се е сдобил с оръжие след срещата с осъдения оръжеен търговец. Колегите от ЗСР не са видели какво получава от него, но тъй като е било увито в пешкир, не е много трудно да се досетим. Искаш да знаеш какво се е случило снощи ли? Някакъв умник по време на наблюдението решава да напусне поста си, за да отиде до кенефа, без да предупреди никого, и Джесъп се е измъкнал незабелязано.

— Изпуснали са го? — попита Маги.

— Да, докато го открих точно преди той да открие мен, което можеше и да не свърши много добре. И знаеш ли какво е намислил? Подготвя тъмница за някого и този някой спокойно може да е... — той се наведе напред и продължи с настойчив шепот: — ... дъщеря ми!

— Хей, чакай малко, Хари — рече бившата ми жена. — Върни се малко назад. Къде подготвя тъмница?

— Под кея. Там има нещо като складово помещение. Поставил е катинар на вратата и снощи остави там консервирана храна. Сякаш я приготвя за някого.

— Добре, това вече е страшничко — съгласи се Маги. — Но защо за дъщеря ти? Това не ни е известно. Ти каза, че е бил на твоята улица само онзи път. Какво те кара да мислиш...

— Защото не мога да си позволя да не го мисля. Разбираш ли?

Тя кимна и каза:

— Да. И ще се върна на това, което казах преди малко. Ще го обвиним във връзки с известен престъпник, търговеца на оръжие, и ще анулираме освобождаването му под гаранция. До края на процеса остават само няколко дни и той очевидно не е направил ход, нито е допуснал грешка, както предполагахме. Хайде да заложим на сигурно и да го приберем в затвора, докато свърши всичко.

— Ами ако не го осъдят? — попита Бош. — Какво ще стане тогава? Ще го пуснат и това ще е краят на наблюдението. Ще е на свобода и никой няма да го следи.

След тези думи на масата се възцари тишина. Вперих поглед в Хари и разбрах под какво напрежение се намира. Делото, заплахата за дъщеря му. И нямаше нито настояща, нито бивша жена, която да му помага вкъщи.

Накрая той наруши неловкото мълчание:

— Маги, ти ли ще прибереш Хейли тази вечер?

Тя кимна.

— Може ли Мади да остане при теб два дни? Носи си чисти дрехи в раницата. Аз ще дойда сутринта навреме, за да я закарам на училище.

Тази молба изглежда я изненада, особено след като момичетата току-що се бяха запознали, но Бош настоя:

— Тази вечер имам една среща и не знам докъде ще ме отведе това. Може би даже до Роуман. Трябва да мога да действам, без да се безпокоя за Мади.

Маги кимна.

— Разбира се, няма проблем. Двете явно бързо се сближават. Само се надявам да не будуват цяла нощ.

— Благодаря, Маги.

Трийсетина секунди изтекоха в мълчание.

— Разкажи ни за тая тъмница, Хари — помолих аз накрая.

— Снощи бях там.

— Защо точно кея на Санта Моника?

— Предполагам, заради близостта на онова, което е върху кея.

— Плячката.

Бош кимна.

— Ами шума? Нали казваш, че това място е точно под кея?

— Винаги има начини да заглушиш шум, издаван от човек. А и снощи плисъкът на вълните в стълбовете отдолу беше толкова силен, че можеш да крещиш цяла нощ и никой да не те чуе. Сигурно няма да чуеш и изстрел, произведен под кея.

Бош продължи да говори за тъмните места на земята и за злото, което крият. Изгубих апетит и също отместих чинията си. Обземаше ме ужас.

Ужас за Мелиса Ланди и всички други жертви на света.

36.

СРЯДА, 7 АПРИЛ, 23,00 Ч.

Гилбърт и Съливан го чакаха в кола, паркирана в северния край на Ланкършим Булевард до Сан Фернандо Роуд. В този западнал район имаше главно фирми за автомобили втора ръка и автосервизи. Насред тази евтина индустрия се издигаше порутен мотел, рекламиращ стаи по петдесет долара седмично. Нямахме табела с име. Само светлинен надпис „Мотел“.

Гилбърт и Съливан всъщност бяха Гилберто Рейес и Джон Съливан, полицаи от отдела за борба с наркотиците, прикрепени към Групата за работа в Долината — звено, което действаше на улицата. Когато търсеше Едуард Роуман, Бош разпространи информацията във всички подобни звена в управлението. Съдейки по досието му, той предполагаше, че Роуман не е променил живота си като Сара Глисън. Все някой в полицейските наркозвена трябваше да е чувал за него.

Това доведе до обаждането на Рейес. С партньора му нямали представа къде е Роуман, но го познавали от предишни сблъсъци на улицата и знаели къде се е скрило сегашното му гадже, явно в очакване на завръщането му. Старите наркомани често се сдушваха с проститутки, предлагайки им закрила в замяна на дял от дрогата, която купуваха с техните печалби.

Бош спря зад цивилната кола на агентите и угаси мотора. Слезе, отиде при тях и се вмъкна на задната седалка, след като се увери, че не е изцапана с повръщано и други неприятни неща, оставени от арестантите.

— Детектив Бош, предполагам? — попита шофьорът. Хари предположи, че е Рейес.

— Да, как сте, момчета?

Той протегна юмрук над облегалката и двамата чукнаха кокалчета с него, докато се представяха. Бош не беше познал. Полицаят, който приличаше на латиноамериканец, се оказа Съливан, а другият, който приличаше на чувал бял хляб — Рейес.

— Гилбърт и Съливан, а?

— Така ни нарекоха, когато ни определиха за партньори — поясни Съливан. — И така си остана.

Бош кимна. Това стигаше за запознанство. Всеки си имаше прякор и история, която вървеше с него. Сборът от годините на двамата беше по-малък от възрастта на Хари, пък и сигурно си нямаха и представа кои са Гилбърт и Съливан^[1].

— Значи познавате Еди Роуман, така ли?

— Имаме това удоволствие — отвърна Рейес. — Поредната отрепка, която се носи по течението.

— Както ти казах по телефона, не сме го виждали от около месец — прибави Съливан. — Обаче можем да ти дадем друг адрес. На неговата курва. Ей там, в трета стая.

— Как се казва?

Съливан се захили и Бош не разбра причината.

— Казва се Соня Рейес — обади се Рейес. — Но не сме роднини.

— Поне той не знае да са роднини — подметна Съливан.

И пак избухна в смях. Хари не му обърна внимание и си записа името в бележника.

— Сигурни ли сте, че си е в стаята?

— Сигурни сме — потвърди Рейес.

— Добре, трябва ли да знам нещо друго, преди да отида там?

— Не, ама и ние искаме да дойдем — заяви Рейес. — На теб може да не каже нищо.

Бош се пресегна и го шляпна по рамото.

— Не, ще се оправя сам. Не искам много хора в стаята.

Рейес кимна. Беше разбрал смисъла. Бош не искаше да има свидетели на онова, което можеше да се наложи да направи там.

— Но ви благодаря за помощта. Ще бъде отбелязано.

— Важен случай, а? — поинтересува се Съливан.

Бош отвори вратата и слезе.

— Всички случаи са важни — отговори той.

Затвори вратата, удари два пъти по покрива и се отдалечи.

Мотелът беше заобиколен с ограда, висока два метра и половина. Детективът трябваше да натисне звънец и да поднесе служебната си карта към камерата. Пуснаха го вътре, но той бързо подмина офиса и продължи по галерията, която водеше към стаите.

— Ей! — извика зад него някакъв глас.

Бош се обърна и видя мъж с разкопчана риза да наднича от вратата на мотелския офис.

— Къде отиваш бе, пич?

— Влез вътре и затвори вратата. От полицията съм.

— Няма значение, пуснах те вътре, ама т'ва е частна собственост. Не можеш просто да...

Хари енергично zakрачи към него, а мъжът го прецени с поглед, заотстъпва назад и каза:

— Ясно бе, човек. Минавай.

Той бързо се скри в офиса и затвори вратата, а Бош се обърна и намери трета стая без повече проблеми. Доближи ухо до касата и се заслуша, но не чу нищо.

Имаше шпионка. Той я затисна с показалец и почука. Почака малко и отново почука.

— Соня, отвори. Еди ме праща.

— Кой си ти? — подозрително попита дрезгав женски глас.

Бош използва универсалната парола:

— Няма значение. Еди ме праща да ти оставя нещо, докато си дойде.

Никакъв отговор.

— Добре, Соня, ще му кажа, че не се интересува. Имам друг човек, дето го иска.

Той свали пръста си от шпионката и се отдалечи. Вратата зад него се отвори почти незабавно.

— Чакай.

Хари се обърна. Вратата беше открената петнайсетина сантиметра и отвътре го гледаха празни очи. В стаята цареше сумрак.

— Дай да видя.

Бош се озърна наоколо.

— Какво, тука ли? Навсякъде има камери.

— Еди ми е казал да не отварям на непознати. Мязаш ми на ченге.

— Е, може и да съм, ама това не променя факта, че ме е пратил Еди.

Той пак понечи да се обърне и заяви:

— Пак ти казвам, ще му съобщя, че съм се опитал. Приятна вечер.

— Добре де, добре. Влез, ама само ще оставиш пратката. Нищо друго.

Бош се запъти към вратата, Соня се скри зад нея и я отвори. Детективът влезе, обърна се към жената и видя пистолета. Беше стар револвер и в откритите патронници нямаше нищо. Хари вдигна ръце на височината на гърдите си. Тя явно страдаше. Беше чакала прекалено дълго някого, възлагайки сляпа наркоманска надежда на нещо, което нямаше да стане.

— Това е излишно, Соня. Пък и се съмнявам, че Еди ти е оставил патрони.

— Останал ми е един. Искаш ли да провериш?

Сигурно онзи, който пазеше за себе си. Беше кожа и кости, почти на ръба. Никой наркоман не изминаваше целия път.

— Дай ми го — нареди тя. — Веднага.

— Добре, спокойно. Тук е.

Той пхна дясната си ръка в джоба на самото си и извади завито на топка парче алуминиево фолио, което бе взел от кухнята на Мики Холър. Отпусна го от дясната страна на тялото си — знаеше, че отчаяните й очи ще го проследят. В същия момент стрелна лявата си ръка напред и измъкна пистолета от пръстите й. После пристъпи към нея и грубо я блъсна на леглото.

— Млъкни и не мърдай — заповяда Бош.

— Какво...

— Казах да млъкнеш!

Той отвори барабана и го провери. Не го беше излъгала. Имаше един патрон. Хари го извади върху дланта си, прибра го в джоба си и затъкна револвера под колана си. След това извади служебната си карта и я разтвори, за да й я покаже.

— Позна за това.

— Какво искаш?

— Ще стигнем и дотам.

Бош обиколи леглото и огледа голата стая. Миришеше на цигари и пот. На пода се въргаляха няколко пазарски торби, в които бяха вещите й. В едната имаше обувки, а в няколко други — дрехи. На

единственото нощно шкафче имаше препълнен пепелник и стъклена лула.

— Какво взимаш, Соня? Крек? Хероин? Или метамфетамин?

Тя не отговори.

— Мога да ти помогна, ако знам какво ти трябва.

— Не ти ща помощта.

Хари се обърна и я погледна. Засега всичко вървеше точно както очакваше.

— Нима? Нямах нужда от моята помощ, така ли? Мислиш си, че Еди Роуман ще се върне за теб?

— Ще се върне.

— Слушай тогава. Него вече го няма. Предполагам, че са го изтупали от глава до пети и той няма да се върне тук, щом направи каквото искат от него. Ще гепи парата и когато изхарчи всичко, просто ще си намери нова мадама.

Бош замълча и я погледна.

— Някоя, дето ѝ е останало нещо за продаване.

На лицето ѝ се изписа вгълбеното изражение на човек, който е чул истината.

— Остави ме на мира — хрипливо прошепна тя.

— Знам, че не ти съобщавам нещо ново. Чакала си Еди по-дълго, отколкото си мислила, че ще отсъства, а? За колко дни е предплатена стаята?

Той прочете отговора в очите ѝ.

— Вече са изтекли, а? Сигурно правиш свирки на оня тип в офиса, за да те остави тук. Колко ще продължи това? Оня съвсем скоро ще поиска пари.

— Казах, махай се.

— Ще си тръгна. Но ти ще дойдеш с мен, Соня. Още сега.

— Какво искаш?

— Искам да ми кажеш всичко каквото знаеш за Еди Роуман.

[1] Британски либретист и композитор на комични опери от викторианската епоха. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
НЯМАТА СВИДЕТЕЛКА

37.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 09,01 Ч.

Преди съдията да повика съдебните заседатели, Клайв Ройс стана от мястото си и поиска съдът направо да произнесе оправдателна присъда. Аргументира се с това, че обвинението не успяло да изпълни задължението си да понесе тежестта на доказване. Представените от прокурорите доказателства не предполагали вина отвъд всякакво основателно съмнение. Бях готов да оспоря твърденията му, но съдията вдигна ръка и ми даде знак да остана на мястото си. После бързо се справи с искането на адвоката.

— Искането се отхвърля — заяви Брайтман. — Съдът смята, че представените от обвинението доказателства са достатъчни, за да бъдат обмислени от съдебните заседатели. Господин Ройс, готов ли сте да започнете със защитата?

— Да, ваша светлост.

— Тогава ще повикаме заседателите. Ще направите ли встъпителна пледоария?

— Съвсем кратка, ваша светлост.

— Много добре, ще следя да изпълните обещанието си.

Съдебните заседатели влязоха и заеха местата си. На лицата на мнозина от тях видях очаквателни изражения. Приех го като добър знак, сякаш се чудеха как, по дяволите, защитата ще успее да се измъкне от всички доказателства, с които я е затрупало обвинението. Сигурно просто ми се искаше да е така, но през по-голямата част от зрелия си живот бях изучавал съдебни заседатели и онова, което видях, ми хареса.

След като ги поздрави, съдията даде думата на Ройс, като напомни на заседателите, че това е встъпителна пледоария, а не излагане на факти, освен ако по-късно не бъдат подкрепени със свидетелски показания и доказателства. Адвокатът застана самоуверено зад катедрата, без бележки или папка в ръка. Знаех, че изповядва моята философия за встъпителните пледоарии — гледай ги

в очите, без да мигаш, не отстъпвай от своята версия, колкото и да е неправдоподобна. Убеди ги. Ако решат, че сам не си вярваш, никога няма да ти повярват.

Стратегическото му отлагане на пледоарията до началото на защитната фаза сега щеше да изплати дивиденди. Ройс щеше да започне деня и аргументацията си, изнасяйки пред съдебните заседатели реч, която не беше задължително да е вярна и можеше да е най-невероятното нещо, чувано в съдебната зала. Стига да приковеше вниманието на заседателите, нищо друго нямаше значение.

— Добро утро, госпожи и господа съдебни заседатели. Днес започва нова фаза от процеса. Защитната фаза. Сега ще ви изложим историята от нашата гледна точка и повярвайте ми, ние имаме своя гледна точка за почти всичко, което ви каза обвинението през последните три дни. Няма да ви отнема много време, защото и двамата с Джейсън Джесъп нямаме търпение да стигнем до доказателствата, които обвинението или не е успяло да открие, или е предпочело да не ви показва. В момента последното няма значение, важно е само, че ще ги чуете и те ще ви позволят да видите цялата картина за случилото се на Уиндзор Булевард на шестнайсети февруари хиляда деветстотин осемдесет и шеста година. Призовавам ви да слушате и гледате внимателно. Ако го направите, ще видите истината.

Хвърлих поглед към жълтия бележник, на който Маги драскаше нещо. Беше написала с големи букви „ПЛЯМПАЛО!“ Още нищо не е видяла, помислих си.

— Това дело се свежда само до едно — продължи Ройс. — До най-мрачните тайни на едно семейство. По време на обвинителната фаза вие успяхте само да ги зърнете. Обвинението ви показва само върха на айсберга, но днес ще видите целия айсберг. Днес ще ви бъде разкрита студената сурова истина. А именно, че Джейсън Джесъп е истинската жертва тук. Жертва на стремежа на едно семейство да скрие най-мрачната си тайна.

Маги се наведе към мен и прошепна:

— Пригответи се.

Кимнах. Знаех точно накъде сме се насочили.

— На този процес става дума за едно чудовище, което е убило дете. Чудовище, което е осквернило едно момиченце и е щяло да продължи със следващото, когато нещо се е объркало и то е убило

детето. На този процес става дума за семейството, което толкова се е страхувало от това чудовище, че се е съгласило с плана да прикрият престъплението и да обвинят друг, невинен човек.

Докато изричаше последните думи, Ройс гневно посочи Джесъп. Маги отвратено поклати глава, добре пресметнат жест за пред съдебните заседатели.

— Бихте ли се изправили, Джейсън? — каза британецът.

Клиентът му се подчини и се обърна изцяло към заседателите, дръзко обхождайки с поглед лицата им, без да примигне или да се извърне.

— Джейсън Джесъп е невинен човек — със съответната ярост произнесе Ройс. — Той е изкупителната жертва. Невинен човек, станал жертва на импровизиран план за прикриване на най-страшното престъпление — отнемането на детски живот.

Джесъп си седна и адвокатът направи пауза, за да могат думите му да се запечатат в съзнанието на всеки съдебен заседател. Всичко това изглеждаше изключително театрално и предварително планирано.

— Тук има две жертви — продължи той. — Мелиса Ланди е жертва. Тя е изгубила живота си. Джейсън Джесъп също е жертва, защото се опитват да отнемат неговия живот. Семейството се е сговорило срещу него и полицията е последвала техния пример. Пренебрегнаха са едни доказателства и са подхвърлили други. И сега, след двацет и четири години, след като някои свидетели вече ги няма, а паметта на други е избледняла, те протягат ръце към него...

Ройс сведе глава, сякаш под огромното бреме на истината. Знаех, че скоро ще завърши пледоарията си.

— Госпожи и господа съдебни заседатели, ние сме тук по единствената причина. Да търсим истината. Днес вие ще научите истината за Уиндзор Булевард. Ще научите, че Джейсън Джесъп е невинен човек.

Отново направи пауза, после благодари на заседателите и се върна на мястото си. С очевидно многократно отработван жест, Джесъп го прегърна през рамо, притисна го към себе си и му благодари.

Обаче съдията не остави време на Ройс да се наслаждава на мига или на изкусно произнесената си встъпителна пледоария и му нареди да призове първия си свидетел. Завъртях се на стола си и видях Бош да

стои в дъното на залата. Той ми кимна. Бях го пратил да доведе Сара Ан Глисън от хотела още щом Ройс ми беше съобщил, че тя ще е първият му свидетел.

— Защитата призовава Сара Ан Глисън — каза британецът, акцентирайки на „защитата“, все едно това беше неочакван обрат.

Бош излезе от залата, върна се бързо с Глисън и я доведе до портала. Свидетелката сама извървя останалата част от пътя. Пак беше облечена неофициално — с дънки и бяла блуза в селски стил.

Брайтман ѝ напомни, че продължава да е под клетва, и се обърна към Ройс. Този път той застана зад катедрата с дебела папка и жълт бележник в ръце. Сигурно просто се опитваше да уплаши Глисън, да я накара да си мисли, че има голяма, дебела папка за всяка простъпка в живота ѝ.

— Добро утро, госпожо Глисън.

— Добро утро.

— Вчера вие свидетелствахте, че сте били жертва на сексуално насилие от страна на втория ви баща Кенсингтън Ланди, вярно ли е?

— Да.

Още в първата дума от показанията ѝ долових тревога. Не ѝ беше позволено да чуе встъпителната пледоария на Ройс, но я бяхме подготвили за начина, по който според нас щеше да процедира защитата. Тя вече проявяваше страх и това никога не влияеше добре на съдебните заседатели. Но нищо не можехме да направим. Сара трябваше да разчита само на себе си.

— В кой момент от живота ви започна това насилие?

— Когато бях на дванайсет.

— И кога свърши?

— Когато бях на тринайсет. Със смъртта на сестра ми.

— Забелязвам, че не казвате „убийството на сестра ми“. Наричате го „смърт“. Има ли причина за това?

— Не съм сигурна какво искате да кажете.

— Е, сестра ви е била убита, нали така? Не е било злополука, нали?

— Не, беше убийство.

— Тогава защо преди малко го нарекохте „смърт“?

— Не съм сигурна.

— Объркана ли сте за случилото се със сестра ви?

Маги скочи и възрази, преди Глисън да успее да отговори.

— Адвокатът тормози свидетелката. Той се стреми да предизвика емоционална реакция, а не да получи отговор.

— Ваша светлост, просто се опитвам да науча как и защо свидетелката вижда това престъпление по този начин. Свързано е с нейното психическо състояние. Не се стремя да получа друго, освен отговор на въпроса, който зададох.

Съдията прецени нещата за момент, преди да вземе решение.

— Възражението се отхвърля. Свидетелката може да отговори на въпроса.

— Ще го повторя — каза Ройс. — Госпожо Глисън, объркана ли сте по отношение на случилото се със сестра ви?

По време на размяната на реплики между съдията и страните Глисън донякъде беше възвърнала хладнокръвието си и сега отговори решително, като се взираше предизвикателно в адвоката.

— Не, не съм объркана. Аз бях там. Вашият клиент я отвлече и никога повече не я видях. Ни най-малко не съм объркана.

Искаше ми се да стана и да изръкопляскам. Вместо това само кимнах. Чудесен отговор. Обаче Ройс продължи, все едно не го бяха улучили с догат.

— Но в живота ви е имало моменти, когато сте били объркана, нали така?

— По отношение на сестра ми, случилото се с нея и нейния похитител? Никога.

— Говоря за моментите, когато са ви пращали в психиатрични заведения, затворнически психиатрични отделения и затвори.

Глисън сведе глава, осъзнала напълно, че този процес няма да свърши, без да разкрият всички изгубени години от живота ѝ. Надявах се само, че ще отговаря така, както го бяха обсъждали с Маги.

— След убийството на сестра ми много неща в живота ми тръгнаха зле — отвърна тя.

После погледна Ройс право в очите и продължи:

— Да, прекарала съм известно време на такива места. Мисля — и психолозите, при които съм се лекувала, са съгласни с мен, — че е заради случилото се с Мелиса.

Добър отговор, мислено я поздравих. Бореше се.

— По-късно пак ще поговорим за това — каза Ройс. — Но да се върнем на сестра ви. Тя е била дванайсетгодишна, нали така?

— Да.

— С други думи, на същата възраст, на каквата сте били вие, когато вторият ви баща е започнал да упражнява сексуално насилие над вас. Прав ли съм?

— Горе-долу на същата възраст, да.

— Предупреждавали ли сте сестра си за това?

Последва дълго мълчание, по време на което Глисън обмисляше отговора си. Всъщност просто нямаше добър отговор.

— Госпожо Глисън? — подкани я съдията. — Моля, отговорете на въпроса.

— Не, не съм я предупреждавала. Беше ме страх.

— От какво? — попита Ройс.

— От него. Както самият вие отбелязахте, през живота си често съм се подлагала на лечение. Знам, че не е необичайно детето да не може да каже на никого. Попадаш в примката на страха. Казвали са ми го много пъти.

— С други думи, подчинявали сте се, за да се справите с проблема.

— Нещо такова. Но това е прекалено опростяване. Беше по...

— Но по онова време сте живели в постоянен страх, нали?

— Да, аз...

— Вторият ви баща предупреждавал ли ви е да не казвате на никого за онова, което е вършил с вас?

— Да, каза...

— Заплашвал ли ви е?

— Каза ми, че ако призная на някого, ще ме откъснат от майка ми и сестра ми. Той щял да се погрижи властите да си помислят, че майка ми е знаела за това, и да я сметнат за неспособна да се грижи за нас. Щели да ни вземат с Мелиса и после да ни разделят, защото невинаги можели да пращат в приемен дом по две деца.

— Вие повярвахте ли му?

— Да, тогава бях на дванайсет. Повярвах му.

— И това ви е уплашило, нали?

— Да. Искях да остана в семейството.

— Дали същият този страх и властта, която е упражнявал над вас вторият ви баща, не са ви накарали да му се подчините, за да се справите с проблема, след като той е убил сестра ви?

Маги отново скочи на крака и възрази, че въпросът е насочващ и предположенията не се потвърждават от доказателствата. Съдията се съгласи и прие възражението.

Ройс невъзмутимо продължи с безпощадния разпит на Глисън.

— Не е ли вярно, че вие и майка ви сте направили и казали точно това, което ви е подучил вторият ви баща, за да прикриете убийството на Мелиса?

— Не, това не...

— Подучил ви е да кажете, че го е извършил шофьор на камион, и да изберете един от мъжете, които полицията е довела у вас.

— Не! Той не...

— Възразявам!

— Не е имало никаква криеница в предния двор, нали? Сестра ви е била убита в къщата от Кенсингтън Ланди. Не е ли вярно?!

— Ваша светлост! — Този път Маги вече извика. — Адвокатът тормози свидетелката с тези насочващи въпроси. Той не иска да чуе нейните отговори. Просто иска съдебните заседатели да чуят неговите лъжи!

Брайтман премести поглед от Маги към Ройс.

— Добре, успокойте се всички. Възражението се приема. Господин Ройс, задавайте въпросите си един по един и изслушвайте отговорите на свидетелката. И не задавайте насочващи въпроси. Нужно ли е да ви напомням, че сам я призовахте да свидетелства? Ако искахте да я насочвате, трябваше да я подложите на кръстосан разпит, когато имахте тази възможност.

Ройс положи неимоверни усилия да имитира разкажание. Сигурно му беше много трудно.

— Извинете, че се отнесох, ваша светлост. Няма да се повтори.

Нямаше значение дали ще се повтори. Вече бе постигнал внушението си. Той не целеше да получи признание от Глисън. Всъщност и не очакваше такова. Целеше да изложи алтернативната си версия на съдебните заседатели. И в това отношение постигна пълен успех.

— Добре, да продължим — каза Ройс. — По-рано споменахте, че сте прекарвали значителна част от зрелия си живот в психиатрични клиники и рехабилитационни центрове, да не споменавам за затвора. Така ли е?

— Донякъде — отвърна Сара. — Вече не взимам наркотици и...

— Просто отговорете на въпроса, който ви зададох — побърза да я прекъсне адвокатът.

— Възразявам — обади се Маги. — Свидетелката се опитва да отговори на зададения въпрос, но пълният отговор не попада на господин Ройс и той я прекъсва.

— Оставете я да отговори на въпроса, господин Ройс — уморено нареди Брайтман. — Продължавайте, госпожо Глисън.

— Просто исках да кажа, че от седем години не взимам наркотици и съм пълноценен член на обществото.

— Благодаря ви, госпожо Глисън.

Британецът я преведе през трагичната ѝ и мизерна история, буквално арест по арест, разкривайки всички детайли на покварата, в която толкова време беше тънала. Маги често възразяваше с аргумента, че това няма нищо общо с разпознаването на Джесъп, но съдията обикновено позволяваше разпитът да продължи.

Накрая Ройс завърши, подготвяйки почвата за следващия си свидетел.

— Да се върнем на рехабилитационния център в Северен Холивуд. Прекарали сте там пет месеца през хиляда деветстотин деветдесет и девета година, нали?

— Не помня точно кога и за колко време. Вие очевидно имате тази информация.

— Но си спомняте, че там сте се запознали с друг пациент, на име Едуард Роуман, известен като Еди, вярно ли е?

— Да.

— Добре ли го опознахте?

— Да.

— Как се запознахте?

— Ходехме заедно на групова терапия.

— Как бихте определили връзката си с Еди Роуман по онова време?

— Ами на груповата терапия разбрахме, че имаме общи познати и харесваме да вършим едни и същи неща — с други думи, да взимаме наркотици. Затова започнахме да се движим заедно и продължихме, след като ни освободиха.

— Връзката ви романтична ли беше?

Глисън мрачно се изсмя.

— Каква романтика може да има между двама наркомани? Струва ми се, че точният термин е „помагачи“. Живеейки заедно, се улеснявахме един друг. Обаче не бих използвала думата „романтика“. От време на време правехме секс — когато той беше в състояние. Но нямаше никаква романтика, господин Ройс.

— Но по някое време не сте ли смятали, че сте женени?

— Еди устрои нещо на плажа с един човек, който твърдеше, че бил свещеник. Само че не беше наистина. Не беше законно.

— Но по онова време сте смятали, че е законно, нали?

— Да.

— Значи сте била влюбена в него?

— Не, не съм била влюбена в него. Просто си мислех, че може да ме закриля.

— Значи сте се оженили, или поне сте си мислели, те сте женени. Заедно ли живеете?

— Да.

— Къде?

— В различни мотели в Долината.

— Вероятно сте споделяли с Еди, докато сте били заедно, прав ли съм?

— Някои неща.

— Споделяли ли сте с него за убийството на сестра ви?

— Сигурно, не го пазех в тайна. Трябва да съм говорила за това по време на груповата терапия в Северен Холивуд и той беше там.

— Някога казвали ли сте му, че вторият ви баща е убил сестра ви?

— Не, защото това не е вярно.

— Значи, ако Еди Роуман дойде в тази зала и свидетелства, че сте му го казали, той ще излъже.

— Да.

— Но вие вчера и днес свидетелствахте, че сте лъгали психиатри и полицаи. Крали сте и през живота си сте извършили много престъпления. Обаче тук не лъжете. На това ли трябва да вярваме?

— Не лъжа. Вие говорите за период от живота ми, през който извърших тези неща. Не го отричам. Бях отрепка, разбирате ли? Обаче вече го преживях и съм чиста от много време. Сега не лъжа.

— Добре, госпожо Глисън, нямам повече въпроси.

Когато Ройс се върна на мястото си, с Маги доближихме глави и тя прошепна:

— Тя се държа много добре. Мисля, че трябва да го оставим така. Само ще акцентирам върху някои неща.

— Звучи добре.

— Госпожо Макфърсън? — подкани я съдията.

Маги се изправи.

— Да, ваша светлост. Само няколко въпроса.

После отиде при катедрата с верния си бележник. Прескочи встъплението и премина направо на нещата, които искаше да изтъкне.

— Сара, относно този Еди Роуман и фалшивия брак — чия беше идеята да се ожените?

— Еди ми предложи да се оженим. Каза, че сме щели да работим в екип и да си поделяме всичко, щял да ме закриля и никога нямамо бъдем принудени да свидетелстваме един срещу друг, ако ни арестуват.

— А какво означаваше да работите в екип при тези обстоятелства?

— Ами... той искаше да продавам тялото си, за да имаме пари за наркотици и за стая в мотел.

— И вие направихте ли го?

— За кратко. После ме арестуваха.

— Еди освободи ли ви под гаранция?

— Не.

— Дойде ли в съда?

— Не.

— Досието ви показва, че сте се признали за виновна за проституция и са ви осъдили на вече излежаното в ареста време, вярно ли е?

— Да.

— За колко време става въпрос?

— Мисля, че бяха тринайсет дни.

— Еди чакаше ли ви, когато ви пуснаха от затвора?

— Не.

— Виждали ли сте го оттогава?

— Не, никога.

Маги се консултира с бележките си, прелисти няколко страници и намери каквото търсеше.

— Добре, Сара, по време на показанията си днес вие няколко пъти отговорихте на господин Ройс, че не помните конкретни дати и събития от периода, през който сте били наркозависима. Правилно ли се изразих?

— Да, това е вярно.

— През всички тези години на злоупотреба с наркотици, психиатрично лечение и излежаване на присъди някога забравяли ли сте за случилото се със сестра ви Мелиса?

— Не, никога. Мислех за това всеки ден. И досега продължавам да мисля.

— Някога забравяли ли сте човека, който е пресякъл предния ви двор и е отвлякъл сестра ви, докато вие сте гледали от храстите?

— Не, никога. Мислех за него всеки ден и досега продължавам да мисля.

— Някога изпитвали ли сте съмнения относно човека, в когото сте разпознали похитителя на сестра ви?

— Не.

Маги се обърна и подчертано погледна Джесъп, който се беше навел над някакъв бележник и си водеше навярно безсмислени записки. Очите ѝ останаха вперени в него. Тя чакаше. И точно когато обвиняемият вдигна глава, за да види какво е прекъснало показанията, Маги зададе последния си въпрос.

— Абсолютно никакво съмнение ли, Сара?

— Абсолютно никакво.

— Благодаря. Нямам повече въпроси.

38.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 10,35 Ч.

След свидетелските показания на Сара Глисън съдията обяви почивка. Бош изчака на мястото си до парапета, докато Ройс и Джесъп станат и се насочат към изхода. После се изправи и отиде да посрещне свидетелката. На минаване покрай Джесъп силно го шляпна по ръката.

— Май гримът ти се е разтекъл, Джейсън.

Каза го с усмивка и отмина.

Обвиняемият спря, обърна се и тъкмо се канеше да отговори на подигравката, когато Ройс го дръпна за другата ръка и го помъкна със себе си.

Бош се насочи към Глисън. След часовете, прекарани на свидетелската скамейка в два последователни дни, тя изглеждаше емоционално и физически изтощена. Като че ли имаше нужда от помощ дори само за да стане от мястото си.

— Страхотно се справи, Сара — похвали я той.

— Благодаря. Не знам дали някой ми повярва.

— Всички ти повярваха, Сара. Всички ти повярваха.

Поведе я към масата на обвинението, където Холър и Макфърсън оценяваха по аналогичен начин показанията ѝ. Прокурорката стана и я прегърна.

— Ти се изправи срещу Джесъп от името на сестра си — каза тя.
— Можеш да се гордееш с това до края на живота си.

Глисън изведнъж избухна в сълзи и скри очите си с длани. Макфърсън отново я притегли към себе си.

— Знаем, знаем. Държа се мъжки до края. Сега вече можеш да си поплачеш.

Бош отиде при ложата на съдебните заседатели, взе кутията с книжни кърпички и я занесе на Глисън. Тя си избърса очите.

— Ти почти приключи — обърна се към нея Холър. — Повече няма да даваш показания. Искаме само да останеш в залата и да

наблюдаваш процеса. Искаме да седиш на първия ред, когато свидетелства Еди Роуман. Следобед ще те качим на самолета.

— Добре, но защо?

— Защото той ще лъже за теб. И ако го направи, ще трябва да лъже в лицето ти.

— Мисля, че това няма да е проблем за него. Никога не е било.

— Е, тогава заседателите ще видят твоята реакция. Й неговата. И не се бой, подготвили сме нещо, от което на Еди ще му припари.

След тези думи Холър погледна Бош.

— Готов ли си?

— Само ми дай знак.

— Може ли да попитам нещо? — обади се Глисън.

— Естествено — отвърна Мики.

— Ами ако не искам днес да се кача на самолета? Ами ако искам да остана тук за присъдата? Заради сестра ми.

— Разбира се, Сара — усмихна се Маги. — Можеш да останеш докогато пожелаеш.

Бош стоеше в коридора пред залата с телефон в ръка и бавно пишеше с един пръст съобщение на дъщеря си. Заниманията му бяха прекъснати, когато самият той получи съобщение. Беше от Холър. Само една дума.

ХАЙДЕ

Той прибра телефона и се насочи към стаята за свидетелите. Соня Рейес се беше отпуснала на един стол с наведена глава. На масата пред нея имаше две празни чаши от кафе.

— Хайде, Соня, време е да ставаш. Сега ще свършим работата. Добре ли си? Готова ли си?

Тя го погледна с уморени очи.

— Прекалено много въпроси, поолицай.

— Добре, ще се задоволя с един. Как се чувстваш?

— Горещо-долу както изглеждам. Имаш ли още от онова, дето ми го дадоха в клиниката?

— Толкова беше. Обаче веднага щом свършим, ще пратя някого да те закара обратно там.

— Както кажеш, поолицай. Май не съм ставала толкова рано, откак бях за последно в окръжния пандиз.

— Да бе, не е чак толкова рано. Да вървим.

Той ѝ помогна да се изправи и двамата се насочиха към Отдел 112. Рейес щеше да влезе в ролята на така наречената „няма свидетелка“. Нямаше да даде показания на процеса. Не беше в състояние да го направи. Но докато я водеше по пътеката и я настаняваше на първия ред, Бош щеше да се погрижи Едуард Роуман да я забележи. Надяваха се, че тя ще наруши равновесието му и може би дори ще го накара да се откаже от играта си. Залагаха на факта, че той не знае правилата за представяне на доказателствен материал и следователно не разбира, че нейната поява в галерията не ѝ позволява да свидетелства на процеса и да изобличи лъжите му.

Докато отваряше, Хари удари с юмрук по вратата, защото знаеше, че шумът ще привлече вниманието в съда. После въведе Рейес вътре и двамата тръгнаха по пътеката. Едуард Роуман вече свидетелстваше. Костюмът не му беше по мярка — явно взет назаем от гардероба на клиента на Ройс. Беше гладко избръснат, с къса, грижливо вчесана коса. Когато видя Соня в залата, той онемя.

— Имахме групова терапия два пъти...

— Само два пъти ли? — попита Ройс, който не подозираше за случващото се на пътеката зад гърба му.

— К'во?

— Казахте, че само два пъти сте имали групова терапия със Сара Глисън, така ли?

— Не бе, човек, исках да кажа два пъти дневно.

Бош настани Рейес на място, на което имаше табелка „Запазено“, и седна до нея.

— И приблизително колко време продължи това?

— Всеки сеанс беше петдесет минути, струва ми се — отговори Роуман, без да откъсва очи от Рейес в публиката.

— Имах предвид колко време ходихте заедно на групова терапия. Месец, година, колко?

— А, пет месеца.

— И сте станали любовници, докато сте били в центъра?

Роуман сведе очи.

— Хм... да, така е.

— Как го правехте? Предполагам, че е забранено.

— Е, ако има желание, винаги има начин, нали знаете?
Намирахме време. И място.

— Тази връзка продължи ли, след като двамата бяхте освободени от центъра?

— Да. Тя излезе две седмици преди мен. После излязох и аз и се събрахме.

— Заедно ли живяхте?

— Аха.

— Това „да“ ли означава?

— Да. Може ли да попитам нещо?

Ройс замълча, не го очакваше.

— Не, господин Роуман — осведоми го съдията. — Не можете да задавате въпроси. Вие сте свидетел по това дело.

— Ама как може да я домъкнат тука?

— Кого, господин Роуман?

Свидетелят посочи Рейес в галерията.

— Нея.

Брайтман я погледна, после насочи вниманието си към седящия до нея Бош. На лицето ѝ се изписа подозрение.

— Ще помоля съдебните заседатели да се оттеглят в стаята си. Не би трябвало да отнеме много време.

Заседателите излязоха. В мига, в който последният затвори вратата, съдията се обърна към Бош.

— Детектив Бош.

Хари се изправи.

— Коя е жената, която седи от лявата ви страна?

— Ваша светлост — обади се Холър. — Може ли аз да отговоря на тоя въпрос?

— Моля.

— Детектив Бош седи до Соня Рейес, която се съгласи да помага на обвинението като консултант.

Брайтман премести поглед от Холър към Рейес и отново към Холър.

— Бихте ли обяснили по-подробно, господин Холър?

— Ваша светлост, госпожа Рейес познава свидетеля. Тъй като защитата не ни даде достъп до господин Роуман, преди той да се яви тук, помолихме госпожа Рейес да ни съветва как да подходим към кръстосания му разпит.

Обяснението на Холър с нищо не промени подозрителното изражение на съдията.

— Плащате ли ѝ за тези съвети?

— Уговорихме се да ѝ помогнем да постъпи в клиника.

— Дано да е така.

— Ваша светлост — намеси се Ройс. — Може ли да бъде изслушан?

— Говорете, господин Ройс.

— Струва ми се очевидно, че обвинението се опитва да сплаши господин Роуман. Това е гангстерски ход, ваша светлост. Не очаквах такова нещо от Окръжна прокуратура.

— Категорично възразявам срещу такава квалификация — заяви Холър. — Процедурните правила и етиката позволяват привличане на консултанти. Миналата седмица господин Ройс използва консултант за съдебните заседатели и тогава нямаше проблем. Обаче сега, когато обвинението е поканило консултант, който ще помогне за изобличаването на неговия свидетел в лъжа и ограбване на жени, той възразява. При цялото ми уважение, бих казал, че тъкмо това е гангстерският ход.

— Добре, сега няма да го обсъждаме — реши Брайтман. — Намирам, че обвинението е в правото си да привлече госпожа Рейес като консултант. Да повикаме заседателите в залата.

— Благодаря, ваша светлост. — Холър седна на мястото си.

Докато съдебните заседатели се връщаха в ложата, Мики се обърна, хвърли поглед към Бош и леко му кимна. Хари знаеше, че е доволен. Размяната на реплики със съдията беше идеален начин да изпратят послание на Роуман. А именно: наясно сме с играта ти и когато дойде нашият ред да задаваме въпроси, ще я разберат и съдебните заседатели. Сега свидетелят имаше избор. Можеше да остане на страната на защитата или да започне да играе за обвинението.

След като заседателите заеха местата си, Ройс бързо установи с помощта на Роуман, че двамата със Сара Глисън са имали връзка,

която продължила близо година и между другото се изразявала в споделяне на личните им истории и естествено — на наркотици. Но когато дойде моментът да разкрие тези лични истории, Роуман дезертира и остави Ройс с пръст в устата.

— Имало ли е случай, когато тя е говорила за убийството на сестра си?

— Случай ли? Имаше много случаи. Тя приказваше много за туй бе, човек.

— А някога разказвала ли ви е в подробности „истинската история“, както я е наричала?

— Да.

— Бихте ли съобщили на съда какво ви е разказвала?

Роуман се поколеба и се почеса по брадичката, преди да отговори. Бош знаеше, че в този момент неговата работа или ще даде резултат, или ще отиде на вятъра.

— Каза ми, че играели на криеница на двора и някакъв тип дошъл и отвлякъл сестра ѝ, и тя видяла цялата тая работа.

Бош обиколи с поглед залата. Първо съдебните заседатели. Дори те, изглежда, бяха очаквали Роуман да разкрие нещо друго. После погледна към масата на обвинението — видя, че Макфърсън е хванала Холър отзад над лакътя и го стиска. Накрая се обърна към Ройс. Сега беше негов ред да се колебае. Стоеше на катедрата, вторачен в записките си, опрял юмрук на хълбока си като ядосан учител, който не може да накара ученика да даде верен отговор.

— Това ли е историята, която сте чули Сара Глисън да разказва по време на групова терапия в рехабилитационния център? — попита той накрая.

— Да.

— Но не е ли вярно, че тя ви е разказвала друга версия за събитията — „истинската история“, както я е наричала, — когато сте били в по-интимна обстановка?

— Хм, не. Общо взето, постоянно повтаряше все същата история.

Бош видя, че Макфърсън отново стиска Холър за ръката. Цялото дело се решаваше в този момент.

Ройс приличаше на гмуркач, когато лодката е зарязала във водата. Плуваше, обаче се намираще в открито море и беше само

въпрос на време да потъне. Опитваше се да направи каквото може.

— Господин Роуман, на втори март тази година не се ли свързахте с моята кантора, за да предложите услугите си като свидетел на защитата?

— Не знам за датата, ама се обадох, да.

— И разговаряхте с моята следователка Керън Ръвел?

— Приказвах с няк'ва жена, ама не й помня името.

— Не сте ли й разказали история, съвсем различна от тази, която току-що ни изложихте?

— Ама тогаз не бях под клетва или нещо подобно.

— Точно така, господин Роуман, но сте разказали на Керън друга история, вярно ли е?

— Ами може. Не помня.

— Когато сте се обадили в кантората, не сте ли съобщили на Ръвел, че госпожа Глисън ви е разказала как вторият й баща убил сестра й?

Холър се изправи и възрази с аргумента, че Ройс не само насочва свидетеля, но и няма никакво основание за въпроса. Освен това се опитва да получи показания пред съдебните заседатели, каквито свидетелят не желае да даде. Съдията прие възражението.

— Ваша светлост — каза британецът. — Защитата моли за кратко прекъсване, за да се консултира със свидетеля си.

Преди Холър да успее да възрази, Брайтман отхвърли искането:

— По показанията на самия свидетел, вие сте имали време от втори март да го подготвите за този момент. След трийсет и пет минути ще излезем в обедна почивка. Тогава ще можете да се консултирате с него. Задайте следващия си въпрос.

— Благодаря, ваша светлост.

Ройс сведе поглед към бележника си. От мястото си Бош виждаше, че адвокатът се е втренчил в празна страница.

— Господин Ройс? — подкани го съдията.

— Да, ваша светлост, само проверявам една дата. Господин Роуман, защо се обадохте в кантората ми на втори март?

— Ами гледах нещо по телевизията. Всъщност гледах ви вас. Видях ви да приказвате за делото. И аз знаех нещичко за това, понеже познавам Сара. Затуй се обадох да видя дали няма да ви потрябвам.

— И после дойдохте в кантората ми, нали така?

— Да, така беше. Вие пратихте оназ жена да ме земе.

— И когато дойдохте в кантората ми, вие ми разказахте история, различна от тази, която сега разказвате на съдебните заседатели, не съм ли прав?

— Както казах, не помня точно к'во съм ви разправил тогаз. Аз съм наркоман. Разправям много неща, дето после не си ги спомням и не съм ги мислил наистина. Помня само, че жената, дето дойде, обеща да ме настани в по-готин хотел, пък точно тогаз нямах пари за наем. Затуй ви разправих к'вото ми каза тя.

Бош сви юмрук и удари с него по бедрото си. Това беше пълен крах за защитата. Той се озърна към Джесъп, за да види дали е осъзнал, че в този момент всичко се е обърнало срещу него. И обвиняемият явно го беше усетил, защото отговори на погледа му — очите му бяха потъмнели от гняв и лошо предчувствие. Бош се наведе напред, бавно вдигна показалец и го прокара по гърлото си.

Джесъп се извърна.

39.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 11,30 Ч.

Имал съм много добри моменти в съда. Бил съм до много хора в мига, в който научават, че са свободни заради добрата ми работа. Стоял съм пред съдебни заседатели и са ме побивали тръпките на истината и справедливостта. Безмилостно съм унищожавал и лъжци на свидетелската скамейка. За тези моменти живея в професионалния си свят. Малко от тях обаче можеха да се сравняват с момента, в който видях как показанията на Едуард Роуман сриват защитата на Джейсън Джесъп.

Докато Роуман се проваляше и се пържеше на свидетелската скамейка, моята бивша жена и партньорка на масата на обвинението ме стискаше до болка за ръката. Не можеше да се сдържи. Ройс нямаше да се съвземе от този разгром. Ключова част от и без това паянтовата защита се рушеше пред очите му. Не толкова защото неговият свидетел се извъртя на сто и осемдесет градуса, а защото съдебните заседатели видяха, че защитата явно е основана на лъжа. И нямаше да му го простят. Всичко беше свършило и смятах, че с това е наясно цялата зала, от съдията до зяпачите на последния ред на галерията. Джесъп отиваше зад решетките.

Обърнах се и погледнах назад, за да споделя мига с Бош. В крайна сметка на него принадлежеше идеята за маневрата с нямамата свидетелка. И го сварих да показва на Джесъп прерязаното гърло — международния знак, че е настъпил краят.

Отново насочих вниманието си към съдията.

— Господин Ройс — попита Брайтман. — Продължавате ли с този свидетел?

— Един момент, ваша светлост — отвърна адвокатът.

Въпросът беше основателен. Ройс имаше няколко начина да процедира с Роуман. Можеше да ограничи загубите си и просто да прекрати разпита. Можеше и да поиска съдията да обяви наркомана за враждебно настроен свидетел — ход, който щеше да го постави в

неловко положение, защото сам го беше призовал, но щеше да му даде повече свобода да задава насочващи въпроси, анализиращи онова, което Роуман е казал на следователката, и причините сега да се отметне от думите си. Само че това криеше опасност, тъй като не бяха записали или документирали онзи първоначален разговор, защото се опитаха да скрият Роуман от обмена на доказателствения материал.

— Господин Ройс! — изсумтя съдията. — Времето на съда е изключително ценно. Моля, задайте следващия си въпрос, иначе ще предам свидетеля на господин Холър за кръстосан разпит.

Британецът кимна. Беше взел решение.

— Извинявам се, ваша светлост. Засега нямам повече въпроси.

Той унило се върна при клиента си, който изглеждаше силно разстроен от настъпилия обрат. Изправих се и се насочих към катедрата още преди Брайтман да ми предаде свидетеля.

— Господин Роуман, вашите показания малко ме объркаха — започнах аз. — Затова хайде да изясним нещата. Бихте ли казали на съдебните заседатели дали Сара Ан Глисън ви е разкрила, че вторият ѝ баща е убил сестра ѝ?

— Не ми е разкривала такова нещо. Просто те искаха да кажа така.

— Кои са тези „те“, господин Роуман?

— Защитата. Следователката и Ройс.

— Щяхте ли да получите нещо друго, освен хотелска стая, ако днес бяхте свидетелствали, както са искали те?

— Казаха, че щели да се погрижат за мен. Че много пари били...

— Възраждам! — извика Ройс и скочи от мястото си.

— Ваша светлост, свидетелят очевидно е враждебно настроен и говори отмъстителни измислици.

— Това е ваш свидетел, господин Ройс. Разрешавам въпроса. Продължавайте, господин Роуман.

— Казаха, че били заложили много пари и щели да се погрижат за мен — завърши той.

Ставаше все по-добре за обвинението и все по-лошо за Джесъп. Обаче трябваше да се погрижа съдебните заседатели да не помислят пък мен за злорад и отмъстителен. Промених посоката и се съсредоточих върху най-важното.

— Какво всъщност ви разкри Сара навремето, господин Роуман?

— Нали вече ви казах! Че била на двора и се криела, и видяла оня тип, дето отвлякъл сестра ѝ.

— Някога да ви е споменавала, че е посочила друг, а не истинския извършител?

— Не.

— Някога да ви е споменавала, че полицията ѝ е казала кого да посочи?

— Не.

— Някога да ви е споменавала, че в убийството на сестра ѝ е бил обвинен друг, а не истинският извършител?

— Не.

— Нямам повече въпроси.

На връщане към мястото си погледнах часовника. До обедната почивка оставаха още двацет минути. Вместо да разпусне съда порано, Брайтман нареди на Ройс да повика следващия си свидетел. Той призова следователката си Керън Ръвел. Знаех какво прави и бях готов.

Ръвел се оказа мъжкарана с панталон и яке. На намусеното ѝ лице ясно беше изписано, че е бивш полицаи. След като тя се закле, Ройс започна по същество, сигурно с надеждата да спре кръвта, изтичаща от защитата, преди заседателите да отидат на обяд.

— С какво се издържате, госпожо Ръвел?

— Следовател съм в адвокатска кантора „Ройс и сие“.

— Работите при мен, нали така?

— Точно така.

— На втори март тази година проведохте ли телефонен разговор с човек на име Едуард Роуман?

— Да.

— Какво ви каза той?

Изправих се и възразих. Попитах съдията дали може да обсъдим възражението ми с нея и защитата.

— Добре, елате — разреши тя.

С Маги последвахме Ройс до съдийската катедра и Брайтман ме покани да се аргументирам.

— Първото ми възражение е, че каквото и да каже тази свидетелка за разговора с Роуман, това явно ще са показания, основани на нещо чуто, и следователно ще са неприемливи. Но по-важното е, че господин Ройс се опитва да дискредитира собствения си свидетел. Той

ще използва Ръвел, за да дискредитира Роуман, а това е недопустимо, ваша светлост. Това адски намирисва на склоняване към лъжесвидетелство от страна на господин Ройс, защото един от тия двама лъже под клетва, а той призова и двамата!

— Категорично възразявам срещу последната квалификация на господин Холър — заяви адвокатът, като се облегна на перилата и се наведе към Брайтман. — Склоняване към лъжесвидетелство ли? Аз практикувам право повече от...

— Първо се отдръпнете, господин Ройс, навлизате в моето пространство — строго го прекъсна съдията. — И второ, можете да си спестите егоцентричното възражение за някой друг път. Господин Холър е прав за всичко. Ако позволя на тази свидетелка да продължи, вие не само ще имате показания, основани на чуто от друг, но и ще изпаднем в ситуация, в която един от двамата ви свидетели ще е излъгал под клетва. Не можете да имате показанията и на двамата, не можете и да призовете лъжец на свидетелската скамейка. Ето какво ще направим. Ще отстраните следователката си, господин Холър ще внесе искане за заличаване на малкото показания, които вече е дала, и аз ще го приема. После ще отидем да обядваме. През това време вие с клиента си решете какво ще правите по-нататък. Но ми се струва, че през последния половин час възможностите ви доста се ограничиха. Това е всичко.

Без да изчака отговор от нас, тя отдалечи въртящия се стол от перилата.

Ройс послуша съвета на съдията и прекрати разпита на Ръвел. Аз отправих искане за заличаване на показанията ѝ и с това се приключи. Половин час по-късно седях с Маги и Сара Глисън в „Уотър Грил“, мястото, откъдето беше започнало делото за мен. Бяхме решили да се поразпуснем, защото, както изглеждаше, празнувахме началото на края на делото „Джейсън Джесъп“ и защото „Уотър Грил“ се намираще точно срещу хотела на Сара. На масата липсваше единствено Бош, който откарваше нашата няма свидетелка Соня Рейес в рехабилитационния център за наркозависими към клиниката на общината и Университета на Южна Калифорния.

— Леле — казах аз, след като ни настаниха. — Май не съм виждал такова нещо в съдебна зала.

— Нито пък аз — присъедини се Маги.

— Е, и аз съм била в няколко съдебни зали, обаче не знам достатъчно, за да ми е ясно какво означава всичко това — рече Глисън.

— Означава, че краят приближава — осведоми я бившата ми жена.

— Означава, че цялата защита се срива — добавих аз. — Разбираш ли, същността на защитата беше елементарна. Вторият баща убива момичето и семейството се сговаря да го прикрие. Измислят историята за криеницата и мъжа на моравата, за да отвлечат вниманието на властите от пастрока. После сестрата, тоест ти, разпознава друг — Джесъп. Просто произволно го набеждава за убийство, което не е извършил.

— Ами космите на Мелиса в „паяка“? — попита Глисън.

— Защитата твърди, че са подхвърлени — отвърнах аз. — Или в сговор, или независимо от измислицата на семейството. Полицията разбира, че няма много доказателства. Едно тринайсетгодишно момиче е разпознало заподозрян. И това е почти всичко. Затова взимат косми от тялото или от четка за коса и ги подхвърлят в камиона. Ако е достатъчно глупав, за да продължи с това, следобед Ройс ще представи следствената хронология и протоколи от местопрестъпления, които ще покажат, че детектив Клоустър е имал възможност и време да подхвърли уликите в „паяка“, преди да получат заповед за обиск и криминалистите да отворят камиона.

— Но това е абсурдно — смая се Глисън.

— Може би, но тяхната версия беше такава и Еди Роуман трябваше да е ключовият им свидетел, защото щеше да заяви, че си му разказала, че го е извършил вторият ти баща. Той трябваше да посее съмнението. Нищо повече не е нужно, Сара. Само мъничко съмнение. Обаче той видя кой е в публиката, а именно Соня Рейес, и реши, че е загазил. Разбираш ли, Еди е направил със Соня същото, каквото и с теб. Срещнал я, сближил се с нея и я пратил на улицата, за да му осигурява метамфетамин. Когато я видя в съда, той загрея, че е загазил. Защото знаеше, че ако Соня излезе на свидетелската скамейка и разкаже за него каквото разказа ти, съдебните заседатели ще узнаят какъв е — лъжец и хищник — и няма да повярват на нито една негова дума. Освен това той си нямаше представа какво може да ни е казала Соня за престъпленията, които са извършили заедно. Затова реши, че е

най-добре да каже истината. Да прецака защитата и да зарадва обвинението. Затова промени показанията си.

Глисън кимна. Започваше да разбира.

— Мислите ли, че господин Ройс наистина го е подучил какво да каже и че е щял да му плати за лъжите?

— Разбира се — потвърди Маги.

— Не знам — побързах да отговоря аз. — Отдавна познавам Клайв. Според мен той не действа така.

— Какво?! — удиви се бившата ми жена. — Да не смяташ, че Еди Роуман сам си е измислил всичко?

— Не, но Роуман е разговарял със следователката, преди да се срещне с Клайв.

— Приемливо предположение. Ти просто си великодушен, Холър. Не му викат напразно Хитрия Клайв.

Сара явно усети, че ни е тласнала към спорна зона, съществувала много преди процеса, и се опита да насочи вниманието ни към друго.

— Наистина ли смятате, че е свършило? — попита тя.

За момент се замислих, после кимнах.

— Ако бях на мястото на Хитрия Клайв, щях да гледам кое е най-добре за клиента ми и нямаше да чакам да се стигне до присъда. Щях да се приготвя за споразумение. Той даже може да ми позвъни по време на обяда.

Извадих телефона си и го оставих на масата, сякаш готовността ми да отговоря на обаждането на Ройс щеше да го реализира. Точно в този момент се появи Бош и зае мястото до Маги. Вдигнах чашата вода.

— Наздраве, Хари. Много ловък ход. Мисля, че къщичката от карти на Джесъп се срутва.

Детективът взе една водна чаша и се чукна с мен.

— Знаеш ли, Ройс имаше право — отвърна той. — Това наистина беше гангстерски ход. Навремето го видях в един от филмите за „Кръстника“.

После вдигна чашата към жените.

— Тъй или иначе — наздраве. Вие двете сте истинските звезди. Страхотна работа, и вчера, и днес.

Всички се чукнахме, но Глисън се поколеба.

— Какво има, Сара? — попитах. — Само не ми казвай, че те е страх от дрънченето на стъкло.

Усмихнах се, горд от чувството си за хумор.

— Нищо — каза тя. — Май е на нещастие да се чукаш с вода.

— Е, сега ще е нужно нещо повече от нещастие, за да се променят нещата — бързо реагирах аз.

Бош смени темата.

— Какво ще стане сега?

— Тъкмо разправях на Сара, че според мен няма да опре до съдебните заседатели. Клайв сигурно обмисля споразумение. Всъщност не им остава друг избор.

Хари стана сериозен.

— Знам, че става дума за пари и вашият шеф сигурно смята това за най-важно, но този тип трябва да се върне в затвора.

— Абсолютно — съгласи се Маги.

— Разбира се — присъединих се и аз. — И след всичко, което се случи тази сутрин, Джесъп трябва да приеме каквото му предлагаме, иначе...

Телефонът ми започна да звъни. На дисплея пишеше „Непознат номер“.

— За вълка говорим... — рече Маги.

Погледнах Сара.

— В края на краищата довечера все пак може да се качиш на самолета за вкъщи.

Отворих мобилния и си казах името.

— Мики, обажда се окръжен прокурор Уилямс. Как си?

Поклатих глава към другите. Не беше Ройс.

— Добре съм, Гейб. Ти как си?

Фамилиарното ми обръщение явно не го смути.

— Чувам хубави неща от съда тази сутрин.

Думите му потвърдиха нещо, което бях подозирал още от началото. Въпреки че нито веднъж не се беше появил в съдебната зала, Уилямс имаше свой човек в галерията.

— Ами надявам се. Сигурно следобед окончателно ще разберем накъде отива работата.

— Мислиш ли за споразумение?

— Още не. Не съм разговарял с адвоката, но може скоро да започнат преговори. В момента навярно го обсъжда с клиента си. Аз определено щях да го направя, ако бях на негово място.

— Е, дръж ме в течение, преди да подпишеш каквото и да е.

Замълчах, сякаш преценявах казаното. Видях, че Бош пъха ръка в сакото си и вади телефона си.

— Знаеш ли какво, Гейб, като независим обвинител, предпочитам да си остана независим. Ще те информирам за евентуалното споразумение, ако и когато го сключа.

— Искам да участвам в тези преговори — настоя Уилямс.

Видях, че Бош става мрачен. Инстинктивно разбрах, че е време да прекъсна разговора.

— Пак ще го обсъдим, господин окръжен прокурор. Някой ми звъни, може да е Клайв Ройс.

Затворих в момента, в който и Хари затвори телефона си и понечи да се изправи.

— Какво има? — попита Маги.

Бош беше пребледнял.

— В кантората на Ройс е имало стрелба. Убити са четирима.

— Джесъп сред тях ли е? — попитах аз.

— Не... Джесъп е изчезнал.

40.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 13,05 Ч.

Бош шофираше. Макфърсън беше настояла да отиде с него. Холър и Глисън се бяха върнали в съда. Хари извади визитка от портфейла си, подаде я заедно с телефона си на Макфърсън и я помоли да набере лейтенант Стивън Райт.

— Звъни — съобщи тя.

Той взе телефона и го вдигна до ухото си в момента, в който Райт отговори.

— Тук е Бош. Каж ми, че твоите хора са открили Джесъп.

— Де да беше така.

— По дяволите! Какво се е случило? Защо не го следите?

— По-спокойно, Бош. Следяхме го. На пода в кантората на Ройс лежи един от моите хора.

Това съобщение го връхлетя като юмрук. Хари нямаше представа, че сред жертвите има полицаи.

— Къде си? — попита Райт.

— Идвам. След три минути съм там. Какво ти е известно?

— Почти нищо, по дяволите. Поддържахме свободно наблюдение по време на съдебните заседания. Ти знаеш, само една група. И пълно покритие преди и след това. Днес по обед го проследили от съда до кантората на Ройс. Екипът на защитата се движел пеша. Няколко минути след като влезли, моите хора чули изстрели. Решили да нарушат прикритието си и проникнали вътре. Единият бил улучен, другият залегнал. Джесъп избягал през задния изход и моят човек останал да окаже първа помощ на партньора си. Така Джесъп се измъкнал.

Бош поклати глава. Мисълта за дъщеря му не му даваше мира. През следващия час и половина Мади щеше да е на училище. Струваше му се, че е в безопасност. Засега.

— Кой друг е убит? — попита той.

— Доколкото знам, Ройс, неговата следователка и една адвокатка. Добре, че е било по обяд. В кантората не е имало никой друг.

Бош не виждаше нищо добро в това четворно убийство и в изчезването на въоръжения Джесъп. Райт продължаваше да говори:

— Няма да проливам сълзи за двамата адвокати, обаче моят човек оставя две малки деца, Бош. Това хич не е добре, по дяволите!

Хари зави по Първо Авеню и видя включени полицейски светлини. Кантората на Ройс се намираше на сляпа уличка зад грандхотел „Киото“ в началото на японския квартал. Съвсем близо до Съдебната палата.

— Покажете ли по телевизията колата на Джесъп?

— Да, по всички канали. Все някой ще я види.

— Къде са хората ти?

— Всички пътуват към местопрестъплението.

— Не, прати ги да търсят Джесъп. Навсякъде, където е ходил. В парковете, навсякъде, даже при моята къща. Няма смисъл да висят на местопрестъплението.

— Ще се срещнем там и ще ги пратя.

— Губим време, лейтенант.

— Мислиш ли, че мога да им попреча първо да дойдат на местопрестъплението?

Бош разбра положението, в което се намираше Райт.

— Вече пристигам — рече той. — Ще се видим, когато дойдеш.

— След две минути.

Хари затвори и Макфърсън го попита какво му е казал Райт. Той ѝ го предаде накратко, докато спираше зад една патрулна кола.

Бош показа служебната си карта и се провря под жълтата лента. Прокурорката направи същото. Тъй като убийствата бяха извършени едва преди двайсет и пет минути, на мястото имаше предимно униформени полицаи, които първи се бяха отзовали там. Цареше пълен хаос. Хари откри един патрулен сержант, който издаваше заповеди за обезопасяване на местопрестъплението, и отиде при него.

— Сержант. Хари Бош, „Грабежи и убийства“. Кой поема следствието?

— Не сте ли вие?

— Не, аз работя по случай, който е свързан с това, но няма да съм аз.

— Тогава не знам. Казаха ми, че ще го поемат от „Грабежи и убийства“.

— Добре, значи още не са дошли. Кой е вътре?

— Двама от Централния участък. Роуч и Стаут.

Бавачки, помисли си Хари. Щяха да ги отпратят веднага, щом пристигнеха детективите от „Грабежи и убийства“. Извади телефона си и позвъни на своя лейтенант.

— Гандъл.

— Лейтенант, кой ще поеме четиримата при „Киото“?

— Бош? Къде си?

— На местопрестъплението. Убил ги е моят човек от процеса. Джесъп.

— Мамка му, какво се е прецакало?

— Не знам. Кого пращаш тук и къде се бавят, по дяволите?

— Пращам четирима. Пенцлър, Киршбаум, Крикорян и Ръсел. Обаче всички бяха на обяд в „Бърдс“. И аз ще дойда, но ти не трябва да си там, Хари.

— Знам. Няма да остана дълго.

Бош затвори и се огледа за Макфърсън. Беше я изгубил в суматохата. Забеляза я приклепнала до мъж, който седеше на тротоара пред фирмата за освобождаване под гаранция до кантората на Ройс. Бош го познаваше от нощта, в която с Маги бяха участвали в наблюдението на Джесъп. По ръцете и ризата му имаше кръв от опитите му да спаси партньора си. Хари отиде при тях.

— ... отиде до колата си, когато се върнаха тук. Само за момент. Влезе и пак излезе. Изчезна в кантората. И моментално чухме изстрели. Проникнахме вътре и Мани беше улучен още щом отворихме вратата. Оня стреля и по мен, но трябваше да се опитам да помогна на Мани...

— Значи Джесъп вероятно е взел оръжието от колата си, така ли?

— Явно. В Съдебната палата имат детектори за метал. Не го е носил със себе си в съда.

— Обаче не си го видял.

— Не, не видях оръжието. Ако го бяхме видели, щяхме да направим нещо.

Бош ги остави и отиде при входа на „Ройс и сие“. Стигна едновременно с лейтенант Райт и влязоха заедно.

— О, Господи! — изпъшка Райт, когато видя своя човек на пода, точно до входната врата.

— Как се казва? — попита Хари.

— Манюел Брансън. Има две деца и трябва да съобща на жена му.

Брансън лежеше по гръб. Бош видя входни рани от лявата страна на шията и в горния край на лявата буза. Имаше много кръв. Единият куршум явно беше пробил сънната артерия.

Хари остави Райт там, мина покрай рецепцията и продължи надясно по коридора, където се озова пред стъклена стена, вероятно заседателна зала, с врати в двата края. Останалите жертви бяха там, както и двама детективи с ръкавици и калцуни, които пишеха нещо върху клипбордове. Роуч и Стаут. Бош застана на прага на първата врата, ала не влезе. Детективите го погледнаха.

— Кой сте вие? — попита единият.

— Бош, „Грабежи и убийства“.

— Вие ли го поемате?

— Не точно. Аз работя по случай, който е свързан с този. Другите са на път.

— Господи, та ние сме на две преки от Дирекция на полицията!

— Не са били там. Обядвали в Холивуд. Но не се безпокойте, ще дойдат. Тия хора за никъде не бързат.

Огледа трупове. Клайв Ройс седеше на стол в началото на дълга заседателна маса с отметната назад глава, сякаш гледаше към тавана. В средата на челото му зееше безкръвна дупка от куршум. Кръвта от изходната рана на тила му се беше стекла по гърба на сакото му и по стола.

Следователката Керън Ръвел лежеше на пода в другата част на помещението, до втората врата. Изглежда се бе опитала да избяга, преди да я застигнат изстрелите. Беше просната по очи и Бош не можеше да види къде и колко пъти е улучена.

Красивата помощничка на Ройс, чието име Хари не помнеше, вече не бе красива. Беше седяла на стол, разположен диагонално срещу този на британеца, и сега горната половина на тялото ѝ лежеше върху масата с входна рана на тила. Куршумът бе излязъл под дясното ѝ око, обезобразявайки лицето ѝ. Изходните рани винаги бяха по-големи от входните.

— Какво мислите? — попита единият полицай от Централния участък.

— Явно е открил огън още с влизането си. Първо е улучил тези двамата и после се е обърнал към другата, докато е бягала към вратата. След това се е върнал в коридора и е стрелял срещу момчетата от ЗСР.

— Да, така изглежда.

— Ще огледам останалата част от кантората.

Бош продължи нататък по коридора и надзърна през отворените врати на пустите стаи. На стената до всяка врата имаше табела с име и той си спомни, че помощничката на Ройс се казва Денис Грейдън.

Коридорът свършваше със стая за отдих, в която имаше голяма маса и кухненски бокс с хладилник и микровълнова фурна. И изходна врата, открената седем-осем сантиметра.

Хари я отвори с лакът и излезе на уличка, покрай която бяха наредени кофи за смет. Озърна се и на двете страни и половин пряка надясно видя платен паркинг. Реши, че Джемсъп най-вероятно е бил паркирал там.

Върна се вътре и този път огледа по-внимателно всички стаи. От опит знаеше, че се намира в сива зона. Това беше правна кантора и независимо че адвокатите бяха мъртви, делата на техните клиенти продължаваха да са обект на поверителни отношения. Затова не докосваше нищо, не отваряше чекмеджета и папки. Просто плъзгаше очи по повърхността на нещата, наблюдаваше и четеше само онова, което се виждаше.

Когато стигна до офиса на Ръвел, към него се присъедини Макфърсън.

— Какво правиш?

— Просто гледам.

— Може да имаме проблем с влизането в който и да е от техните офиси. Като съдебна служителка, не мога да...

— Тогава почакай навън. Както казах, само гледам. Проверявам дали кантората е обезопасена.

— Както искаш. Ще бъда отпред. Медиите вече обсадиха кантората, истински цирк.

Бош се беше надвесил над бюрото на Ръвел и не вдигна глава.

— Браво на тях.

Макфърсън напусна стаята в момента, в който Хари прочете нещо, написано в бележник, лежащ върху купчина папки до телефона в края на бюрото.

— Маги? Върни се.

Тя отново се приближи.

— Погледни това.

Прокурорката заобиколи бюрото и се наведе, за да прочете горната страница на бележника. Записките изглеждаха произволни, телефонни номера и имена. Някои бяха оградени, други зачеркнати. Приличаше на бележник, в който Ръвел бе записвала, докато е разговаряла по телефона.

— Кое? — попита Макфърсън.

Без да докосва бележника, Бош посочи бележката в долния десен ъгъл. Пишеше само „Чекърс — 804“. Но и това стигаше.

— Мамка му! — изруга Маги. — Сара дори не е регистрирана под истинското си име. Как е разбрала Ръвел?

— Сигурно ни е следила след съда и е платила на някого, за да ѝ каже номера на стаята. Трябва да приемем, че и Джесъп го знае.

Хари извади телефона си и натисна бутона за бързо набиране на Мики Холър.

— Бош се обажда. Сара още ли е с теб?

— Да, в съда сме. Чакаме съдията.

— Виж, не я плаши, обаче тя не може да се върне в хотела.

— Добре. Защо?

— Защото тук има данни, че Джесъп знае къде е отседнала. Ще му заложим капан.

— Тогава какво да правя?

— Ще пратя охрана в съда — и за двамата. Нашите хора ще знаят какво да правят.

— Само за нея. Аз нямам нужда.

— Ти си решаващ. Моят съвет е да я приемеш.

Той затвори и погледна Макфърсън.

— Трябва да им пратя охрана. Искам да вземеш колата ми и да закараш дъщерите ни на сигурно място. После ми се обади и ще пратя охрана и на вас.

— Моята кола е на две преки оттук. Мога просто...

— Ще изгубиш прекалено много време. Вземи моята и тръгвай. Ще се обадя в училището и ще предупредя, че отиваш за Мади.

— Добре.

— Благодаря ти. Обади ми се, когато...

В предната част на кантората се разнесоха викове. Гневни мъжки гласове. Бош знаеше, че това са приятелите на Мани Брансън. Полицаяте виждаха мъртвия си другар на пода и се зареждаха с ярост и мирис на кръв за предстоящото преследване.

— Да вървим — каза той.

Двамата се насочиха към изхода. Хари видя Райт да стои точно пред входната врата. Успокояваше двама от ЗСР, лицата им бяха гневни и мокри от сълзи. Бош заобиколи тялото на Брансън, излезе навън и потупа лейтенанта по лакътя.

— Само за момент, лейтенант.

Райт се отдели от хората си и го последва. Хари се отдалечи на няколко метра, за да могат да разговарят насаме. Но нямаше защо да се безпокои, че ще ги чуят. В небето над местопрестъплението кръжаха поне четири медийни хеликоптера и вдигаха шум, който не позволяваше на никого на улицата да подслуша чужд разговор.

— Трябват ми двама от най-добрите ти хора — каза Бош в ухото на Райт.

— Добре. Какво става?

— На бюрото на една от жертвите има бележка с хотела и номера на стаята на главната ни свидетелка. Трябва да приемем, че тази информация е известна на нашия извършител. Кланицата вътре показва, че той избива хората, свързани с процеса. Хората, които според него са му навредили. Списъкът е дълъг, обаче смятам, че свидетелката ни ще е на първо място.

— Ясно. Искаш да заложиш капан в хотела. Бош кимна.

— Да. Един отвън, един вътре и аз в стаята. Ще чакаме и ще видим дали ще се появи.

Райт поклати глава.

— Ние го правим с четирима. Двама вътре и двама отвън. Обаче се откажи от чакането в стаята, защото Джемсън няма да мине през нашето наблюдение. По-добре ние с теб да намерим някое високо място и да установим там командния пост. Така се прави.

Бош отново кимна.

— Добре, да вървим.

— Още нещо.

— Какво?

— Ако ще те взимам с нас, стой настрана. Моите хора ще се справят с Джесъп.

Хари впери очи в него, опитвайки се да проникне в подтекста на думите.

— Имам въпроси — каза той. — За Франклин Кениън и другите места. Трябва да разговарям с Джесъп.

Райт погледна над рамото му и после към входа на „Ройс и сие“.

— Детектив, един от най-добрите ми хора лежи мъртъв ей там. Нищо не ти гарантирам. Разбираш ли?

Бош се замисли и кимна.

— Разбирам.

41.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 13,50 Ч.

В залата имаше повече журналисти, отколкото в който и да е друг момент от процеса. Първите два реда на галерията бяха претъпкани с репортери и оператори. Останалите бяха заети от съдебни служители и адвокати, които бяха чули за случилото се с Клайв Ройс.

Сара Глисън седеше до бюрото на съдебния пристав. Мястото беше запазено за служители на органите на реда, но приставът я настани там, за да не могат репортерите да се доберат до нея. Аз бях на масата на обвинението и чаках съдията като корабкрушенец на необитаем остров. Без Маги. Без Бош. Бях сам.

— Мики — прошепна някой зад мен.

Обърнах се и видях Кейт Солтърс от „Таймс“ да се надвесва над парапета.

— Сега не мога да говоря. Трябва да реша какво да кажа тук.

— Но смяташ ли, че пълният разгром на тазсутрешния свидетел може да е...

Спаси ме съдията. Брайтман влезе в залата и зае мястото си на катедрата. Солтърс се отдръпна и въпросът, който исках да избегна през останалата част от живота си, остана незададен — поне от медиите.

— Продължаваме с делото „Калифорния срещу Джесъп“. Майкъл Холър представлява Народа. Но съдебните заседатели не са тук, нито адвокатът и обвиняемият. От непотвърдени съобщения в медиите ми е известно за случилото се през последния час и половина в кантората на господин Ройс. Можете ли да прибавите нещо към онова, което гледах и чух по телевизията, господин Холър?

Изправих се, за да се обърна към съда.

— Ваша светлост, не знам какво предават медиите в момента, но мога да потвърдя, че господин Ройс и неговата помощничка в това дело, госпожа Грейдън, са били застреляни в кантората си по обед. Керън Ръвел също е мъртва, както и един полицай, който се е отзовал

при стрелбата. Извършителят е идентифициран като Джейсън Джесъп. Намира се в неизвестност.

Ако се съдеше по шепота в галерията зад мен, медиите сигурно се досещаха за тези факти, но още не ги бяха потвърдили.

— Това е много тъжна новина — каза Брайтман.

— Да, ваша светлост, много тъжна.

— Но смятам, че сега трябва да оставим емоциите настрана и да действаме внимателно. Въпросът е как ще продължим с това дело. Сигурна съм, че знаете отговора, но съм готова да чуя обвинението, преди да издам решение. Искате ли да бъдете изслушан, господин Холър?

— Да, ваша светлост. Моля съда да прекъсне заседанието за останалата част от деня и да изолира съдебните заседатели, докато чакаме нова информация. Моля също да анулирате освобождаването под гаранция на господин Джесъп и да издадете заповед за неговото задържане.

Съдията дълго обмисля исканията ми, преди да отговори:

— Ще приема искането за анулиране на освобождаването на обвиняемия под гаранция и ще издам заповед за задържането му. Но не виждам необходимост да изолирам съдебните заседатели. За съжаление не намирам алтернатива, освен да обявя процеса за невалиден, господин Холър.

Знаех, че това ще е първата й мисъл. Бях подготвял отговора си още откакто се върнах в Съдебната палата.

— Народът възразява срещу обявяването на процеса за невалиден, ваша светлост. Законът е пределно ясен. Господин Джесъп се отказва от правото си да присъства на това заседание, като доброволно отсъства от него. Според представения от защитата график той трябваше да е последният свидетел за днес, но очевидно е решил да не даде показания. Като имам предвид всичко то...

— Господин Холър, налага се да ви прекъсна. Мисля, че пропускаме една част от уравнението, и се боя, че белята вече е станала. Може би си спомняте, че съдебният пристав Соланц трябваше да придружава нашите заседатели на обяд след онова закъснение в понеделник.

— Да.

— Е, обяд за осемнайсет души в центъра на Лос Анджелис е голяма поръчка. Пристав Соланц уреди групата да пътува всеки ден с автобус и да обядва в „Клифтънс Кафетерия“. В ресторанта има телевизори, но пристав Соланц винаги е внимавал да не са включени на местен канал. За съжаление днес един телевизор бил включен на „Си Ен Ен“ и мрежата излъчила директен репортаж за случващото се в кантората на господин Ройс. Няколко съдебни заседатели го гледали и се ориентирали какво става, преди приставът да успее да го изключи. Както се досещате, в момента пристав Соланц не е много доволен от себе си, нито пък аз.

Озърнах се към бюрото на съдебния пристав. Соланц беше свел поглед. Отново се обърнах към съдията и разбрах, че не мога да направя нищо.

— Излишно е да казвам, че вашето предложение за изолиране на съдебните заседатели е логично, само че е малко закъсняло. И след като взех всичко това предвид, намирам, че заседателите в този процес са предубедени от събития, случили се извън съда. Възнамерявам да обявя процеса за невалиден и да продължа делото тогава, когато отново изправят господин Джесъп пред този съд.

Тя направи пауза, за да види дали ще възразя, но аз мълчах. Знаех, че решението ѝ е правилно и неизбежно.

— А сега да поканим съдебните заседатели — продължи Брайтман.

Скоро заседателите започнаха да се настаняват в ложата и мнозина хвърляха погледи към пустата маса на защитата.

Когато всички заеха местата си, съдията завъртя стола си към тях.

— Госпожи и господа съдебни заседатели, трябва да ви съобщя, че по причини, които не са ви съвсем ясни, но скоро ще станат, обявих процеса по делото „Калифорния срещу Джесъп“ за невалиден. Правя го с огромно съжаление, тъй като всички ние вложихме извънредно много време и усилия в него.

Тя замълча за миг, втренчена в смутените лица пред нея.

— Никой не обича да влага толкова много време, без да види резултата от делото. Съжалявам, че трябва да го направя. На всички вас можеше да се разчита и почти винаги идвахте навреме. Освен това ви наблюдавах по време на свидетелските показания и всички

внимавахте. Съдът ви изказва своята благодарност. От този момент ви освобождавам от функцията ви на съдебни заседатели. Можете да си отидете вкъщи.

Заседателите бавно се изнизиха обратно в стаята си. Мнозина се обръщаха и хвърляха последен поглед към залата. Щом излязоха, Брайтман отново ме погледна.

— Господин Холър, каквото и значение да има това, смятам, че вие се представихте изключително добре като обвинител. Съжалявам, че трябваше да свърши така, но винаги сте добре дошъл в тази зала — от която и да е страна на пътеката.

— Благодаря, ваша светлост. Оценявам го. Имах голяма подкрепа от страна на моите сътрудници.

— Тогава поздравявам целия ви екип.

Брайтман стана и напусна залата. Дълго останах на мястото си, заслушан в шума от изпразващата се галерия зад мен и замислен над последните думи на съдията. Чудех се как и защо толкова добра работа в съда е довела до такъв ужасен резултат в кантората на Клайв Ройс.

— Господин Холър?

Обърнах се, очаквах да е някой репортер. Там обаче стояха двама униформени полицаи.

— Изпраща ни детектив Бош. Дойдохме да вземем вас и госпожа Глисън под охрана.

— Само госпожа Глисън. Ето я там.

Тя чакаше на пейката до бюрото на пристав Соланц.

— Сара, тия полицаи ще се погрижат за теб, докато арестуват Джейсън Джесъп или...

Нямаше нужда да довършвам. Глисън се изправи и дойде при нас.

— Значи процесът свърши, така ли? — попита тя.

— Да. Съдията го обяви за невалиден. Това означава, че ако заловят Джесъп, ще трябва да започнем наново. С нови заседатели.

Сара кимна. Изглеждаше слисана. Бях виждал това изражение на лицата на много хора, които имат наивна представа за съдебната система. Те напускат съда, чудейки се какво се е случило. Със Сара Глисън щеше да е същото.

— Сега трябва да отидеш с тези хора, Сара. Ще се свържем с теб веднага щом разберем какво става.

Тя отново кимна и тримата се насочиха към изхода.

Изчаках малко сам в залата, после и аз се запътих към коридора. Видях, че репортерите интервюират неколцина съдебни заседатели. Можех да ги погледам, но в момента не ме интересуваше какво ще кажат за делото. Вече не.

Кейт Солтърс ме забеляза и се отдели от тълпата.

— Сега може ли да поговорим, Мики?

— Не ми се говори. Обади ми се утре.

— Репортажът трябва да излезе днес, Мик.

— Не ми пука.

Подминах я и се отдалечих към асансьорите.

— Къде отиваш?

Не отговорих. Стигнах до асансьора и скочих в отворената кабина. Отдръпнах се в ъгъла и видях една жена, застанала до пулта. Тя ми зададе същия въпрос като Солтърс:

— Къде отивате?

— Вкъщи — отвърнах.

Жената натисна бутона за първия етаж и асансьорът потегли надолу.

ПЕТА ЧАСТ
ЛОВЪТ

42.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 16,40 Ч.

Бош и Райт бяха заели позиция във взет под наем офис срещу хотел „Чекърс“. Това беше командният пост и макар никой да не смяташе Джесъп за толкова глупав, че да влезе през входа на хотела, оттам се виждаше добре цялата сграда, както и другите два наблюдателни поста.

— Не знам — каза Райт, който стоеше пред прозореца. — Тоя тип е хитър, нали?

— Така ми се струва — потвърди Хари.

— Тогава не го виждам да направи такъв ход. Иначе досега щеше да се е появил. Сигурно вече е преполовил пътя до Мексико, а ние висим тук и наблюдаваме някакъв хотел.

— Възможно е.

— Ако бях на негово място, щях да отида там и да кротувам. Щях да се излежавам колкото може по-дълго на плажа, докато ме открият и ме върнат в дранголника.

Телефонът на Бош започна да звъни, беше дъщеря му.

— Ще изляза да се обадя — каза той на Райт. — Ти ще наблюдаваш, нали?

— Да.

Хари отговори, докато излизаше в коридора на офиса.

— Здравсти, Мадс. Всичко наред ли е?

— Отпред има полицейска кола.

— Да, знам. Аз я пратих. Просто допълнителна предпазна мярка.

Бяха разговаряли преди час, след като Маги Макфърсън беше закарала момичетата в дома на своя приятелка в Портър Ранч. Бош бе обяснил на дъщеря си за бягството на Джесъп и случилото се в кантората на Ройс. Тя не знаеше за нощното посещение на обвиняемия пред дома им преди две седмици.

— Значи още не са хванали онзи тип?

— Работим по въпроса и в момента съм зает. Не се отделяй от леля Маги и се пази. Ще дойда да те взема веднага щом всичко това свърши.

— Добре. Ето, леля Маги иска да говори с теб.

Макфърсън взе телефона.

— Какво ново, Хари?

— Все същото. Чакаме го и сме завардили всички известни места. В момента с Райт сме при хотела на Сара.

— Внимавай.

— Като стана дума за това, къде е Мики? Той отказа да го вземем под охрана.

— Вкъщи си е, но каза, че щял да дойде при нас.

— Добра идея. Ще се чуем.

— Дръж ни в течение.

— Непременно.

Бош затвори и се върна в офиса. Райт още стоеше пред прозореца.

— Мисля, че си губим времето и трябва да прекратим тая работа — заяви той.

— Защо? Какво става?

— Току-що ми съобщиха по радиостанцията, че открили колата, която шофираше Джемс. Във Венис. Той не е тук, Бош.

Хари знаеше, че зарязаната във Венис кола може да е за отвличане на вниманието. Отиваш на плажа, оставяш колата и се връщаш с такси. Въпреки това неохотно трябваше да се съгласи с лейтенанта. Тук само хвърляха усилията си на вятъра.

— По дяволите! — изруга той.

— Не се тревожи. Ще го пипнем. Оставям една група тук и една при твоята къща. Всички останали пращам във Венис.

— А кея в Санта Моника?

— Вече е покрит. Имам две групи на плажа. Никой не се е мяркал.

Райт включи радиостанцията на честотата на ЗСР и започна наново да разгръща хората си. Докато слушаше, Бош нервно крачеше напред-назад и се опитваше да предугади действията на Джемс. След малко пак излезе в коридора, за да не пречи на дистанционната

хореография на лейтенанта, и позвъни на шефа си в „Грабежи и убийства“, Лари Гандъл.

— Бош е.

— Още ли си при хотела?

— Да, но се готвим да се насочим към плажа. Предполагам, вече си чул, че са намерили колата.

— Да, преди малко бях там.

Бош се изненада. Смяташе, че Гандъл е още на местопрестъплението.

— Колата е чиста — осведоми го лейтенантът. — Джесъп още е въоръжен.

— Къде си сега?

— На „Спидуей“. Току-що бяхме в стаята на Джесъп. Отне ни време, докато получим заповед за обиск.

— Има ли нещо?

— Засега не. Тоя скапаняк... Гледаш го в съда с костюм и вратовръзка и си мислиш... Не знам ти как смяташ, обаче е живял като животно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бош.

— Навсякъде се въргаляха празни консерви, някои с вече развалена храна. Същото е на кухненския плот — навсякъде боклук. Закачил е одеяла на прозорците, за да затъмни стаята като пещера. Превърнал я е в затворническа килия. Даже е писал по стените.

Изведнъж го осени. Вече знаеше за кого Джесъп в приготвял тъмницата под кея.

— Каква храна? — попита той.

— Моля? — не разбра Гандъл.

— Консервите. От какво са?

— Не знам, плодове и праскови — всякакви неща, каквито можеш да купиш пресни в кой да е магазин. Обаче той е ял консерви. Като в затвора.

— Благодаря, лейтенант.

Бош затвори и бързо се върна в офиса. Райт беше приключил разговорите си по радиостанцията.

— Твоите хора влизали ли са под кея, за да проверят складовото помещение, или само са организирали наблюдение?

— Установили са свободно наблюдение.

- Което значи, че не са го проверили, така ли?
- Проверили са района. Няколко признаци някой да е минавал под стената. Затова са заели позиции на разстояние.
- Джесъп е там. Изпуснали са го.
- Откъде знаеш?
- Просто знам. Да вървим.

43.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 18,35 Ч.

Стоях пред френския прозорец в дневната и гледах града на фона на потъващото зад него слънце. Джесъп беше някъде там. Щяха да го преследват като бесен звяр, да го приклепят в ъгъла и, не се съмнявах, да го унищожат. Това щеше да е неизбежният завършек на неговата игра.

От гледна точка на закона Джесъп беше виновен, ала не можех да не си мисля за своята вина в тия тъмни неща. Не в юридически, а в личен, душевен смисъл. Трябваше да се запитам дали нарочно бях задействал всичко това в деня, в който седнах на масата с Гейбриъл Уилямс и се съгласих да пресека границата в съдебната зала и в самия себе си. Връщайки свободата на Джесъп, може би бях предопределил съдбата му, а също и участието на Ройс и другите. Аз бях адвокат, а не прокурор. Представлявах онеправданите, а не властите. Навярно бях предприел всички тези стъпки и маневри, за да не се стигне до присъда, която да тежи на биографията и съвестта ми.

Това бяха размисли на виновен човек. Но те не траеха дълго. Телефонът ми иззвъня и аз го извадих от джоба си, без да откъсвам поглед от града.

— Холър.

— Аз съм. Нали щеше да идваш?

Маги Страшната.

— Скоро. Тъкмо приключвам тук. Всичко наред ли е?

— За мен — да. Но сигурно не и за Джесъп. Гледаш ли телевизия?

— Не, какво дават?

— Евакуираха кея в Санта Моника. От Пети канал са пратили там хеликоптер. Не потвърждават, че е свързано с Джесъп, но съобщиха, че Звеното за специални разследвания на ЛАПУ е поискало разрешение от полицейското управление на Санта Моника да проведе задържане на беглец. В момента са на плажа и влизат вътре.

— В тъмницата ли? Джесъп отвлякъл ли е някого?

— Не споменаха такова нещо.

— Обаждала ли си се на Хари?

— Опитах, но той не отговори. Сигурно е на плажа.

Извърнах се от прозореца и вдигнах дистанционното от масичката. Включих телевизора и натиснах бутона на Пети канал.

— Пуснах го — осведомих Маги.

Показваха въздушна гледка на кея и плажа наоколо. На пясъка имаше хора, които напредваха към склада от север и юг.

— Май си права. Трябва да е заради него. Тъмницата, която си е направил отдолу, всъщност е била за него. Като скривалище, в което да избяга.

— Като затворническата килия, с която е свикнал. Чудя се дали знае, че идват за него. Може би чува хеликоптерите.

— Според Хари плисъкът на вълните под кея бил толкова силен, че нямало да чуеш даже изстрел.

— Е, може би скоро ще разберем дали е така.

Известно време и двамата мълчахме.

— Маги, и момичетата ли гледат? — попитах накрая.

— Господи, не! Играят на видеоигри в другата стая.

— Хубаво.

Продължихме да гледаме в мълчание. Гласът на водещия кънтеше по линията, нелепо описвайки случващото се на екрана. След малко Маги зададе въпроса, който навярно цял следобед я беше измъчвал.

— Мислил ли си, че ще се стигне дотук, Холър?

— Не, а ти?

— Не, никога. Сигурно съм си мислила, че всичко ще си остане в съдебната зала. Както винаги.

— Да.

— Джесъп поне ни спести унизителната присъда.

— Какво искаш да кажеш? Ние го изобличихме и той го знаеше.

— Не си гледал интервютата със съдебните заседатели, нали?

— Какво, по телевизията ли?

— Да, по всички канали дават как заседател номер десет разправя, че щял да гласува „невинен“.

— Кърнс ли имаш предвид?

— Да, резервният заседател, който зае мястото на отстранената жена. Всички останали интервюирани бяха за „виновен“, обаче Кърнс твърди, че не сме го убедили. Заседателите нямаше да стигнат до съгласие, Холър, и знаеш, че Уилямс нямаше да се съгласи на нов процес. Джесъп щеше да се измъкне.

Замислих се и само поклатих глава. Толкова много усилия за нищо. Беше нужен само един заседател, който мрази обществото, и Джесъп щеше да бъде свободен. Откъснах поглед от телевизионния екран и го насочих към хоризонта на запад, където Санта Моника прегръщаше вълните на Тихия океан. Стори ми се, че различавам кръжащите в небето хеликоптери на медиите.

— Чудя се дали Джесъп някога ще узнае за това — казах накрая.

44.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ, 18,55 Ч.

Слънцето се спускаше над Пасифика и разпалваше блестяща зелена пътека по морската повърхност. Бош стоеше до Райт на плажа, на стотина метра южно от кея. И двамата гледаха дванайсетсантиметровия квадратен видеоекран, закачен с ремъци за гърдите на лейтенанта. Виждаше се мътен образ на сумрачния склад под кея. Хари носеше слушалки, но не му бяха дали микрофон. Можеше да слуша комуникациите по време на операцията, но не и да се включва в тях. Каквото имаше да каже, трябваше да минава през Райт.

Гласовете по линията се чуваха зле заради постоянния плисък на вълните под кея.

— Тук Пети, вътре сме.

— Регулирайте видеовръзката — нареди Райт.

Образът на екрана се фокусира и Бош видя, че камерата е насочена към складовите помещения в задния край на кея.

— Там.

Той посочи вратата, през която беше видял да влиза Джесъп.

— Добре — отвърна Райт. — Целта ни е втората врата отдясно. Повтарям, втората врата отдясно. Приближете се и заемете позиции.

Образът се раздвижи и камерата се насочи към вратата.

— Трети и Четвърти са...

Останалата част бе заглушена от грохота на поредната вълна.

— Трети и Четвърти, повторете — заповяда лейтенантът.

— Трети и Четвърти са на позиция.

— Чакайте моята команда. Горен екип, готови ли сте?

— Горен екип е готов.

Групата върху евакуирания кей беше поставила малки количества експлозив в ъглите на капака над помещението, в което предполагаша, че се е скрил Джесъп. По заповед на Райт групите от

ЗСР щяха да взривят капака и да проникнат вътре едновременно отгоре и отдолу.

Лейтенантът стисна с длан микрофона, който минаваше покрай челюстта му, и погледна Бош.

— Готов ли си?

— Напълно.

Райт пусна микрофона и даде заповед на групите.

— Добре, да му дадем шанс — каза той. — Трети, мегафонът включен ли е?

— Мегафонът е включен. Три, две... едно.

Райт заговори, опитвайки се да убеди човека, сврял се в тъмната стаичка на сто метра оттам, да се предаде.

— Джейсън Джесъп. Говори лейтенант Стивън Райт от Лосанджелиското полицейско управление. Вие сте обграден отвсякъде. Излезте с ръце зад главата, с преплетени пръсти. Приближете се към очакващите ви полицаи. Ако не изпълните точно тази заповед, по вас ще бъде открит огън.

Бош притисна към ушите си миниатюрните слушалки и се заслуша. Чуваше приглушените думи на Райт под кея. Нямаше съмнение, че Джесъп също чува заповедта, ако беше долу.

— Имате една минута — завърши лейтенантът.

Той си погледна часовника и двамата зачакаха. След трийсет секунди Райт се обърна към хората си под кея.

— Някакъв резултат?

— Тук Трети. При мен — нищо.

— Четвърти — чисто.

Райт погледна Бош, сякаш искаше да му каже, че се е надявал да не се стига до това.

— Добре, започваме по моя команда. Внимавайте да няма кръстосан огън. Горен екип, ако стреляте, гледайте да сте сигурни по кого...

Нещо на екрана помръдна. Вратата на едно от помещенията рязко се отвори, само че не онази, пред която бяха заели позиции. Камерата светкавично се завъртя наляво и Бош видя Джесъп да се появява от мрака. Той вдигна напред склучените си ръце и зае поза за стрелба.

— Огън! — извика Райт.

Последвалата канонада продължи не повече от десет секунди. Но за това време поне четирима полицаи под кея изпразниха оръжията си. Монотонният грохот беше нарушен от излишния взрив горе. Дотогава Бош вече бе видял Джесъп да пада. Като осъден на смърт пред наказателен взвод, той отначало сякаш се задържа изправен от силата на куршумите, долитащи от много ъгли. После се намеси гравитацията и той се свлече на пясъка.

След няколко секунди мълчание по линията се разнесе гласът на Райт:

— Всички добре ли са? Докладвайте.

Рапортуваха всички полицаи под и на кея.

— Проверете заподозрения.

На екрана Хари видя двама души да се приближават до трупа на Джесъп. Единият провери пулса му, докато другият го държеше на прицел.

— Мъртъв е.

— Приберете оръжието.

— Слушам.

Райт изключи екрана и погледна Бош.

— Това е.

— Да.

— Съжалявам, че не получи отговор на въпросите си.

— И аз.

Двамата закрачиха към кея. Райт си погледна часовника и обяви по радиовръзката, че официалното време на стрелбата е 19,18 часа.

Бош обърна глава наляво — към океана. Слънцето вече беше залязло.

ШЕСТА ЧАСТ
ВСИЧКО ОСТАНАЛО

45.

ПЕТЪК, 9 АПРИЛ, 14,20 Ч.

С Хари Бош седяхме един срещу друг на маса за пикник и наблюдавахме работата на групата за разкопки от моргата. Това беше третият им сондаж — под дървото във Франклин Кениън, където Джейсън Джемс бе запалил свещ.

Не бях длъжен да присъствам, но исках да съм там. Надявах се да открият нови доказателства за престъпленията на Джейсън Джемс, като че ли това щеше да ми помогне да приема по-лесно случилото се.

Само че засега и трите сондажа не даваха резултат. Групата напредваше бавно — копаеха на пластове от по два сантиметра, като пресяваха и анализираха цялата изкопана пръст. Бяхме там вече цяла сутрин и след угасването на надеждите ми с леден цинизъм размишлявах какво е правил Джемс през нощите, когато са го следили.

От дървото до два кола, забити извън зоната на търсене, беше опънато бяло брезентово платнище, което предпазваше копаещите от слънцето и от медийните хеликоптери над парка. Вероятно някой беше издал информацията.

На масата пред Бош лежеше купчината папки с делата за изчезнали хора. В тях бяха данните и описанията на изчезналите момичета, в случай че бъдат открити човешки останки. Аз бях дошъл въоръжен само със сутрешния вестник и сега повторно прочетох първата страница на „Таймс“ — репортаж за събитията от предишния ден, придружен от цветна снимка на двама полицаи от ЗСР, насочили оръжията си към отворения капак на кея в Санта Моника. Имаше и странична колона за самото звено, озаглавена „Поредната операция, поредната стрелба — кървавата история на ЗСР“.

Глождеха ме подозрения, че тоя случай ще има последици. Досега медиите не бяха надушили, че в ЗСР са знаели за оръжието на Джемс. Когато се разчуеше — а бях убеден, че истината ще излезе наяве, — несъмнено щеше да се развихри ураган от полемки, нови

разследвания и проверки на полицейски комисии. Най-важният въпрос беше: щом е било ясно, че тоя човек най-вероятно е имал оръжие, защо е бил оставен на свобода?

Всичко това ме караше да се радвам, че вече не съм на държавна служба, макар и временна. В бюрократичния свят такива въпроси и техните отговори притежаваха свойството да лишават хората от работните им места.

Моята прехрана не зависеше от изхода от тези разследвания. Щях да се върна в офиса си — задната седалка на моя линкълн „Таун Кар“. Отново щях да съм адвокат. Там границите бяха по-чисти, целта — по-ясна.

— Маги ще дойде ли? — попита Бош.

Оставих вестника на масата.

— Не, Уилямс я прати обратно във Ван Найс. Нейното участие в делото приключи.

— Защо не я е преместил в центъра?

— Според сделката ни щеше да я премести, ако осъдим Джесъп. Ние не го осъдихме.

Посочих „Таймс“.

— И нямаше да успеем. Този съдебен заседател разправя на всеки готов да го изслуша, че щял да гласува „невинен“. Може да се каже, че Гейбриъл Уилямс е човек, който държи на думата си. Маги скоро няма да мръдне оттам.

Така беше в това средоточие на политика и право. И тъкмо затова няхах търпение отново да защитавам прокълнатите.

Известно време поседяхме в мълчание и аз се замислих за бившата си жена, за своя тотално провалил се опит да ѝ помогна. Зачудих се дали ще ме обвинява за това. Много се надявах да не го направи. Трудно щях да живея в свят, в който Маги Страшната ме презира.

— Открили са нещо — съобщи Бош.

Откъснах се от мислите си и се съсредоточих. Една жена прибираше с пинцета нещо от пръстта в найлонова торбичка. Изправи се и се приближи към нас. Казваше се Кати Кол, криминален археолог от моргата.

Кол подаде на Бош торбичката и той я поднесе пред очите си. Видях, че вътре има сребърна гривна.

— Няма кости — осведоми ни тя. — Само това. Стигнахме на дълбочина осемдесет и един сантиметра. Убийците рядко заравят жертвите си много по-надълбоко. Тъй че този сондаж явно е като другите два. Искаш ли да продължим?

Хари погледна гривната в торбичката и вдигна глава към Кол.

— Може би още трийсетина сантиметра. Става ли?

— Всеки ден на терен е по-добър от лабораторията. Щом искаш да продължим да копаем, дадено.

— Мерси, докторе.

— За теб винаги.

Тя се върна в изкопа и Бош ми подаде торбичката. Вътре имаше гривна с талисмани. По брънките на верижката и висулките имаше бучки пръст. Видях ракета за тенис и самолет.

— Познаваш ли я? — попитах аз. — На някое от изчезналите момичета ли е?

— Не. Не си спомням в списъците да пише нещо за такава гривна.

— Може просто някой да я е изгубил тук.

— На осемдесет и един сантиметра дълбочина?

— Значи смяташ, че Джесъп я е заровил.

— Възможно е. Ще е жалко да приключа с празни ръце. Трябва да има някаква причина да е идвал в парка. Ако не ги е заравял тук, може това да е било мястото на убийствата. Не знам.

Върнах му торбичката.

— Мисля, че си прекален оптимист, Хари. Не е в твой стил.

— Е, тогава какво е правил тук Джесъп всички ония нощи, по дяволите?

— Предполагам, че с Ройс са ни разигравали.

— Ройс ли? Какви ги говориш?

— Метнали са ни, Хари. Приеми го.

Бош отново вдигна торбичката и я разклати, за да изтърси гривната от пръстта.

— Това е класическа тактика за отвличане на вниманието — поясних аз. — Първият закон за добрата защита е добро нападение. Атакуваш собственото си дело още преди да отидеш в съда. Търсиш слабостите му и ако не можеш да ги преодолеееш, намиращ начини да отклониш вниманието от тях.

— Добре.

— Най-голямата слабост на защитата беше Еди Роуман. Ройс е щял да призове за свидетел лъжец и наркоман. Знаел е, че ако имаш достатъчно време, ти или ще откриеш Роуман, или ще научиш разни неща за него. Или и двете. Трябвало е да отклони вниманието ти. Да те ангажира с неща извън конкретното дело.

— Искаш да кажеш, че е знаел за наблюдението на Джесъп, така ли?

— Лесно може да се е досетил. Освобождаването беше необичайно и сигурно е накарало Ройс да се замисли. И нощем е пращал Джесъп тук, за да провери дали го следят. Както вече предположихме, той сигурно даже го е пратил при твоята къща, за да види дали това ще предизвика реакция и ще потвърди наблюдението. След като нищо не се е случило, след като не е имало реакция, Ройс навярно си е помислил, че е сбъркал, и се е отказал. И Джесъп е престанал да идва нощем тук.

— И навярно си е помислил, че спокойно може да си направи тъмница под кея.

— Логично е. Нали?

Отговорът на Бош се забави. Той постави ръка върху купчината папки.

— Ами всички тия изчезнали момичета? Смяташ, че е съвпадение, така ли?

— Не знам — признах аз. — Може би никога няма да научим. Знаем само, че тях още ги няма и ако Джесъп е свързан с това, тази тайна сигурно вчера е умряла заедно с него.

Бош се изправи с измъчено изражение. Продължаваше да стиска торбичката.

— Съжалявам, Хари.

— Да, и аз.

— С какво ще се заемеш сега?

Той сви рамене.

— Със следващото разследване. Името ми се връща в ротацията. Ами ти?

Разтворих длани и се усмигнах.

— Знаеш с какво се занимавам.

— Сигурен ли си? От теб става адски добър прокурор.

— Да бе, мерси за комплимента, ама човек трябва да си знае мястото. Пък и никога вече няма да ме пуснат от оная страна на пътеката. Не и след тоя случай.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва им някой, на когото да прехвърлят вината за всичко това. И ще я прехвърлят на мен. Аз бях онзи, който допусна да освободят Джесъп под гаранция. Само гледай. Ченгетата, „Таймс“, даже Гейбриъл Уилямс накрая ще ми се нахвърлят. Обаче няма проблем, стига да оставят Маги на мира. Аз си знам мястото на тоя свят и ще се върна там.

Бош кимна, защото нямаше какво да каже. Разклати отново торбичката с гривната и почисти с пръсти повърхностите от бучките пръст. После я повдигна към очите си, за да я разгледа внимателно. Видях, че е забелязал нещо.

— Какво има?

Изражението му се промени. Взираше се в един от талисманите и търкаше пръстта от него през найлона. Накрая ми подаде торбичката.

— Погледни. Какво е това?

Талисманът все още беше мръсен. Представляваше квадратно парче сребро, широко около сантиметър. От центъра на едната страна стърчеше нещо като мъничка ос, а от другата имаше купа или чаша.

— Прилича ми на чаена чаша с квадратна чинийка — предположих аз. — Не знам.

— Не, обърни го. Това е долната страна.

Направих го и видях същото като него.

— Това е... абсолвентска шапка. Или абитуриентска. И оста отгоре е за пискюла.

— Да. Пискюлът липсва, сигурно още е в пръстта.

— Добре, и какво от това?

Бош седна на масата и трескаво започна да преравя папките.

— Не си ли спомняш? Първото момиче, което ви показах, беше Вальри Шликтър. Изчезнала месец след завършване на Ривърсайдската гимназия.

— Добре, значи мислиш...

Хари откри папката и я разтвори. Беше тънка. Имаше три снимки на Вальри Шликтър, на една от тях тя беше с абитуриентска шапка и тога. Той бързо прегледа малкото документи вътре и каза с въздишка:

— Няма нищо за гривна с талисман.

— Защото сигурно не е нейна — отвърнах. — Вероятността е нищожна, не смяташ ли?

Все едно не бях казал нищо. Мислите му изключваха всякакъв неприемлив за него отговор.

— Ще трябва да отида в Ривърсайд. Имала е майка и брат. Ще видя дали са още там, за да им покажа гривната.

— Хари, сигурен ли си, че...

— Мислиш ли, че имам друг избор?

Той отново се изправи, взе торбичката от ръката ми и събра папките. Почти чувах как адреналинът кипи във вените му. Куче с кокал. Беше време да върви. Вероятността бе нищожна, но по-добра от нищо. Позволяваше му да продължи нататък.

Станах и го последвах до изкопа. Бош каза на Кол, че трябва да отиде да провери гривната, и я помоли да му се обади, ако открият нещо друго.

Насочихме се към чакъления паркинг. Хари крачеше бързо и не поглеждаше назад, за да види дали съм след него. Бяхме пристигнали в парка с отделни коли.

— Ей — извиках подире му. — Почакай!

Той спря по средата на паркинга.

— Какво има?

— Формално, аз още съм прокурор по делото на Джесъп. Затова, преди да отпрашиш, обясни ми какво е това според теб. Заровил е гривната, но не и нея, така ли? Звучи ми абсолютно нелогично.

— Нищо няма да е логично, докато не идентифицирам гривната. Ако някой ми каже, че е била нейна, тогава ще се опитаме да разберем. Нали си спомняш, че когато Джесъп идваше тук, не можехме да се приближим до него. Беше прекалено рисковано. Затова не знаем точно какво е правил. Може да е търсил гривната.

— Добре, склонен съм да го приема.

— Трябва да вървя.

Бош продължи към колата си. Беше паркирана до моя линкълн.

— Дръж ме в течение — извиках след него.

Когато стигна до мустанга, той се озърна към мен.

— Добре.

После се вмъкна зад волана и чух двигателя да изревава. Потегли също толкова бързо, колкото бе вървял, вдигайки прах и чакъл във въздуха. Човек с мисия. Качих се в линкълна и го последвах към Мълхоланд Драйв. После го изгубих по лъкатушния път.

БЛАГОДАРНОСТ

Авторът изказва благодарността си на няколко души за тяхната помощ в проучването за тази книга и нейното написване. Това са Ася Мучник, Майкъл Пийч, Памела Маршал, Бил Маси, Джейн Дейвис, Шанън Бърн, Даниъл Дейли, Роджър Милс, Рик Джаксън, Тим Марша, Дейвид Ламбкин, Денис Войчеховски, Джон Хутън, съдия Джудит Шампейн, Терил Ли Ланкфорд, Джон Люин, Джей Стайн, Филип Спитцър и Линда Конъли.

От огромно значение за написването на този роман беше книгата на Кевин Дейвис „Да защитаваш прокълнатите: в един тъмен ъгъл на наказателното правосъдие“.

Издание:

Майкъл Конъли. Отменена присъда

Роман

Американска, първо издание

Превод: Крум Бъчваров

Редактор: Боряна Даракчиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД Надежда Петрова

Формат 84/108/32

ИК „БАРД“ ООД — София 1124

жк. „Яворов“, бл. 12 А, вх. II

e-mail: office@bard.bg

Michael Connelly. The reversal

Copyright © 2010 by Hieronymus, Inc.

© Крум Бъчваров, превод, 2011

© „Megachrom“ — оформление на корица, 2011

© ИК „БАРД“ ООД, 2011

ISBN 978-954-655-208-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.